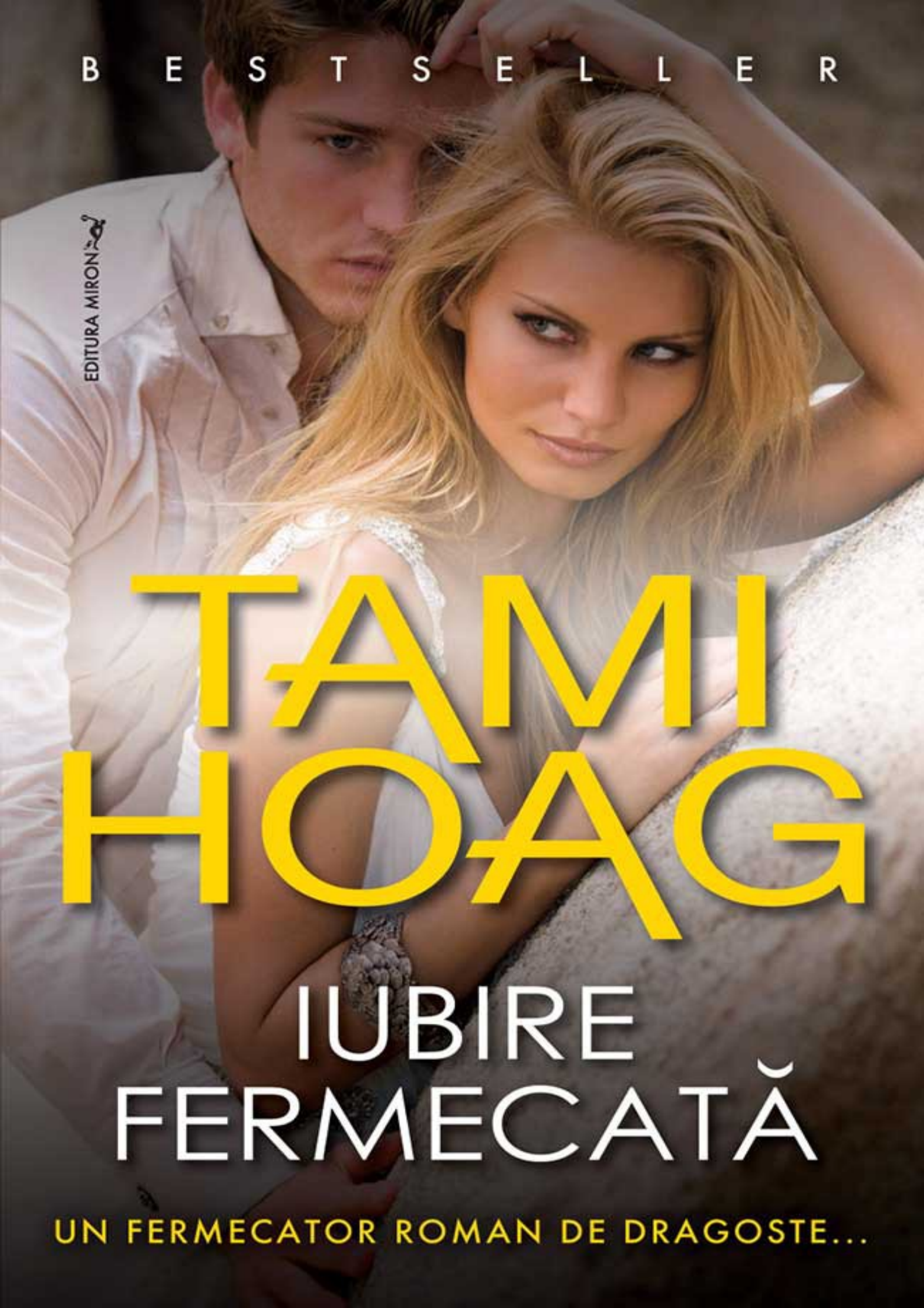
BESTSELLER
EDITURA MIRON
TAMI HOAG
IUBIRE FERMECATĂ
UN FERMECATOR ROMAN DE DRAGOSTE...

TAMI HOAG

IUBIRE FERMECATĂ

Traducere Mihnea Columbeanu

Editura Miron

Capitolul 1

— Dacă cineva dintre cei prezenţi aici cunoaşte vreun motiv pentru care aceşti doi oameni să nu se poată uni prin sfînta taină a cununiei, să vorbească acum, sau să-şi ţină gura pe vecie.

Reverendul Fitzhumme aruncă o privire formală peste nuntaşi, din pură obişnuinţă. Mireasa îşi aminti ce le spusese la repetiţie: că în cei douăzeci şi şapte de ani de cînd oficia ceremonii de căsătorie, nimeni nu luase cuvîntul vreodată, deşi era sigură că mulţi îşi ţinuseră gura - dacă nu pe vecie, cel puţin pînă la masa de nuntă.

— Domnule reverend? întrebă ea încet, în timp ce toţi ochii din biserică erau aţintiţi asupra ei şi a mirelui, îşi trecu o mînă suplă peste poalele rochiei de satin alb şi-şi potrivi sub toca voalului o șuviță răzleață din părul ca flacăra. Îmi acordaţi un moment, vă rog? E un lucru pe care aş dori să-l spun.

Viitorul ei soţ se întoarse şi o privi în lungul nasului său acvilin, încruntîndu-şi nemulţumit sprîncenele negre.

— Bronwynn, ce faci? şopti el.

Fata îi zîmbi.

— Am doar cîteva cuvinte de mulţumire pe care aş dori să le rostesc acum, Ross.

Ross oftă nerăbdător. Cu un gest al mîinii, Reverendul Fitzhumme îi acordă miresei permisiunea.

Bronwynn întoarse capul şi se uită la cei din jur. În sufletul ei se lăsase o linişte stranie, ca şi cum mintea i s-ar fi desprins de toate grijile. Nu privea pe nimeni anume, ci doar scruta feţele, coafurile şi pălăriile ridicole ale bărbaţilor şi femeilor din înalta societate a oraşului Boston. Un junghi scurt de durere îi străbătu inima, cînd văzu strana goală unde ar fi trebuit să stea părinţii ei dacă trăiau să apuce această zi. Cu atît mai bine că nu erau acolo, îşi spuse ea, în timp ce privirea i se oprea asupra verişoarei sale, Belinda.

— Aş dori să profit de această ocazie ca să vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit azi aici, începu Bronwynn, cu voce calmă.

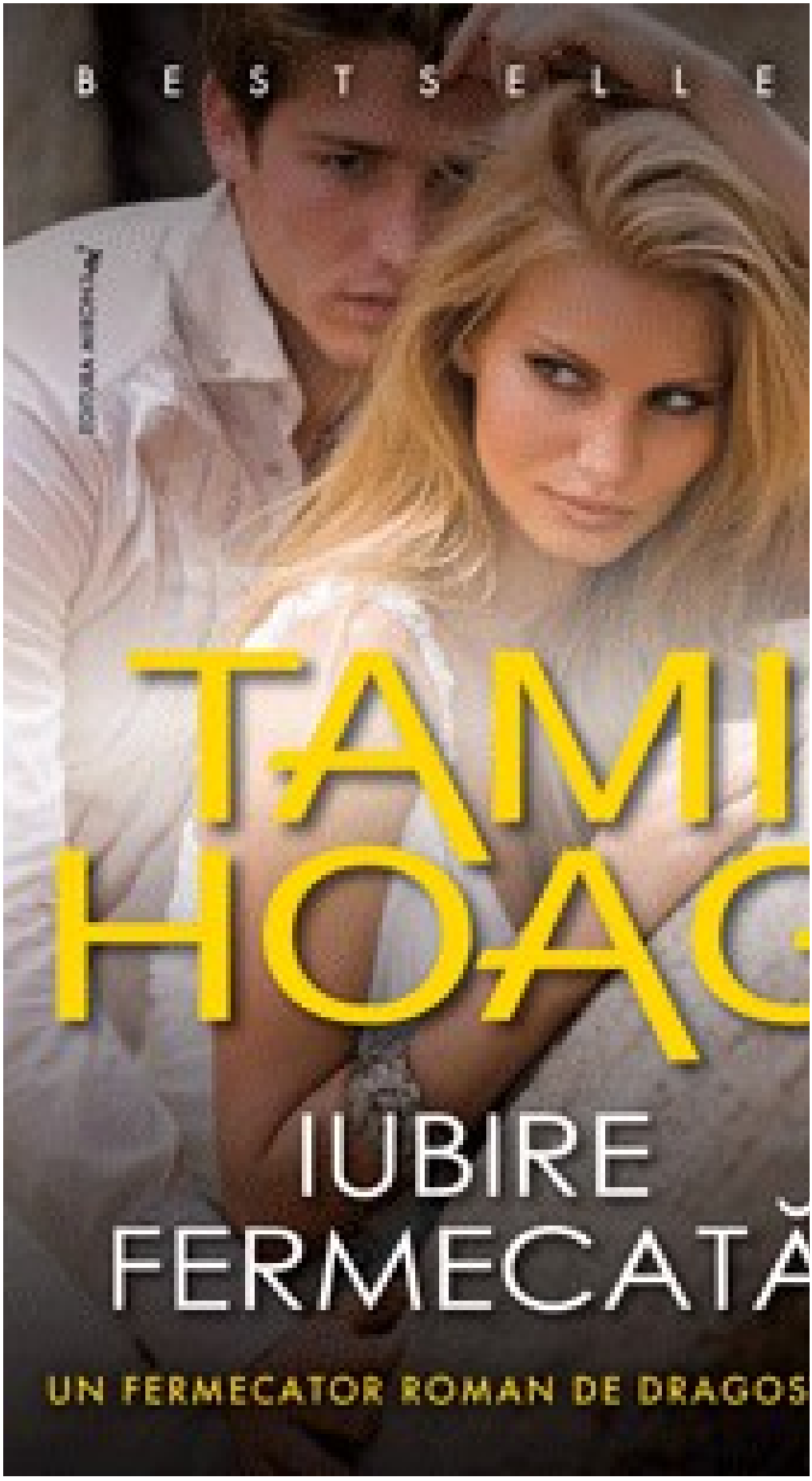
BESTSELLE
TAMI
HOAG
IUBIRE
FERMECATĂ
UN FERMECATOR ROMAN DE DRAGOS

Un zîmbet sincer îi lumină faţa, cînd văzu privirea îngrijorată a surorii sale, Zane. Aceasta stătea în primul rînd de strane, lîngă Rebecca, fiica ei, care se plictisise de rolul de fetiţă cu flori şi se juca întruna cu tivul de dantelă al juponului, fără să-i pese de nimic din jur.

— Aş dori să-i mulţumesc surorii mele, Zane, pentru cît m-a ajutat la pregătirea acestei nunţi, dar în primul rînd aş vrea să-i mulţumesc verişoarei mele, Belinda Hughes...

Pe rîndul trei, Belindei îi căzu faţa.

— ...pentru că a fost atît de indescriptibil de nesimţită încît să se culce cu logodnicul meu cu două nopţi înaintea nunţii mele, astfel dovedindu-mi clar ce fel de gunoi josnic, ahtiat după bani şi demn de tot dispreţul este.

Se răsuci în loc şi-şi aruncă buchetul de trandafiri albi în mîinile lui Ross. Acesta se făcuse la fel de alb la faţă ca florile. Pentru prima oară în cîteva zile, în ochii lui Bronwynn scăpără o flacără.

— Ross Hilliard, mai degrabă îmi fac o operaţie de schimbare a sexului, înainte de a mă mărita cu tine!

* * *

— Proprietatea este ideală, Murph. Trebuie că are vreo trei sute de acri de teren - coline şi păduri. Conţine şi o casă veche şi cam dărăpănată, dar acolo n-a mai locuit nimeni, de ani de zile.

Wade Grayson se plimba încoace şi-ncolo prin faţa canapelei verde închis, cu telefonul atîrnat de degetele lungi ale unei mîini, în timp ce cu cealaltă ţinea receptorul la ureche. În cealaltă parte a livingului confortabil, un labrador auriu stătea tolănit în faţa şemineului, privindu-şi stăpînul.

— Sună excelent, Weston, dar credeam că te-am trimis acolo pentru R & R, nu ca să investighezi posibile investiţii de afaceri pentru noi doi.

Puse telefonul pe masa de cafea din lemn de brad, luă o sticlă de antiacid şi trase o duşcă. Gustul începea chiar să-i pară plăcut. Îl străbătu un fior, în timp ce-şi aprindea o ţigară şi trăgea un fum prelung.

— Sigur, spuse el, cu un zîmbet care-i dezvăluia dinţii albi şi regulaţi ce-i aduseseră voturile atît de multor alegătoare, dar de ce să pierdem o ocazie? De trei ani căutăm un loc ca ăsta. Ieri treceam pe lîngă el - e la mai puţin de o milă distanţă de-aici - şi mi-am dat seama că ar fi perfect. Puteam să văd totul - o cabană confortabilă, mile întregi de trasee de ski cross-country... Dacă te interesează investiţia, am să întreb. Ce părere ai, amice?

Cînd închise, Wade era gata să mai facă o plimbare pe drumul desfundat care şerpuia printre copaci. De trei zile se afla în Vermont, încercînd să se relaxeze, şi încă mai era la fel de

încordat precum corzile unei rachete de tenis. Nici nu-şi mai amintea cum era să nu fie sub imperiul unei asemenea tensiuni.

Cele cîteva săptămîni neîntrerupte de linişte şi pace ar fi trebuit să fie o răsplată pentru că muncise atîtea zile, timp de cîte şaisprezece, optsprezece, chiar şi douăzeci şi patru de ore pe zi, ca să-şi forţeze proiectul de lege a apei curate prin Cameră, înainte de începerea vacanţei parlamentare. Fotoliul său de reprezentant al satului Indiana îi aducea multe satisfacţii, dar îşi lua tributul în plan emoţional şi fizic. Doamne, îşi spuse el, elanul şi ambiţia îi deformaseră gîndirea atît de mult, încît se uita pieziş chiar şi la oferta unei vacanţe. Apoi, însă, îşi aminti că nu fusese niciodată genul căruia să-i placă să lenevească. Era un om de acţiune. Relaxarea îl făcea să fie nervos. Îl bîntuia ideea că, în timp ce el se destindea, alţii făceau treburile în locul lui.

Totuşi, cînd doctorul Jameson, medicul lui personal, care-i era şi un bun prieten, îi dăduse cheia casei sale de vacanţă din Vermont şi-i spusese să se ducă acolo, că de nu - Wade acceptase. Deşi se simţea dator să se întoarcă în districtul lui şi să ia legătura cu electoratul, bunul-simţ şi medicul avuseseră cîştig de cauză. Nu i-ar fi fost de folos nimănui dacă zăcea în spital, cu ulcerul perforat.

Pantofii lui stîrneau mici vălătuci de praf, în timp ce mergea pe drum cu un pas hotărît care n-ar fi trebuit să aparţină unui om în vacanţă. La apus, cerul era învăpăiat de soarele ce cobora fără tragere de inimă de cealaltă parte a Munţilor Verzi. În spatele lui Wade, Tucker labradorul venea alene, cu un limbaj corporal care dădea clar de înţeles că se simţise complet mulţumit să lenevească pe covorul de pluş, în faţa căminului, rozînd o jucărie de piele netăbăcită.

Cotiră spre spărtura dintre copaci pe unde se ajungea la vechea casă pe care o exploraseră în ajun. Privirea lui Wade se îndreptă asupra vechii case victoriene deteriorate, care cîndva fusese zugrăvită în roz. Odinioară, trebuia să fi fost grandioasă, cu turnuleţul şi brîul ce imita turta-dulce, dar vremurile ei apuseseră de mult, şi-şi putea imagina uşor în locul ei o cabană de ski din piatră şi lemn de cedru.

N-avea să fie o staţiune prea mare. Urmau să menţină redus numărul skiorilor, pentru ca pîrtiile să nu se aglomereze. Avea să fie o investiţe profitabilă şi un loc plăcut unde să se retragă cînd presiunile treburilor de stat începeau să-i transforme stomacul într-un cuptor încins. Relaxarea nu era chiar atît de rea, dacă în acelaşi timp putea să skieze şi să mai cîştige şi un ban pe deasupra.

— Şi să ştii asta de la mine, Ross Hilliard, jeg fără pereche ce eşti!

Wade se opri în loc la auzul vocii urmate de o bufnitură sonoră. Tucker se aşeză pe pămînt, rezemîndu-se greoi de

picioarele stăpînului său, încercînd să-şi adune puterile pentru un mîrîit - care, însă, sună mai mult ca o ghiorăială indigestă. Femeia dădu colţul verandei care înconjura toată casa, într-o rochie albă de mireasă ridicată cu ambele mîini pînă la genunchi. Rochie de mireasă? se întrebă un moment Wade, privind-o. În mîna stîngă mai ţinea şi un ciocan, pe care-l aruncă spre o valiză maro pusă pe treapta de sus. Fără să-şi ia o clipă ochii de la ea, Wade se retrase printre copacii de pe marginea drumului, încercînd să se apropie fără a atrage atenţia.

Bronwynn se repezi asupra bagajului, cu ciocanul vechi pe care-l găsise. Dădu o lovitură zdrobitoare în catarama de la valiza fostului ei logodnic, apoi încă una, făcîndu-l în toate felurile cre-i treceau prin minte. Toată ziua trepidase de furie, de cînd făcuse anunţul la nuntă, şi nu dădea semne să-i treacă. După ce descoperise adevărata faţă a lui Ross, rătăcise ca o zombie în stare de şoc, incapabilă să se gîndească la ceea ce ar fi trebuit să facă. În cele din urmă, se smulsese din transă, iar acum nu făcea nici un efort de a se calma. Merita să fie furioasă. Merita s-o ia razna. Mai dădu una cu ciocanul în valiză, spărgînd închizătoarea.

La vederea conţinutului, îşi dădu seama că mai era încă un lucru pe care nu-l ştiuse despre Ross: habar n-avea să-şi facă o valiză. Toate hainele lui scumpe, de comandă, fuseseră înghesuite claie peste grămadă, iar printre rufele de corp îşi vîrîse şi o sticlă cu ulei din ficat de cod.

— Îgh! strîmbă din nas Bronwynn, dezgustată. Ar fi trebuit să-i cer încă de-acum cîteva luni să-mi arate cum ştie să-şi facă bagajele. Atunci, m-ar fi dus mintea să nu-l accept de soţ. Nu numai că-i un porc fustangiu, dar nici măcar nu ştie să împacheteze lucrurile, şi pe deasupra mai şi bea ulei de cod pe ascuns! Pfui!

Înhăţă mînerul valizei şi o tîrî cu hurducături pînă pe drumeagul din faţa casei, lăsînd în urma ei o dîră de şosete şi boxeri. Apoi se duse la Mercedes şi scotoci prin punga cu mîncare de pe fotoliul din dreapta, în căutarea brichetei cu butan pe care şi-o cumpărase de la alimentara locală anume pentru ceremonia ce se pregătea. Pe valiza albă erau imprimate cu albastru cuvintele: „Cu cît cunosc mai bine oamenii, cu atît îmi sînt mai dragi cîinii.” Dînd foc biletului de avion al lui Ross pentru Franţa, unde plănuiseră să-şi petreacă luna de miere, Bronwynn lăsă să-i apară pe faţă un zîmbet maliţios. Aruncă în valiză cartonaşul aprins şi făcu un pas înapoi, ca să privească în linişte cum se făceau scrum efecte bărbăteşti în valoare de cel puţin opt sute de dolari.

— Ce naiba faci?

Bronwynn se holbă la omul care venea valvîrtej spre ea dintre copaci, cu ochii căscaţi de parcă n-ar mai fi văzut un bărbat în viaţa ei. În nici un caz nu se aşteptase - şi nici nu voise - să vadă

unul în acel loc. Era arătos, deşi asta n-o prea impresiona, în actuala ei stare de spirit. Okay, deci era dezgustător de drăguţ, într-un stil nonconformist. Ei, şi? Da, i se uscase gura la vederea lui. Nu era atracţie fizică - n-avea cum să fie. Cum s-ar fi putut simţi atrasă de un bărbat complet necunoscut, după o asemenea zi? Nu, nu din cauza vreunei atracţii îi transpirau palmele.

„Om de afaceri tipic american" scria pe eticheta care-i reveni în minte, de pe vremea cînd lucrase ca model, şi aspectul oricui avea cîte o anumită denumire pentru marketing. În pantaloni bej şi cămaşă albă, arăta de parcă tocmai ar fi coborît din B.M.W. după o zi lungă şi grea de ascensiuni pe scara corporatistă. Avea mînecile suflecate pînă deasupra coatelor iar cravata lărgită. Părul des, blond-închis, îi cădea pe frunte, în timp ce omul se apleca să ia două mîini de ţărînă, ca să le arunce în valiza aprinsă. Trînti capacul cu vîrful pantofului şi rămase privind-o încruntat, cu ochii lui de culoarea whiskyului irlandez bun.

— Ce ţi-ai pus în cap, vrei să dai foc la pădure? se răsti el cu un glas baritonal aspru, incredibil de sexy.

Bronwynn coborî privirea spre valiza Gucci fumegîndă a lui Ross. Ceasuri în şir îşi plănuise acea mică răzbunare rituală, văzînd-o în ochiul minţii, iar şi iar, în tot timpul cît gonise spre nord-vest, pe autostradă. Iar acum, cercetaşul ăsta supragabaritic îi stricase tot cheful! Chipeş sau nu, era un nesuferit!

— Cum îndrăzneşti?! exclamă ea, cu furia gata să-i dea în clocot ca oală pe aragaz, gesticulînd spre el cu bricheta Bic. Pleacă de-aici! Pleacă, lasă-mă-n pace, băi... băi... băi *bărbatule* ce eşti!

Scuipase cuvîntul ca şi cum ar fi fost cel mai obscen epitet pe care i l-ar fi putut adresa.

Wade îi smulse bricheta din mînă, ca să nu-şi aprindă şi voalul.

— Dă-mi mie chestia asta. Ce-ai păţit, cucoană, ţi-ai pierdut minţile? Unde ţi-e bărbatul? Sînt sigur că n-o să se bucure să vadă că ţi-ai dat foc la valiză!

Bronwynn se retrase cu un pas, ridicîndu-şi înfumurată nasul patrician.

— N-am nici un bărbat. L-am aruncat mulţimii, la nuntă, cu tot cu buchet de flori - să-l ia cine are chef de el!

Cu mîinile proptite în şoldurile sale zvelte, Wade o studie cîteva momente, în timp ce Bronwynn stătea cu privirea spre pădure. Toca voalului îi stătea strîmbă, dezvăluindu-i părul des, de un roşu strălucitor. Avea o faţă delicată, cu pomeţi înalţi şi mandibulă sculpturală. Ochii migdalaţi şi gura senzuală îi confereau o înfăţişare mai degrabă exotică. Rochia de mireasă contura un trup de model, suplu şi înalt. Era desculţă. Avea unghiile de la picioare lăcuite în roz, cu trandafiraşi roşii desenaţi deasupra.

Era de o frumuseţe răpitoare, aşa cum ar arăta o orhidee purpurie într-un cîmp de păpădii. Totuşi, Wade îşi spuse că nu

trebuia să se lase afectat de farmecul ei neobişnuit. Nu era genul de om care să-şi vîre nasul într-un viespar fără nici un motiv întemeiat.

Tucker veni agale, lătră de formă spre valiza ce încă mai fumega, şi se tolăni la picioarele stăpînului său.

Dintr-o dată, Bronwynn se răsuci pe călcîie şi porni înapoi spre maşină, fără a-i mai adresa nici o vorbă omului care-i întrerupsese atît de grosolan distracţia. Furia i se stinsese brusc. În locul flăcării dinainte, avea acum în suflet un sloi de gheaţă şi simţea o detaşare stranie. Poate că asta însemna să-ţi pierzi minţile, îşi zise ea. Se simţea vinovată că supravieţuise întreagă la minte după moartea părinţilor ei, iar acum începeau să-i fileze lămpile pentru unul ca Ross Hilliard. Asta ar fi fost o insultă de neiertat la adresa părinţilor, pe care-i iubise din toată inima. Ross Hilliard nu merita mai mult decît cel mai nevolnic vierme de sub suprafaţa pămîntului.

Luă în braţe sacoşa de cumpărături şi urcă treptele, pînă în casă. Wade o privi cum pleca, nemulţumit că-i întorsese spatele ca ultimului servitor. Privirea lui contemplă cu admiraţie Mercedes-ul 450SL roşu. Se întrebă dacă era cumva al mirelui absent. Ce voise să spună, afirmînd că-l aruncase mulţimii, la nuntă? Iar acum alerga prin pădure desculţă, dar cu rochia de mireasă pe ea, dînd foc la geamantane - se vedea clar că femeia era deranjată la cap.

— Cine eşti? o întrebă el, intrînd pe uşa deschisă a casei.

Bronwynn stătea în mijlocul salonului, uitîndu-se la tapetul cu trandafiri cît verzele, care se cojea de pe pereţi. Sprînceana dreaptă i se arcui şi mai sus, cînd întoarse capul spre el.

— Bronwynn Prescott Pierson, se prezentă, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru ca individul s-o recunoască. Şi dumneata cine eşti?

— Wade Grayson, îşi declină el încet identitatea, pe cînd în minte i se reactivau toate informaţiile asociate cu numele pe care-l auzise.

Bronwynn Prescott Pierson. Da, ar fi trebuit s-o recunoască, îşi dădu el seama. Îi văzuse fotografia în destule ziare şi reviste mondene. Rochia de nuntă îl derutase. Bronwynn Prescott Pierson, moştenitoare a imperiului Pierson Chewing Gum. N-o cunoştea, dar ştia despre ea şi avusese destule experienţe cu femeile de genul ei. Era o piţipoancă bogată, răsfăţată şi superficială, care putea să-şi cumpere tot ce i se năzărea şi decola să-şi ia prînzul în Franţa la cea mai mică toană. Era ultimul soi de femeie cu care ar fi vrut să aibă de-a face, dar curiozitatea îl împiedica să iasă pe uşă. Ce căuta una ca ea într-o cocioabă dărăpănată din pădurile statului Vermont, îmbrăcată în rochie de mireasă?

— Locuiesc pentru cîteva săptămîni în casa din vecini, spuse el, pe un ton care-o invita să-i ofere acelaşi tip de informaţii.

— Ce drăguţ. Şedere plăcută, îi ură politicos Bronwynn, concediindu-l din nou. Pentru moment, nu-şi putea permite să se gîndească la faptul că acel individ sexy era singura fiinţă omenească din apropierea ei, pe o rază de cîteva mile.

Îşi cuprinse trupul cu braţele, începînd să tremure. Cum se se putuse lăsa aşa prostită de Ross Hilliard? se întrebă, privind afară, prin geamul murdar al ferestrei din faţa casei. Cîinele cel mare şi galben al lui Wade Grayson găsise unul dintre mocasinii italieni de comandă ai lui Ross şi-l rodea, tăvălindu-se pe spate cu labele în aer.

Fuese cît pe ce să se mărite cu Ross Hilliard. Toată viaţa îşi dorise să se îndrăgostească la fel cum li se întîmplase părinţilor ei - nebuneşte, minunat, total. Voise să iubească din toată inima, cu toată fiinţa, să preţuiască şi să fie preţuită. Avea înlăuntrul ei atîta iubire, de dăruit! Şi totuşi, fusese gata să se mărite cu Ross Hilliard, pe care nu-l iubise cu nimic mai mult decît o iubise el pe ea. Tinuse la Ross, se simţise bine cu el - dar nu-l iubise. Cînd îl descoperise cu Belinda, fusese năucită şi revoltată, dar n-o duruse aşa cum ştia că ar fi simţit dacă-l iubea cu adevărat. Ce se putuse întîmpla cu ea, de făcuse o greşeală atît de îngrozitoare?

— Ce faci aici? întrebă Wade.

Se simţea cam stînjenit că-i tulbura gîndurile. Ea părea detaşată, ca şi cum ar cam fi pierdut contactul cu lumea reală.

— Păi, am venit să locuiesc o vreme în casa asta, desigur.

Wade se uită în jur. Casa arăta jalnic. Mirosea a mucegai şi a şoareci. Curent electric nu avea, şi se îndoia că instalaţiile sanitare funcţionau. Cine putea şti ce fel de sălbăticiuni se aciuiseră pe-acolo? Nu era tocmai genul de vilă în care să locuiască o femeie ca Bronwynn Prescott Pierson. Nu şi-ar fi putut-o imagina într-o casă fără personal complet şi băi cu jacuzzi lîngă fiecare cameră. Arăta prea delicată, prea fragilă, pentru orice condiţii mai puţin elegante.

— Glumeşti.

Bronwynn îi aruncă o privire inexpresivă peste umăr şi se întoarse iar să se uite pe fereastră spre gazonul năpădit de buruieni, amintindu-şi cum arătase cînd ea şi Zane jucaseră croquet acolo, în copilărie. Pentru ele, fusese ca o casă din basme, în mijlocul unei păduri fermecate. Inima i se strînse la amintitrea tuturor prinţilor imaginari care le salavseră de cîte un balaur sau altul. În viaţa ei de-acum nu mai era rost de nici un fel de prinţi. Şi se simţea ca Alice rostgolindu-se prin vizuina cea lungă şi neagră a iepurelui.

Wade rîse fără chef şi-şi trecu o mînă prin păr.

— Cucoană, nu poţi vorbi serios. N-ai cum să stai aici.

— Ba fii sigur că pot s-o fac. Casa asta e a mea. Unchiul meu Duncan mi-a lăsat-o prin testament, acum nouăsprezece ani.

Pe-atunci, avusese doisprezece ani şi era fascinată la gîndul de a primi în dar acel castel de turtă-tulce, dar apoi, pe măsură ce

creştea, interesele i se îndreptaseră în alte direcţii. Pînă cînd fugise din biserică, nu demult, uitase aproape complet de casa aceea.

— Iar de-atunci a fost întreţinută remarcabil de bine, remarcă sec Wade.

Traversă încăperea, pînă la o canapea veneţiană acoperită cu catifea Bordeaux pătată. Tapiţeria era ruptă, iar cineva - sau ceva - sustrăsese o mare parte din umplutură. Fîşii murdare de cîlţi atîrnau din spărtura aflată în mijlocul pernei de şezut. Wade o împinse puţin cu piciorul, şi trei şoareci se catapultară afară, dispărînd într-o gaură din plintă.

Cu sprîncenele coborîte deasupra ochilor ei exotici, Bronwynn traversă năvalnic camera şi-i dădu lui Wade un brînci.

— Să nu te-atingi de mobila mea, nesimţitule! Unde te-ai născut, într-un hambar?

Wade făcu un pas înapoi, încruntîndu-se.

— Nu. Iar locul ăsta e cel mai asemănător cu un hambar, de-o bună bucată de vreme.

— Cum îţi permiţi să spui o asemenea grosolănie despre casa mea! Exclamă ea.

Undeva, în adîncurile minţii, ştia că nu era deloc rezonabil ce spunea. Casa era o zonă de dezastru. Pe moment, însă, prefera s-o vadă aşa cum fusese odinioară, veselă şi drăguţă, cu mobila ei veche cochetă, şi cu doamna Foster, menajera unchiului ei, servindu-le prăjiturele cu ceai pe farfuriile de porţelan pictat manual, ei şi lui Zane, şi tutuor păpuşilor şi ursuleţilor cu care se jucau. Pe-atunci, viaţa era mult mai frumoasă. Avea şi ea părinţi, şi vise... Acum, simţea că nu-i mai rămăsese nimic.

Se simţea izolată emoţional. Chiar şi la nuntă, înconjurată de sute de oameni, se simţise singură. Nici Zane nu mai părea apropiată de ea, deşi încercase să penetreze zidul în care Bronwynn se simţea încarcerată de două zile.

Era o senzaţie înfricoşătoare. Ca să şi-o alunge, încercă să ignore debusolarea, concentrîndu-şi furia tot mai slabă asupra omului din faţa ei.

— Cine te crezi, să dai buzna aici insultîndu-mi casa şi spunîndu-mi ce pot să fac şi ce nu? Cine-a murit, de-ai moştenit dumneata coroana de rege al statului Vermont?

— Nu-mi arde mie de-aşa ceva... mormăi clătinînd din cap Wade, care fusese trimis în Vermont ca să aibă linişte şi pace, nu să se certe cu o gagică tălîmbă care cu siguranţă n-avea nici măcar atîta minte încît să-şi pună ceva pe cap cînd bătea grindina. Mai bine mă duc de-aici.

— Minunat! replică Bronwynn, trecîndu-şi mîinile în susul şi-n josul rochiei de satin.

O străbătu un tremur, şi încercă să-şi înghită nodul pe care i-l pusese tensiunea în gît.

— Numai de-un bărbat n-am nevoie pe-aici, în seara asta, bombăni ea.

Wade făcu un pas spre uşă. „Du-te şi nu te mai întoarce pînă nu pleacă asta de-aici," îşi spuse el. O singură noapte petrecută de una singură în acel paradis al rozătoarelor, şi fetiţa cea bogată n-avea să mai ştie cum să ajungă cît mai repede înapoi la Boston. Fără tragere de inimă, mai făcu un pas înapoi.

— Vorbesc serios. Plec. N-ai decît să stai aici singură, cu şoarecii şi cine ştie ce alte jivine s-or mai fi cuibărit prin casă.

— Foarte bine.

Bronwynn stătea în mijlocul camerei, arătînd pierdută şi palidă, cu vîrfurile picioarelor ieşind de sub tivul murdar al rochiei de mireasă.

— În Shirley există un motel foarte bun - şi trei hanuri. Casa asta n-are nici lumină, nici căldură, îi aminti el.

Fata nu făcea decît să-l privească în lumina tot mai scăzută. Ceva din înfăţişarea ei îi atingea o coardă sensibilă.

„A, nu, Grayson," îşi spuse el, „mişcă-ţi poponeţu' de-aici şi nu te mai apropia de nebuna asta sucită. Să nu mi te înmoi acuma ca un papagal, numai fiindcă are mutra asta de pisicuţă-rămasă-n-pom."

Îndreptă un deget spre ea, cu un gest prevenitor, clătinînd din cap.

— Să ştii că înapoi nu mai vin.

— Perfect, aruncă ea, încercînd să nu-şi ia în seamă panica.

Wade îşi impuse să se întoarcă şi să plece, dar trupul nu-l asculta. La naiba! În ochii ei se citea un soi de obsesie de-a dreptul înspăimîntătoare. Bărbia pătrată începuse să-i tremure. Dîrdîia din creştet pînă-n tălpi. Wade avea impresia că, dacă o atingea sau îi vorbea prea tare, s-ar fi spulberat într-un milion de cioburi, ca o statuie din cristalul cel mai fragil.

Mîrîi încet, printre dinţi. El era un om practic, cu mintea limpede şi o educaţie solidă din Midwest. Nu se încurca nici mort cu o neghioabă ca Bronwynn Prescott Pierson. Puţin conta că era frumoasă şi, după cîte se părea, disponibilă. Era ultima persoană cu care ar fi vrut să aibă de-a face.

Avea să păstreze distanţa - chiar dacă a arăta vulnerabilă ca un ied rătăcit. După ce pleca, putea să ia legătura cu avocatul ei pentru cumpărarea proprietăţii, dar cu Bronwynn personal nu voia să mai aibă nimic de-mpărţit.

— Acum plec, repetă, fără să se clintească din loc; ca să amplifice ameninţarea, adăugă: şi-mi iau şi cîinele cu mine.

Lăsînd să cadă pe podea un pantof mutilat, Tucker se aşeză în uşă, rezemat de tocul acesteia.

Bronwynn abia dacă-i băgă în seamă. Simţea cum se strîngeau tenebrele în jurul ei şi-şi dorea ca flacăra vie a furiei, care arsese într-însa toată după-amiaza, să se aprindă din nou. Orice ar fi fost de preferat, în locul pustietăţii reci care ameninţa s-o înghită

întreagă. Îşi simţi ca gheaţa mîinile prelungi, cu oase fine, cînd şi le apăsă pe obraji.

Praful se alesese de viaţa ei. Fugise de la o nuntă pe care din capul locului n-ar fi trebuit s-o accepte. Aproape că se măritase cu un bărbat pe care nu-l iubea. Ce se întîmpla cu ea?

— Of, la naiba...făcu Wade.

Pierduse lupta cu sine însuşi şi dădea vina pe Bronwynn, ca şi cum ea l-ar fi rugat să rămînă, în loc de a aştepta cu atîta nerăbdare să plece.

— Bine, rămîn aici.

Fără să-l asculte, Bronwynn ridică privirea cu o expresie chinuită pe faţa ei frumoasă, şi şopti:

— Asta ar fi trebuit să fie noaptea nunţii mele...

În clipa următoare, zăgazul din sufletul ei cedă, iar lacrimile începură să-i curgă năvalnic. Fără să stea o secundă pe gînduri, Wade o cuprinse în braţe, strîns.

Capitolul 2

Nu plîngea ca o demiondenă, reflectă Wade, încercînd să-şi alungă valul instinctiv de panică provocată de lacrimile unei femei. Suspinele ei nu erau delicate, menite doar să pună accentele potrivite pentru efectul dramatic, genul care abia dacă umezesc o batistă cu monogramă şi tiv de dantelă. Plîngea cu adevărat, iar sunetul era atît de dureros şi deznădăjduit, încît nu lipsi mult ca Wade să i se alăture.

Chiar în timp ce o strîngea la piept, mîngîindu-i voalul de tul alb, îşi reproşa faptul că avea o inimă atît de sensibilă. În viaţa lui profesională nu era loc pentru asemenea slăbiciuni. Era un om politic dur, pragmatic, cu o voinţă de granit. Pe plan personal, abia dacă putea merge mai departe cînd vedea cîte un căţeluş cu ochi rugători în vitrina unui pet-shop, şi se îneca de emoţie cînd un american cîştiga o medalie la Jocurile Olimpice sau cădea de pe skatebord, într-o competiţie de sărituri acrobatice.

Nu era o trăsătură pe care s-o dorească văzută şi de alţii. Era mult mai bine ca oamenii să-l creadă redutabil şi doar cu o undă de compasiune, decît să-l considere un pămpălău. Aşa că-şi înghiţi umezeala din ochi şi încercă să se gîndească la ceea ce ar fi trebuit să facă cu femeia care plîngea la pieptul lui, cu lacrimile îmbibîndu-i cămaşa.

Fără să-i dea drumul, se retrase doi paşi spre canapea, unde se aşeză, luînd-o pe genunchi. Nu era o atitudine prea stilată, dar se îndoia că Bronwynn observase. Era cam la fel de cooperantă ca un cadavru: se lăsase tîrîtă de el şi-i căzuse în poală, cu capul pe umărul lui. În timp ce ea suspina mai departe, Wade încercă s-o potrivească într-o poziţie mai comodă, îndoindu-i genunchii şi aranjîndu-i rochia în jurul picioarelor goale. Apoi, oftă adînc şi o cuprinse iar cu braţele, întrebîndu-se de ce noaptea nunţii ei se compromisese atît de rău.

Desigur, ea era îmbrăcată ca pentru o asemenea ocazie, iar bagajul incendiat conţinuse articole bărbăteşti. Şi atunci, unde era mirele? O lăsase cu ochii-n soare? Chiar dacă Bronwynn Prescott Pierson părea un pic cam ciudată, ideea de a o părăsi în faţa altarului, frumoasă şi plină de speranţe, era de ajuns ca să-i frîngă inima.

O strînse puţin mai tare, cu pulsul tresărindu-i pe neaşteptate cînd simţi globul moale al sînului ei apăsîndu-i pieptul. Pentru o femeie atît de zveltă, nu era lipsită de forme. Din proprie iniţiativă, mîna lui dreaptă îi alunecă peste curbura şoldului şi rămase acolo.

Bronwynn înălţă capul şi se uită la el. Îşi trase nasul, sughiţînd şi încercînd să-şi şteargă lacrimile. Părera gata să-i dezvăluie un

secret dureros. Ochii i se umeziră din nou, iar buza de jos începu să-i tremure, pe cînd se tînguia:

— N-am nici o batistă...!

Wade îşi ţinuse respiraţia, aşteptînd să audă ceva semnificativ. I se înmuiară umerii. Se aplecă înainte şi căută în buzunarul pantalonilor, care însă era gol.

— Nici eu nu am.

Parcă i-ar fi spus că era sfîrşitul lumii. Bronwynn îşi lăsă iar capul pe umărul lui şi începu din nou să suspine. Nimic nu mergea ca lumea. Omul în care avusese încredere, bărbatul cu care fusese gata să se căsătorească, o trădase. Ea însăşi se trădase pe sine, acceptînd să se mărite cu el, cînd ar fi trebuit să-şi dea seama că nu era cel potrivit. Casa pe care şi-o amintea ca pe un castel de vis, se transformase într-un decor din *„Amityville Horror”.* Iar ea avea o cădere nervoasă în timp ce stătea pe genunchii unui bărbat pe care nu-l mai văzuse în viaţa ei, în timp ce acesta îi vîra o mînă sub rochie.

— Ce faci? ţipă ea.

Se smulse din braţele lui Wade şi căzu pe jos, cu materialul sfîşiindu-i-se.

Wade îi aruncă o privire apoi îi oeri o bucată mare de mătase care făcuse parte din furou.

— Ţi-am găsit o batistă.

— O... făcu ea, cu un zîmet spăşit. Îţi mulţumesc.

O privi cum se ştergea la ochi şi-şi sufla nasul. Afară se întunecase şi era tot mai frig. O parte din el ardea de curiozitate să ştie ce căuta acolo, dar latura lui mai practică spunea că era mai bine să nu ştie. Cel mai bine ar fi fost s-o îndrume spre cel mai apropiat motel, să-şi ia rămas-bun de la ea şi să se ducă acasă. Stomacul lui se plîngea zgomotos că ora cinei trecuse de mult. Plănuise să-şi petreacă seara lucrînd la hîrtii şi luînd o masă mexicană, în timp ce la televizor se transmitea un meci de baseball.

— Doar ca să ne înţelegem, spuse el, ridicîndu-se în picioare şi trecîndu-şi o mînă prin părul blond-închis. N-am obiceiul să molestez debutante care bîzîie. Gusturile mele se îndreaptă într-o cu totul altă direcţie.

— Îmi pare rău, se scuză Bronwynn, chinuindu-se să se ridice în picioare, cu rochia încurcată în jurul gleznelor. Dar de unde era era ştiu? Pe moment, nu văd cu ochi prea buni bărbaţii. Ai putea să fii un al doilea Ted Bundy - ce ştiu eu? S-ar putea să fii *chiar* Ted Bundy!

În timp ce se uita la el, ochii i se dilatau, căci abia acum îşi dădea seama cu adevărat, pentru prima oară, cît erau de izolaţi. „Hai că asta ar fi bună!” şi spuse ea. „Să las un mîrlan cu buzele umflate în faţa altarului, doar ca să mi-o tragă altul, în sălbăticiile din Vermont!” Ce putea fi mai rău decît atît?

Wade îşi frecă faţa cu o mînă. O ghicise corect, din start: era o neştiutoare.

— Ted Bundy îşi aşteaptă execuţia, în Florida. Acum, eu mă duc acasă. Ia-o cu maşina prin Shirley. Au acolo un motel chiar lîngă şosea. Nu e ca la Waldorf... comentă el, aruncînd o privire prin casa întunecoasă şi neîngrijită... dar nici nu provine direct din paginile lui Edgar Allan Poe.

Bronwynn îşi lăsă capul în piept, cu privirea spre peticul de material mototolit din mînă. Grayson o ţinuse în braţe, în timp ce plîngea. Îi găsise o batistă, tocmai în momentul cînd acea sarcină părea cea mai importantă din lume. Iar ea, insinua că s-ar fi putut să fie un ucigaş în serie. Nu-l putea învinui că voia să plece.

— Îţi mulţumesc, răspunse ea, dar nu plec.

Wade era gata să-i adeverească închipuirile macabre, strîngînd-o de gît.

— Scumpo, în caz că n-ai observat, casa asta nu mai are curent electric de pe vremea cînd era Roosevelt preşedinte.

— Nixon, îl corectă ea, ducîndu-se la masa unde-şi lăsase sacoşa cu cumpărături.

— Ce-i cu el?

— Nixon era preşedinte cînd a murit unchiul Duncan. Îmi aduc aminte, fiindcă unchiul îl dispreţuia - la fel cum îi dispreţuia pe toţi policitienii.

Expresia tulburată a lui Wade se întunecă de-a binelea, dar Bronwynn nu observă.

— De fapt, a votat cu Pat Paulsen, preciză ea, în timp ce scotocea prin sacoşă, convinsă că avea pe-acolo, pe undeva, ceva dulce. Îl ştii, comicul din „Să rîdem cu Fraţii Smothers”.

Wade o privi cum îşi scotea din pungă o cutie de Twinkies, o pungă de cartofi prăjiţi, un pachet de mini-fursecuri cu ciocolată, o sticlă cu suc de portocale şi nişte brînză. Simţi că-i ghiorăiau maţele. În uşă, Tucker îşi săltă capul şi mîrîi la rîndul lui.

— Problema e, oftă Wade, că n-ai lumină şi, dacă nu cumva plănuieşti să tîrîi valiza aia în casă şi să-i dai foc din nou, nici căldură n-ai. Iar noaptea, se face foarte frig aici.

— Îmi dau seama de toate astea, răspunse Bronwynn, cu un calm desăvîrşit.

Se simţea mult mai bine, mult mai stăpînă pe ea însăşi, acum după ce plînsese.

— Eram pregătită pentru cîteva inconveniente minore.

Nu se aşteptase chiar la o tăblie pe care să scrie că proprietatea era condamnată, dar era firesc ca instalaţiile să nu fie în funcţiune.

— M-am oprit în Shirley şi mi-am cumpărat o sobiţă de campanie şi un sac de dormit.

Asta precis îi lăsase cu gura căscată pe cei de la magazin, îşi spuse Wade. Imaginea lui Bronwynn intrînd la Hank's Hardware, în rochie de mireasă şi trîntindu-şi pe tejghea credit cardul,

pentru un sac de dormit şi o sobă de campanie, aproape că-l făcea să izbucnească în rîs. Luni de zile avea să se comenteze evenimentul, în cercurile moşnegilor care se învîrteau pe la Hank's.

— Chiar ai de gînd să stai aici - cu tot mucegaiul şi toţi şoarecii ăştia? o întrebă el, pur şi simplu neputînd să se împace cu imaginea lui Bronwynn Prescott Pierson în acel decor.

— Ştiam eu că am aici şi un Snickers! şopti ea triumfal, scoţînd pachetul din sacoşă; cu el în mînă, ridică privirea spre Wade ca un copil care tocmai a prins primul păstrăv din viaţa lui. Da, chiar sînt hotărîtă să stau aici. Vă mulţumesc pentru consideraţie, domnule Grayson, dar aş prefera să rămîn singură.

Proptindu-şi mîinile în şolduri, Wade scrîşni din dinţi. Chiar îl credea în stare să plece, lăsînd-o singură în cocina aia? „Uite, exact asta ar trebui să faci, Grayson," îşi spuse el. „Să se-nveţe minte!" Parcă-i şi vedea în minte, privindu-l încruntaţi, pe părinţii lui, care-l crescuseră ca pe un gentleman. Clătină din cap.

— Nu te pot lăsa aici; n-am de unde să ştiu dacă vei fi în siguranţă.

Bronwynn îşi puse jos ciocolata. Dacă în cameră ar fi fost mai multă lumină, lui Wade nu i-ar fi fost deloc greu să-i descifreze expresia dezamăgită. Desigur, îşi spunea ea, era atît de căpăţînos, încît oricum n-ar fi ţinut seama de dorinţele ei.

— Am să-ţi dau o veste: asta e casa mea. Voi locui aici. N-am nevoie nici de permisiunea, nici de aprobarea dumitale. Şi, după cum cred că am subliniat şi mai înainte, ultimul lucru de care am nevoie pe-aici în noapta asta e un bărbat, aşa că simte-te liber să pleci.

— A, perfect! ridică Wade mîinile, cu resemnare.

Încercase s-o ajute pe neghioaba aia, şi uite cu se se alegea în semn de mulţumire! Făcu încă un pas spre ea, ca s-o poată privi cu adevărat în ochi, fără a se aştepta să fie atît de frapat de farmecul ei neobişnuit. Parfumul ei subtil plutea prin jur, îmbiindu-l să-şi aplece capul spre gura ei lată şi senzuală. Dintr-o dată, i se păru nespus de greu să respire normal. O puse pe seama mucegaiului din casă.

Glasul îi era aspru ca o perie de sîrmă, cînd scrîşni:

— E perfect aşa, fiindcă...

Îşi pierdu şirul gîndurilor şi clipi cu putere, ca să-şi limpezească minţile, după care o privi pe Bronwynn cu ochii îngustaţi. Ea era de vină că-i venea s-o sărute. În mod normal, nu i se năzărea să sărute femeile care refuzau să-şi folosească mintea cu care le înzestrase Dumnezeu, ca să stea la un hotel civilizat.

— ...Fiindcă am de făcut nişte treburi mult mai importante decît să-mi pierd vremea pe-aici.

— Mă bucur pentru dumneata, replică Bronwynn, retrăgîndu-se.

Nu-i plăcea expresia din ochii lui, nici efectele acesteia asupra tesiunii ei sangvine. Avea destule griji pe cap şi fără a adăuga pe listă atracţia inexplicabilă faţă de un om complet străin. Gesticulă spre uşă:

— De ce nu te duci să ţi le rezolvi?

— Asta am să şi fac.

Wade îşi îndesă mîinile în buzunare, numai ca s-o scoată din nou pe dreapta, pentru a-şi îndrepta spre Bronwynn degetul arătător.

— Şi să nu vii la mine plîngînd cînd te vei trezi cu o namilă păroasă luînd-o razna în toiul nopţii!

Fata pufni indignată.

— Singura care-o s-o ia razna în toiul nopţii sînt eu, dacă nu pleci mai repede. Lasă-mă-n pace.

— Cu plăcere!

Se răsuci pe călcîie şi fu cît pe ce să se împiedice de cîine, care continua să zacă tolănit în uşa salonului.

— Vino, Tucker. Putem să ne dăm seama şi singuri cînd nu sîntem doriţi undeva.

Tucker nu părea la fel de convins ca stăpînul său. După ce Wade ieşi valvîrtej pe uşa din faţă, cîinele mai rămase pe loc un timp, adulmecînd prin aerul în care se simţea mirosul mîncărurilor scoase de Bronwynn din geantă. În sfîrşit, la un ultim apel aspru al lui Wade, de afară, lăsă capul în pămînt şi-l urmă pe uşă, în noapte.

* * *

Cu un oftat, Bronwynn se trînti pe canapea, îşi scoase vălul şi se scărpină în creştet. Straniu interludiu... Ba se certaseră, ba se pomenise în braţele lui, ba se certau din nou... înfruntîndu-se unul pe altul şi, totodată, ţinînd piept şi unei atracţii cît se poate de stranii. Şi totul, în interval de... cît - o oră? Cu Ross, nici în şase luni nu trecuse prin atîtea stări emotive.

Cu Ross... Clătină din cap, oftînd din nou. Avea gîndurile vraişte, şi venise în Vermont tocmai ca să şi le pună în ordine. La plecarea din biserică, nu se putuse gîndi decît că trebuia să scape, să fugă undeva departe, într-un loc sigur şi liniştit. Imediat îi venise în minte vechea casă a unchiului ei, deşi nu se mai gîndise la ea de ani de zile.

Foxfire - aşa o numise unchiul Duncan. Iar gazetarii din înalta societate îi ziceau „Refugiul de la Foxfire”. Pretenţioşi mai erau şi ăia! Se întrebă dacă ştiau că *„foxfire”* era o luminiscenţă cauzată de funguşii ce creşteau pe lemnul putred - unchiul Duncan, care fusese dintotdeauna un tip cam ciudat, se amuza mereu pe seama acestei denumiri.

În orice caz, ziariştii urmau să aibă o droaie de spus despre evenimentele din cursul acelei zile. Păcat că nu reuşiseră să

fotografieze mutra lui Ross, cînd ea îi denunţase mîrlănia. N-o invidia pe Zane pentru sarcina de a răsunde la toate telefoanele şi întrebările, dar sora ei îi spusese să nu-şi facă griji, cînd o sunase de la telefonul public al unei toalete din New Hampshire. Întrucît nu voia să fie cei dragi îngrijoraţi pentru ea, Bronwynn dăduse telefon şi-i spusese lui Zane unde se ducea. N-avea să mai afle nimeni, în afară de soţul acesteia, Tom.

Deşi, dacă stătea să se gîndească, îi părea rău pentru băgăreţii care aveau să se dea de ceasul morţii ca să afle toate detaliile. Sora ei mai mare avea o atitudine extrem de protectoare faţă de familie şi prieteni. Hienele urmau să aibă de-a face cu o tigroaică.

— Şi tu cu ce ai de-a face acum, Bronwynn? se întrebă ea cu voce tare.

Cu durerea, cu debusolarea... Şi cu foamea, adăugă în sinea ei, cînd simţi golul din stomac. Făcînd un efort să se ridice în piciore, se întrebă oare ce-o fi avut Wade Grayson la cină.

* * *

— Pofta-n cui! Nici un dumicat de burrito n-ai să primeşti de la mine!

Tucker ciuli urechile şi-şi înclină capul cu o expresie care de obicei îi aducea cîştigurile la care rîvnea. În faţa oricărei priviri rugătoare, Wade se înmuia ca ultimul fraier.

— Lasă, că-ţi ştiu mutra asta. Nu-mi veni cu figuri, se încruntă Wade, în timp ce se aşeza în colţul canapelei cu farfuria pe genunchi.

Medicul lui personal ar fi făcut un atac de anghină, dacă vedea maldărul de burritos înecaţi în smîntînă şi salsa pe care Wade se pregătea să-i mănînce. Mîncarea mexicană nu era deloc recomandabilă pentru cineva cu un ulcer incipient, dar după părerea lui Wade, nimic nu mergea mai bine alături de munca la hîrtii, în timpul unui meci. Îşi spunea că, atîta vreme cît adăuga şi o doză de antiacid, n-avea să păţească nimic. Oricum avea nevoie de una, după întîlnirea cu Bronwynn Prescott Pierson. La picioarele lui, Tucker ofta şi scheuna, dînd din coadă plin de speranţă.

— Las-o baltă. Ultimul lucru de care am nevoie acum e un cîine cu gaze.

Şi, apăsînd pe butonul pentru volumul de la telecomanda televizorului, încercă să se concentreze atît asupra începutului de partidă, cît şi la lectura unui raport despre oamenii fără adăpost.

După două îmbucături, privirea i se abătu spre podea. Cîinele său cel mare şi galben stătea cu botul pe labele de dinnainte, fără să-şi ia dinspre el privirea în care se citea cea mai îndurerată expresie rugătoare. Wade îşi dădu ochii peste cap, în timp ce tăia în două un burrito, ca să-i ofere şi lui o jumătate, pe un şerveţel.

— Mai bine-mi luam o pisică. Alea nu se înjosesc să cerşească aşa...

Tucker îşi înfulecă trataţia, se întoarse cu burta-n sus, dînd din coadă, şi rîgîi.

Pisicile... îşi spuse Wade. Pisicile îl duceau cu gîndul la Bronwynn Pierson. Dacă ar fi fost un animal, numai aşa ceva putea să fie, cu constituţia ei mlădioasă şi ochii migdalaţi. Avea şi personalitatea unei pisici: capricioasă, ciudată, independentă - cu accentul pus pe *ciudată.*

Procedase bine, lăsînd-o singură în coşmelia aia veche şi sinistră. Cum altfel ar fi putut-o convinge că n-avea ce să caute acolo? O singură noapte în mijlocul sălbăticiei, şi avea s-o tulească înapoi la Beacon Hill mîncînd pămîntul.

Se întrebă dacă ştia cum să folosească soba de campanie. Oare era posibil ca un om să se intoxice cu monoxid de carbon de la aşa ceva? Nu conta, oricum n-ar fi fost în stare s-o aprindă. Îşi aminti cum îl ameninţase cu bricheta aceea cu butan, mai-mai să-şi dea foc la văl.

— E femeie în toată firea, spuse el, în timp ce-l privea pe al doilea bătător alergînd spre a treia bază. Ce mă priveşte pe mine dacă nu se pricepe nici măcar la o amărîtă de sobă de campanie? Stai numai să vezi ce mutră va face cînd o să-şi dea seama că nici toaleta nu poate s-o folosească! mai adăugă el, cu un chicotit.

Parc-o şi vedea pornind într-o incursiune în pădurea din spatele casei, încercînd să se descurce printre copaci şi hăţişuri, în toţi metrii ăia de satin alb... şi un urs furişîndu-se pe urmele ei şi făcînd-o s-o ia la goană înapoi spre casă, înnebunită, împiedicîndu-se de rădăcini, căzînd peste un şarpe, şi în cele din urmă nimerind drept în braţele cine ştie cărui om de la munte, care avea s-o ia pe sus şi s-o facă prizonieră în coliba lui.

Wade îşi lăsă furculiţa să cadă în farfurie, simţind că i se întorcea stomacul pe dos.

— Prăpăstiosule! mîrîi el. Eşti la fel de ridicol ca ea, cu prostiile alea despre Ted Bundy.

Chiar în timp ce-şi spunea aceste lucruri, parcă şi vedea în ochiul minţii titlurile de pe prima pagină a ziarelor: „Mireasă asasinată în timp ce vecinul ei dormea”.

Absent, îşi puse farfuria pe măsuţa de cafea şi se ridică în picioare, începînd să se plimbe prin cameră. Fără să piardă vremea, Tucker se servi din restul de burritos.

Dacă n-o convingea pe Bronwynn să asculte de glasul raţiunii, trebuia să ia problema în mînă. Se opri din plimbare, ca să tragă o duşcă de antiacid - şi încă una. Era clar că femeia aia avea nevoie de un păzitor - şi, cel puţin pentru o noapte, numai el putea fi acela.

* * *

Bronwynn stătea pe canapea, înghiţită în enormul sac dublu de dormit pe care şi-l cumpărase de la magazinul din Shirley. Shirley, Vermont, reflectă ea, în timp ce ronţăia dintr-o halviţă prăjită. Suna ca numele unei actriţe din filmele de serie B ale anilor treizeci. Totuşi, era potrivit pentru oraş. Acesta avea o atmosferă familială, confortabilă, ca o pereche de papuci vechi. Dacă Shirley era o persoană, ar fi fost acel gen de mamă care purta capoate şi bigudiuri roz, şi gătea vinerea salată de ton mărunţit. Bronwynn se bucura că venise acolo.

Nu la fel de mult o bucura şi decizia ei de a locui în casa unchiului Duncan. Înainte, i se păruse cel mai firesc lucru, cînd perspectiva de a se caza la un hotel, singură în noaptea nunţii, îi trezise cel mai profund dezgust. Acum, că praful se alesese de toate, un televizor cu cablu la Motel 6 nu mai suna chiar atît de rău.

Problema era că întotdeauna se simţise în siguranţă la Foxfire - şi nu numai fiindcă acolo fusese înconjurată de cei dragi. Casa însăşi avea ceva primitor şi odihnitor. Probabil s-ar fi simţit în siguranţă şi acum, dacă n-ar fi fost Wade Grayson şi toate comentariile lui despre fel de fel de jivine şi lighioane păroase care s-o ia razna în noapte.

— Putem fi deprimate împreună în noaptea asta, casă dragă, spuse ea, ridicînd la buze o cutie cu suc de portocale - pe care şi-l vărsă pe piept, în clipa cînd auzi o maşină oprindu-se în apropiere.

Cît ai bate din palme, inima şi imaginaţia ei hiperactivă o luară la galop.

Se afla într-o casă izolată şi părăsită. Cu siguranţă, acolo veneau adeseori oameni să facă tot felul de lucruri pe care altundeva nu şi le-ar fi permis. Ieşi din sacul de dormit, făcu lumina mai mică şi întinse mîna spre cutiile de suc. Numai de n-ar fi lăsat ciocanul în curte, îşi spuse, în timp ce ieşea tiptil în hol, cu sîngele vuindu-i în urechi.

* * *

Wade luă în braţe echipamentele de camping pe care le scosese din pivniţă. Pe lîngă sacul de dormit şi felinar, mai adusese cu el un bidon cu apă şi două perne. În dinţi ţinea o pungă de sandvişuri cu unt de arahide. Urcă treptele dibuind cu vîrfurile picioarelor. Uşa era închisă. De vreme ce avea ocupate şi mîinile, şi gura, ridică din nou piciorul, ca să ciocănească. La atingerea lui, vechea uşă se deschise încet, scîrţîind. Intră în hol şi imediat primi o lovitură în cap.

În timp ce izbea cu baxul de sucuri, Bronwynn scoase un răcnet, iar Wade se prăvăli la podea, printre toate lucrurile pe care le adusese. În urma lui intră şi Tucker care, fără grabă, începu să-i lingă de pe ceafă sucul de portocale.

— O, nu! exclamă Bronwynn, în timp ce se lăsa să cadă în genunchi, încercînd să-i vadă lui Wade faţa. Eşti bine?

Cu un geamăt, Wade deschise ochii, strîmbîndu-se.

— Sînt de-a dreptul gigea, răspunse el, ridicînd o mînă ca să dea la o parte capul cîinelui ce-i lingea urechea. Tucker se dădu jos de deasupra lui şi plecă alene, cu un mîrîit gutural.

Bronwynn se repezi în salon, de unde se întoarse cu felinarul. Wade încă mai zăcea cu faţa în jos, gemînd. Ridică privirea, clipind din ochi în lumină. Vedea două Bronwynn, ambele îmbrăcate în rochie de mireasă, cu un pulovăr bleumarin pe deasupra şi pantofi din piele de aligator.

— Sau văd dublu, sau am ceea ce se numeşte un coşmar cu ochii deschişi, mormăi el, atingîndu-şi cu grijă partea dinapoi a capului, pe locul lovit. Mi-ai spart capul. Cred că-mi curge sînge.

Bronwynn îndreptă lumina lanternei într-acolo.

— Nu-ţi curge. E suc de portocale. Te-am lovit cu un bax de sucuri, din-ăla de şase cutii... sau, de fapt, erau numai cinci. Pe una o desfăcusem.

— I-auzi, mulţumesc că m-ai cruţat, remarcă el sec, în timp ce se ridicat în capul oaselor, pipăindu-şi micul cucui prin părul năclăit. Ai un adevărat fler de gazdă primitoare, Bronwynn. Niciodată n-am mai fost întîmpinat în stilul ăsta.

— Îmi pare rău, se scuză ea, pe cînd aduna lucrurile împrăştiate prin hol.

Cutiile rămăseseră adunate la un loc în celofan, dar din două ţîşnea sucul ca aburii dintr-un radiator supraîncălzit. Le lăsă în pace.

— Într-un fel, e vina ta, să ştii.

— Îmi faci terci-cu-portocale capul, şi *tot* eu sînt de vină? neîncrezător Wade, dîndu-şi ochii peste cap - pentru ca imediat să geamă din nou de durere.

— Da. Dacă nu-mi ţineai atîtea predici despre pericolele de pe-aici, n-aş fi ajuns să cred c-a venit un maniac să mă taie-n bucăţi cu securea.

Wade îşi masă rădăcina nasului, în timp ce vederea înepea să i se limpezească.

— Ştii, cred c-am înţeles asta. Ce perspectivă înfricoşătoare! Cred că am făcut o comoţie.

Bronwynn se aşeză pe sacul de dormit adus de el, privindu-l cu bărbia rezemată în palmă.

— Ce cauţi aici, Wade?

— Şi eu m-am întrebat - şi nu pentru prima oară, pe ziua de azi.

Cum putea să arate atît de-al naibii de atrăgătoare, în ţinuta aia ridicolă? Iar cel mai ciudat era că nici nu părea să-i pese.

— Parcă spuneai că ai alte treburi, mult mai importante, de făcut, replică ea, studiindu-l în timp ce se foia în loc, cu o expresie nemulţumită şi spăşită în acelaşi timp.

— Mda, mă rog... bombăni el, căutîndu-se prin buzunare după o tabletă de antiacid. Nu voiam să te am pe conştiinţă, dacă dădeai foc la casă, ori te ataca vreun urs sau mai ştiu eu ce...

Bronwynn îi zîmbi cu sinceră mirare.

— Erai îngrijorat pentru mine. Ce drăguţ din partea ta...!

— M-am gîndit că poate aveai nevoie de un păzitor, explică Wade, ridicîndu-se în picioare. Şi am avut dreptate.

Bronwynn îi scoase limba. Or fi fost ei în mijlocul pustietăţilor din Vermont, dar Wade dădea toate semnele că ar fi fost genul de corporatist încorsetat.

— Apropo, îmi place la nebunie ţinuta, remarcă el sec. Rochia asta face toţi banii.

Aruncînd o privire în jos, Bronwynn ridică din umeri.

— Bine, nu e *haute couture* - ei, şi? Oricum n-am ajuns azi în Franţa. Voiam să mă schimb, dar n-am reuşit să scot de pe mine drăcia asta. Are la spate patruzeci de năsturaşi de perle, ridicol de mici. Numai o contorsionistă ar putea să-i descheie, fără ajutor.

Intră în salon şi se aşeză din nou pe canapea, strîngîndu-şi piciorele în sacul de dormit, cu ochii spre Wade care-şi aducea lucrurile în casă. O singură privire din partea lui îi reteză orice elan:

— În noaptea asta rămîn aici.

Bronwynn dădu din cap. După sperietura prin care trecuse, nu-i mai ardea să refuze.

— Serveşte-te cu ceva de mîncare.

— Am adus sandvişuri cu unt de arahide, spuse el, aşezîndu-se turceşte pe propriul sac de dormit, pe care şi-l desfăşurase pe podea. Vrei unul?

— Au şi banane deasupra? întrebă ea, cu speranţă.

Wade făcu o mutră dezgustată.

— Acuma nu mă mai face şi să borăsc, Bronwynn.

— N-ai încercat niciodată şi cu banane?

— N-am nevoie. Nici creierul de viţel n-am nevoie să-l gust, ca să ştiu că nu mi-ar plăcea.

Avusese dreptate, era un încuiat. Rezemîndu-se de spătar, Bronwynn muşcă dintr-un fursec.

— Se vede clar că n-ai spirit de aventură.

Wade se uită prin jur.

— Îmi petrec noaptea în conacul Munster, cu o piromană în rochie de mireasă, şi tu zici că n-am spirit de aventură. Ce vrei să fac, să arunc nişe cobre pe jos ca să fie mai palpitant?

Cu un oftat, Bronwynn ridică privirea spre tavanul cu tencuiala crăpată.

— Nu, mulţumesc. Am avut parte de toate palpitaţiile pe care le-aş suporta, pe ziua de azi.

— Şi nu crezi c-am şi eu dreptul la o explicaţie? o întrebă Wade.

— Ba da, cred că ai tot dreptul... murmură ea, după un timp. Azi am plecat de la propria mea nuntă.

— Ce-ai făcut...?!?

Poate că era şi mai sonată decît o bănuise de la bun început. Wade se întrebă dacă nu cumva oamenii porniseră în căutarea ei.

— Acum două seri, am avut un dineu prenupţial. Logodnicul meu, Ross, şi cîteva rude de-ale mele, au rămas peste noapte. Mai tîrziu, m-am gîndit să-i fac o surpriză lui Ross, am intrat în camera lui şi m-am ascuns în dulap. Am lăsat uşa întredeschisă, ca să văd afară. Apoi, în cameră s-a mai furişat cineva - verişoara mea Belinda. Tocmai mă pregăteam să mă reped la ea şi s-o apuc de gît, cînd intră Ross - deloc surprins s-o găsească acolo! Se pare că erau împreună şi plănuiau să-şi continue relaţia şi după nunta noastră.

— Măi frate... mormăi Wade, strîmbîndu-se. Cred că te-a durut îngrozitor.

Zîmbetul ei fu amar.

— Nu chiar atît demult pe cît ar fi trebuit. Eram mai mult furioasă - şi *nedumerită,* în special. Fusesem gata să mă mărit cu el şi, în chip ciudat, aproape nu-mi păsa că-l interesa alta. Mă înfuria simplul fapt că mă luase drept o proastă.

Trase aer în piept, apoi îi explică mai departe:

— Înţelegi, între Ross şi cu mine n-a existat niciodată o relaţie cu adevărat pasională. Eram prieteni. Anul trecut, cînd mi-am pierdut părinţii, a fost alături de mine.

Ceea ce o deruta cel mai mult era motivul pentru care acceptase să se mărite cu Ross, dacă nu-l iubea. Şi faptul că, după ce se logodiseră, nu fusese mai atentă, ca să-şi dea seama ce nemernic era de fapt.

Cum încă nu cunoştea răspunsurile la aceste întrebări, sări peste ele.

— Oricum, nu ştiam ce să fac. Eram atît de şocată, încît umblam ca o năucă şi toţi credeau că era din cauza nevricalelor dinainte de nuntă. Cînd mi-am revenit, era aproape prea tîrziu. N-a lipsit mult să merg cu cununia pînă la capăt! Şi atunci, în toiul ceremoniei, l-am denunţat pe Ross şi am întins-o.

Ridică din umeri.

— Şi am ajuns aici.

Wade nu putu decît să clatine din cap.

— Bun, reluă Bronwynn, pe un ton ce o nonşalanţă ostentativă, şi tu ce faci în Vermont, Wade?

— Mă relaxez, răspunse el absent, cu gîndul încă la incredibila ei poveste. După stresul de la muncă.

Glasul lui era răguşit şi sexy, cu o gîjîială care vorbea despre prea multe ţigări. Bronwynn încercă să abordeze un subiect mai neutru.

— Pot să te întreb de ce porţi cravată?

Wade îşi privi fîşia de mătase maro care-i cobora peste cămaşă.

— Din obişnunţă.

„Omule, chiar ai nevoie de o vacanţă...!” îşi spuse el.

— Şi acum ce-ai de gînd să faci? o întrebă, cu sinceră curiozitate.

— Am venit aici ca să mă gîndesc, răspunse Bronwynn, adunîndu-şi pungile cu snacks-uri şi punîndu-le pe gheridonul cu placă de marmură de lîngă canapea. Am sunat-o pe sora mea şi i-am spus să nu mă aştepte înapoi pînă nu-mi pun gîndurile în ordine. Acum vreau să dorm şi sper ca şoarecii să nu se hotărască să-şi ia canapeaua înapoi.

Îşi aranjară sacii de dormit şi stinseră felinarul. Wade îi dădu o pernă şi-l alungă pe Tucker afară, pe verandă.

— Nu mă deranjează dacă stă în casă, îl asigură Bronwynn, descălţîndu-se.

— Pe mine, m-ar deranja, replică Wade. Tocmai a mîncat o farfurie plină de burritos.

— Aha... Bine, atunci, noapte bună.

În pernă se impregnase mirosul lui, constată Bronwynn, în timp ce-şi îngropa faţa adînc în moliciunea ei - un miros plăcut, masculin şi curat. Probabil o luase direct din pat. Gîndul făcu să se desfăşoare înlăuntrul ei un nou val de conştientizare a prezenţei lui alături, ca un cordon de catifea.

— Noapte bună, murmură Wade, instalîndu-se în sacul de puf moale.

Se lăsă tăcerea, permeată de nemişcarea nopţii.

— Wade? întrebă încet Bronwynn.

— Hmmm?

— Îţi mulţumesc că te-ai întors.

Capitolul 3

Bronwynn se trezi chiar înainte de crăpatul zorilor. Lumina cenuşie şi o briză răcoroasă pătrundeau prin fereastra spartă din faţă. Pe jos, la nici trei paşi distanţă de canapea, o privea un şoricel, la fel de surprins ca ea. Scăpă pe podea bucăţica de fursec pe care o ronţăia şi o zughi din loc.

Wade zăcea pe burtă, la picioarele canapelei, perpendicular pe direcţia acesteia. Îşi lăsase fermoarul sacului de dormit descheiat, iar marginea lui îl acoperea doar pe jumătate.Cămaşa albă îi ieşise din pantaloni. Arăta de-a dreptul fermecător, cu părul răvăşit şi genele lungi şi dese depuse pe obraji. Probabil că în copilărie toate fetiţele oftaseră după el.

„A, nu - nici să nu te gîndeşti, Bronwynn! Nu se poate să-ţi cadă cu tronc. A) Trebuie să lămureşti cele întîmplate cu Ross. B) Pe Wade Grayson abia l-ai cunoscut. C) E un încuiat - mă rog, unul după care să-ţi cadă ochii-n gură, dar tot un încuiat rămîne."

Omul venise acolo ca să se odihnească şi să se relaxeze - şi stătea cu cravata la gît. Fie şi numai acest lucru ar fi trebuit să fie un avertisment serios.

Şi acum...?

Cel mai urgent era să se ducă pînă la baie. Ştia că, fără curent, nu avea nici apă curentă, fiindcă la fîntînă era o pompă electrică. Dar în casă erau patru băi, iar dacă fuseseră la fel de neglijate ca restul locuinţei, însemna că mai conţineau măcar puţină apă.

Cînd Bronwynn ieşi tiptil din cameră, Wade întredescshise un ochi - apoi se întoarse pe spate şi rămase cu privirea în tavan, căscînd şi frecîndu-şi bărbia ţepoasă.

„Te-ai ars, Grayson. Fata asta nu-i decît o belea pe capul tău. Te-a pocnit c-un bax de sucuri - ar trebui să însemne ceva! Bun, îţi pune hormonii pe jar. Există destule femei care pot face asta şi fără să-ţi agravezae ulcerul."

Nici nu apucase să-şi ducă gîndul pînă la capăt, cînd un zbieret sfîşie tăcerea.

Wade sări în picioare cît ai clipi şi o luă la fugă pe hol. Un al doilea ţipăt îl ajută să se orienteze spre partea dinapoi a casei. Uşa băii se deschise tocmai cînd ajunse în faţa ei. Reuşi să se ferească, dar degetul mare de la picior avu mai puţin noroc.

— Au! La dracu'! Mi-ai rupt degetul!

Se rezemă de perete, ţinîndu-şi piciorul lovit, cu privirea încruntată spre Bronwynn.

Fata nu-i dădea nici cea mai mică atenţie. Arăta de parcă tocmai ar fi văzut moartea cu ochii.

— Wade! Wade! Acolo e un şa... şa... şar...

— Un şarpe?

— Un piton! scuipă ea cuvîntul, cutremurîndu-se oripilată.

— Un piton...!

Wade îşi dădu ochii peste cap şi porni înapoi spre salon, şchiopătînd uşor, cu Bronwynn după el.

— E uriaş şi a trecut drept peste piciorul meu! Pfui! Pfui, pfui, pfui!

Aşezîndu-se pe canapea Wade îşi scoase ciorapul, pentru a începe să-şi examinze piciorul lovit.

— N-avem timp să ne jucăm cu picioarele! se răsti Bronwynn, aşezîndu-e lîngă el, cu o privire temătoare pe podea. Tocmai acum, cînd Monthy Python umblă prin baie...

— Bronwynn, spuse Wade obosit, sîntem în Vermont. Aici nu există pitoni.

— Simte-te liber să-i dai vestea prietenului nostru fără picioare din baie, Domnule Ştiinţă! Poţi să i-o explici în timp ce-i prezinţi frumuseţile naturii.

Wade îi aruncă o privire piezişă, în timp ce continua să-şi frece degetul mare de la picior.

— Poate-ar fi mai bine să-l ţii în casă. O să mai reducă populaţia de rozătoare.

— Prefer deratizatorii, ăia umblă în două picioare.

Îşi întinse piciorul stîng înainte şi-l privi încruntată. Ca o tîmpită, rămăsese desculţă. Nu voise să-i strice lui Wade somnul şi se dusese la baie fără să se încalţe, iar acum o lighioană scîrboasă i se tîrîse peste piele.

— Iar luni dimineaţă voi aduce aici o echipă întreagă!

— Vrei să rămîi pînă atunci? o întrebă el, prudent.

— Pînă cînd o să stau, nu ştiu, dar nu contează. Nu pot lăsa casa să se ruineze în halul ăsta.

Punîndu-şi şoseta la loc, pe picior, Wade zîmbi forţat, fără nici un chef.

— Credeam că, dacă o vezi cum arată în lumina zilei, ai să dai fuga la primul agent imobiliar.

— Nici un moment nu m-am gîndit s-o vînd, ridică ea din umeri. Pînă ieri, efectiv uitasem de existenţa ei.

O nouă grijă o făcu să se încrunte.

— Chiar ţi-ai rupt degetul?

Wade îşi puse pantoful la loc.

— Nu, mă doare numai.

O privi cu o expresie severă.

— Eşti o pacoste pe capul omului, Bronwynn. Ţi-a mai spus cineva asta?

— Poate că doar ai tu, aşa, o predispoziţie spre accidente, replică ea.

— Da, sigur, îşi dădu Wade ochjii peste cap. Accidental am trecut pe sub baxul ăla de sucuri, aseară, şi tot accidental mi-a făcut şi-un cucui.

— Îmi cer iertare.

Bronwynn se dădu jos de pe canapea şi se duse la masă să-şi deschidă cutia de Twinkies. Îi aruncă două şi lui Wade, apoi îi aduse o cutie cu suc de portocale.

— Măcar atîta pot face şi eu - să-ţi ofer micul dejun.

În sinea lui, Wade îi ceru iertare medicului, apoi începu să se înfrupte. De luni de zile îi tot promitea doctorului Jameson că avea să treacă la o alimentaţie igienică, dar nici vorbă de aşa ceva. Numai că de data asta, chiar avea s-o facă - imediat ce scăpa de Bronwynn Prescott Pierson.

— Ziceai că ai venit aici din cauza stresului de la slujbă, spuse ea lingîndu-şi degetul. Ce fel de slujbă?

— Congressman.

Se strîmbase, oare, la auzul acelui cuvînt, sau fusese numai o părere...?

— Deputat al statului Indiana.

— Serios?

Era mai rău decît îşi imaginase. În materie de constipaţi, politicienii erau cap de listă.

— De unde anume, din Indiana?

— Din Lafayette.

— Am fost în Indiana o dată, şi m-am rătăcit, îşi aminti ea, privind spre o fîşie de tapet atît de cutată, încît părea să aibă modele tridimensionale. Ar trebui să aranjezi să pună mai multe indicatoare rutiere. Sau ăsta era sensul sloganului „Hoinărind prin Indiana”?

Wade scrîşni din dinţi, în timp ce-şi aprindea prima ţigară pe ziua în curs.

— Eşti din Boston, nu?

— Mhm.

— Ţi-ai luat o pauză de modeling, ca să te măriţi?

— Am terminat-o complet cu modelingul, de-acum doi ani.

— Cred că ţi-e greu, mormăi el, arcuind o sprînceană. Şi, mai ai din ce trăi?

Bronwynn îşi înghiţi cuvintele „snob încrezut”.

— Mă cam săturasem. Dar pe tine ce te-a adus aici - te oboseau prea mult toate petrecerile alea fandosite din Georgetown?

Wade e încruntă.

— Mda, mi s-a uzat smokingul, aşa că m-am gîndit să mă ascund aici pînă mi-l termină croitorul pe cel nou.

— Nu uita să pui o cutie de apret în plus, pentru cămaşă, bombăni ea printre dinţi, în timp ce sorbea din suc.

— De fapt, nici nu prea timp pentru recepţii şi cocktailuri. Îmi iau munca foarte în serios.

Şi pe sine se lua foarte în serios, reflectă Bronwynn. Prea în serios.

— Şi eu mi-o luam în serios, spuse, adăugînd în sinea ei: „Ia să-i arătăm noi lui că nici viaţa mea n-a fost numat şampanie şi

buchete de trandafiri.” Pînă cînd mamei mele i s-a pus diagnosticul de leucemie. După aia, apariţiile pe coperta de la *„Vogue”* nu mi s-au mai părut atît de importante.

— Îmi pare rău, spuse Wade - maşinal, dar nu fără sinceritate.

— Aşa că m-am retras să stau un timp cu ea şi s-o ajut, pînă a decedat.

Va să zică, terminaseră prima rundă de înghionteli din dimineaţa aceea, îşi spuse Bronwynn, în timp ce se ducea la valiză ca să-şi caute ceva de îmbrăcat. N-avea de gînd să mai suporte rochia aia de mireasă pe ea nici măcar cinci minute, chiar şi dacă trebuia s-o taie cu cuţitul.

Wade o privi cum arunca rochiile de seară claie peste grămadă, iar articolele scumpe de lenjerie, alături. Îşi luă şi el pantofii în picioare, apoi ieşi pe culoar şi plecă să caute „pitonul”. Avea să-l scoată din casă, pentru a putea pleca şi el apoi cu conştiinţa împăcată.

— Era un şarpe de casă, spuse peste cîteva minute, revenind în salon.

Bronwynn ridică privirea dinspre valiză:

— Nu era veninos?

Wade clătină din cap, mai mult neîncrezător, decît ca răspuns negativ.

— În Vermont, şerpii veninoşi sînt aproape necunoscuţi.

— Şi a trebuit să-l atingi? întrebă ea, făcînd o mutră dezgustată.

— Nu, se împrietenise cu pompa de desfundat toaleta, aşa că i-am dus afară împreună. S-au despărţit la marginea pădurii.

— Sper să nu-i mai ardă de vreo vizită, remarcă ea, studiind cu un ochi critic hainele pe care şi le alesese - pantaloni marinăreşti albi şi o bluză de mătase verde; erau deplasat de elegante, dar îşi făcuse bagajele pentru Versailles, nu pentru Vermont. Îţi mulţumesc că m-ai scăpat de el, Wade.

— Sigur...

Wade îşi făcu sul sacul de dormit şi începu să-şi strîngă şi celelalte lucruri, încercînd să nu-şi ia în seamă dezamăgirea că pleca.

— Pleci... comentă ea, blestemîndu-şi la rîndul ei propria dezamăgire. Era un om irascibil, dar îi plăcuse să să-l hărţuiască. Poate începea să devină cam sado-masochistă. Se strîmbă în sinea ei.

— Mda, am multe treburi de făcut, răspunse el, rezemîndu-se de tocul uşii, cu mîinile-n buzunare.

Bronwynn nu-i atrase atenţia că oamenii care erau în vacanţă, ca să se odihnească şi să se relaxeze, de obicei nu aveau prea multe treburi de făcut. În schimb, îşi spuse doar că se bucura de plecarea lui.

— Deci, spuse el, fără să se mişte din loc. Cred c-ar fi timpul să mă duc.

— Întocmai.

Muşcîndu-şi buzele, Bronwynn îi aruncă o privire întrebătoare.

— Pot să-ţi mai cer doar o mică favoare înainte de a pleca?

Ochii lui se îngustară.

— Ce favoare?

— Efectiv, nu pot să-mi scot rochia asta. N-ai vrea să-mi deschei năsturaşii ăştia tîmpiţi?

Un moment, Wade încremeni, privind-o cum se întorcea cu spatele spre el. Îşi scosese pulovărul pe care-l purtase în timpul nopţii. Patruzeci de nasturi mici cu perle se aliniau în josul spatelui ei elegant. La fiecare capăt al şirului, cîţiva fuseseră scoşi din butoniere, dar majoritatea îi ţineau încheiată rochia de satin alb, aşteptîndu-l numai pe el ca să-i desfacă. Înghiţi în sec.

„Ce ocazie perfectă ca să-i arăţi că-ţi poţi controla poftele carnale!" părea să-i spună conştiinţa. „Nu te atrage cu nimic mai mult decît în sens fizic. Se vede clar că nici tu n-o atragi pe ea, altfel nu ţi-ar cere cu atîta nonşalanţă să-i deschei rochia. A fost manechin. Nesfîrşitele parăzi ale modei şi sesiuni fotografice au imunizat-o faţă de scoaterea hainelor cu ajutorul altcuiva. Gestul ăsta ar trebui să însemne şi pentru tine la fel de puţin ca pentru ea."

Atunci, de ce-i transpirau palmele? se întrebă el.

Bronwynn îi aruncă o privire peste umăr, în aşteptare, ridicîndu-şi părul roşcat ca să nu-i stea în drum.

Wade îşi drese glasul şi se desprinse de tocul uşii.

— Sgur.

Degetele îi tremurau, cînd începură să bîjbîie la primul năsturel. Peste o clipă, butoniera cedă, iar el trecu la următorul, şi de acolo la celălalt. Pe măsură ce nasturii şi încheietorile se despărţeau, un V tot mai larg de piele palidă se dezvăluia în faţa privirii lui Wade. Arăta mai netedă şi mai fină decît satinul rochiei. De pe ceafă, unde bulele fine de păr fermătau sub respiraţia lui, se simţea parfumul ei îmbietor, ispitindu-l să-şi plece capul într-acolo.

Bronwynn încercă să-şi înghită nodul din gît. Nu-i trecuse prin minte că propriul ei trup putea să reacţioneze la atingerea lui. Senzaţia acelor degete descheindu-i rochia îi trimitea curenţi electrici de la spate pînă-n vîrfurile sînilor. Respiraţia lui cadă, pe ceafă, o inunda toată, făcînd să i se topească genunchii, pînă cînd abia se mai putu ţine pe picioare, gata să cadă la pieptul lui.

Ezitase să-i ceară acea favoare fiindcă se temuse că l-ar fi făcut să se simtă jenat, cu toate prejudecăţile lui mărginite - *nu* pentru că s-ar fi aşteptat să aibă vreun efect asupra ei. De-a lungul carierei, pusese zeci de oameni să facă acelaşi lucru, mulţi dintre ei fiindu-i la fel de străini ca Wade.

Poate că tocmai de-aici pornea problema. Wade nu mai era complet străin, şi nici ea nu era complet imună. Simplul fapt că

mintea ei nu voia să fie atrasă de el nu însemna că trupul era de aceeaşi părere.

— Gata, anunţă el, într-o şoaptă răguşită. Am terminat.

— Mulţumesc, răspunse ea, întorcîndu-se cu faţa. Zău că nu...

Fraza îi rămase în aer, cînd dădu cu ochii de Wade. Expresia din ochii lui era arzătoare, aproape feroce. Un muşchi al obrazului îi tresălta, trădînd faptul că purta o bătălie interioară. Cînd se aplecă şi-i acoperi gura cu a lui, Bronwynn se întrebă dacă învinsese sau pierduse.

Pierduse... conchise Wade, în timp ce-şi mişca furios gura peste a ei. Pierduse lupta, aşa că şi el se pierdea acum - era pierdut în sărutări... Gura ei era generoasă cu secretele sale, gingaşă ca petalele de trandafiri, dulce ca un fruct oprit. Îi absorbea savoarea, ştiind într-o clipă că putea să se îmbete pentru totdeauna, dar fără să poată spune nu.

Luată prin surprindere de Wade şi de propria ei dorinţă, Bronwynn se lăsă învinsă fără luptă. Mîinile ei îl apucară de braţe, în timp ce o strîngea la piept, sărutînd-o tot mai apăsat. Mîinile lui i se strecurară prin deschizătura de la spate a rochiei, mîngîind-o de la umeri pînă la şolduri, dînd foc tuturor terminaţiilor nervoase cu care intrau în contact. Bronwynn se îndesă şi mai aproape, năucită şi excitată de nevoia care-i scăpa de sub control, în contact cu tăria lui lipită de ea. Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea senzaţie. Nimic nu mai fusese vreodată atît de devorator ca dorinţa care o cuprindea acum.

Wade întrerupse sărutul, pentru a coborî cu gura pe coloana zveltă a gîtului ei, în timp ce-i desprindea de piele un umăr al rochiei. Nu era un om guvernat îndeobşte de necesităţi fizice, dar acea dorinţă neaşteptată şi dezlănţuită parcă-i luase minţile. Acum nevoia era singurul lucru la care se mai putea gîndi - nevoia de a face dragosate cu Bronwynn, nevoia de a o ţine în braţe şi a o mîngîia, nevoia de a-şi ostoi durerea fierbinte care-i pulsa prin tot trupul, ca un ecou al impulsurilor din trupul ei.

Sunetul unei maşini apropiindu-se pe alee îi readuse pe amîndoi la realitate - la realitatea că erau doi oameni cum nu se poate mai diferiţi, doi oameni destul de siguri că nu se plăceau unul pe altul. Realitatea care consta dintr-un congressman într-o pauză foarte scurtă a presiunilor politice şi o femeie care trebuia să se găsească pe sine înainte de a putea căuta o relaţie amoroasă.

— Asta nu trebuia să se întîmple, spuse Wade, silindu-se să facă un pas înapoi.

O privi în ochi, dîndu-şi seama pentru prima oară că unul era albastru, iar celălalt, verde. Cumva, acest lucru nu-l surprinse.

— Iartă-mă.

Bronwynn îşi ţinea rochia strînsă la gît cu o mînă, gîndindu-se că realitatea nu era un balsam prea grozav pentru o rană în amorul propriu. Wade vorbea de parcă ar fi sărutat-o cu de-a sila. Şi aşa se şi întîmplase. Ştia că nu avea despre ea o părere mult

mai grozavă decît avea ea despre el. Şi atunci, de ce o ustura atît de tare?

Îşi repezi bărbia înainte.

— Doar să nu se mai repete, fiindcă m-am lăsat de bărbaţi pntru cel puţin un an.

— Chiar aşa?

Ar fi putut să se prefacă, măcar puţin, că voia să mai repete figura, îşi spuse el, iritat.

— Da, chiar aşa. De fapt, mă şi gîndeam să adopt sloganul: „Femeia are nevoie de bărbat, cum are peştele nevoie de... barcă!”

— De bicicletă, o corectă el. „Are femeia nevoie de bărbat, ca peştele de bicicletă.”

— Şi de ce-ar avea un peşte nevoie de bicicletă? întrebă ea nemulţumită că-i corectase marea proclamaţie, de parc-ar fi fost un obsedat de profesor de engleză.

— Păi tocmai, că n-ar avea! explică Wade, întărindu-şi prin gesturi exasperarea; în ultimele douăzeci şi patru de ore, purtase mai multe conversaţii smintite decît în tot restul vieţii lui. Asta era toată ideea! Zicala spune: „Are femeia nevoie de bărbat, ca peştele de bicicletă.”

Bronwynn strîmbă din nas.

— Numai un politician e-n stare să despice aşa firul în patru.Un peşte n-ar avea nevoie nici de-o barcă, şi pot să-mi fac singură zicalele, dacă aşa vreau eu!

— Da' n-ai decît să scrii o carte întreagă, din partea mea! Mă doare fix în pix.

— Perfect.

— Excelent.

Încă se mai uitau încruntaţi unul la altul, cînd auziră uşa din faţă deschizîndu-se. O voce de femeie strigă din antreu:

— Bronwynn? La volanul maşinii tale stă un cîine cît toate zilele. Bronwynn, unde eşti?

— Aici sînt, Zane! răspunse ea, fără să-şi ia privirea de la Wade, ca şi cum o foţră magnetică ar fi atras ochii ei spre ai lui, de culoarea whiskyului, iar primul care-şi muta privirea s-ar fi recunoscut învins.

— Zany? întrebă el, arcuindu-şi sprînceana. Cred că ţi-e rudă, dacă-i la fel de... „zănatycă”.

— Bronwynn, eu...

Zane Pierson Matthews se opri brusc în pragul uşii de la salon, cu privirea aţintită asupra lui Bronwynn care stătea în picioare, ţinîndu-şi rochia strînsă la piept şi uitîndu-se urît la Wade - care, la rîndul lui, avea pe el o cămaşă mototolită şi o barbă de-o zi.

— Bronwynn, ce se întîmplă aici? Cine-i dumnealui?

Îl ţintui şi ea cu o privire furioasă pe Wade, care observă imediat că ochii ei erau coloraţi invers decît ai lui Bronwynn.

— Cine eşti dumneata? întrebă ea, trecînd protector lîngă sora ei.

— Eu? repetă Wade, aruncînd o ultimă privire spre Bronwynn. Eu tocmai plecam...

Capitolul 4

— Bronwynn, cine era ăsta? întrebă Zane, întorcîndu-se spre sora ei mai mică cu o privire pe cît de curioasă, pe atîta de îngrijorată.

Bronwynn ascultă zgomotul maşinii lui Wade care ieşea din curte. Cum putuse să spună că sărutul pe care-l schimbaseră n-ar fi trebuit să aibă loc? Ei bine, asta era: n-ar fi trebuit - dar şi el ar fi putut să se abţină de la a declara un lucru atît de evident! Sărutul fusese un adevărat exploziv. Fusese periculos. Cum îşi permitea s-o sărute de-i ieşeau ochii, şi pe urmă să-i spună că n-ar fi trebuit s-o facă, de parcă ea ar fi fost de vină? Bine că scăpase de el. Zău aşa!

— Bronwynn? o luă Zane uşor de umăr.

— Hmm? se smulse ea din transă. A, ăla... Era Wade Grayson. Stă în casa din vecini. E un congressman din Indiana.

Sprîncenele negre ale lui Zane se îmbinară, într-o expresie neîncrezătoare.

— Congressman? Arată de parc-ar locui într-un tomberon din spatele casei.

— Zane, ce răutăcioasă eşti! E un om cît se poate de arătos, dacă-ţi place genul Kennedy cînd era tînăr. Acuma, sigur, arăta cam răvăşit... tocmai ne sculaserăm din...

— Tocmai vă sculaserăţi din... *ce???*

Ochii lui Zane păreau să-şi fi dublat mărimea, iar faţa-i era mai albă decît creta.

Lui Bronwynn încă-i mai stătea pe jumătate mintea la sărutul cu Wade.

— Din somn - de unde credeai?

Fără să ia în seamă deznădejdea surorii sale, îşi lăsă rochia de mireasă să cadă pe jos şi începu să se îmbrace.

Zane se prăvăli pe un scaun cu spătar-medalion, apăsîndu-şi mîna pe inimă ca pentru a şi-o ţine să nu-i sară din piept.

— A rămas peste noapte aici? Ţi-ai petrecut noaptea cu un bărbat lîngă care eu nici măcar în metrou nu m-aş aşeza?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Zane, nici tu nu arăţi tocmai ca Miss America, dimineaţa la prima oră! Mai scuteşte-mă, bine?

Îşi trase bluza de mătase verde peste cap şi-şi scutură părul, întrebîndu-se în treacăt ce făcuse cu pieptenele. Înainte de a apuca să-l caute prin valiză, sora ei o apucă de braţ şi o trase spre canapea.

— Zane!

— Bronwynn, stai jos, *te rog.*

Se aşezară amînouă, de o parte şi de alta a găurii făcute de şoareci. Privirea neliniştită a lui Zane scruta fiecare nuanţă din

expresia lui Bronwynn.

— Ce e? întrebă aceasta. Doar n-o să-ncepi acum să te iei şi de mine, nu? Merit şi eu să arăt ca toţi dracii, după toate prin cîte am trecut.

Cu o mică exclamaţie, Zane se rezemă de spătarul canapelei, muşcîndu-şi buza de jos rujată impecabil, în timp ce-şi frămînta între degetele albite papionul de mătase roşie de sub gulerul bluzei.

— O, iubito - ce ţi s-a întîmplat?

Sora ei clătină din cap. Ce se întîmpla? Ea era aia care-ar fi trebuit să-şi piardă cumpătul, nu Zane. Zane nu fusese la un pas de măritiş cu un nemernic. Reacţiona exagerat, ceea ce nu-i stătea deloc în fire; de obicei, era o stîncă a stabilităţii. Poate o fi rămas iar însărcinată.

Îi desprinse degetele de papion, uitîndu-se în adîncul acelor ochi unul verde şi altul albastru, care parcă-i oglindeau pe ai ei.

— Zanie, iubito, parcă n-ai fi tu însăţi. Te simţi bine?

Nevenindu-i să creadă, Zane Matthews începu să tuşească.

— *Eu* parcă n-aş fi eu însămi. „Eu”...! Îţi iei tălpăşiţa din mijlocul propriei tale nunţi - nu că te-aş condamna pentru asta - fugi tocmai la dracu-n praznic în Vermont, îţi petreci noaptea într-o casă care arată mai rău decît cel mai pervers coşmar al lui Stephen King, cu un vagabond care se dă drept congressman, şi *eu* sînt aia care parcă parcă n-ar fi ea însăşi! Bronwynn, pentru numele lui Dumnezeu, era să înnebunesc de grija ta! Cum vrei să mă port cînd intru aici şi te găsesc cu hainele căzînd de pe tine, şi cu individul ăla care...

Închise ochii şi se cutremură, la gîndul tuturor posibilităţilor care-i treceau prin minte.

— Ar putea să fie oricine... Pînă şi Ted Bundy ar putea să fie!

Bronwynn clătină din cap.

— Nu e, că l-am întrebat.

Zane era la un pas de isterie.

— Ce ţi-a făcut? Haide, că mie poţi să-mi spui. Şi după asta, o să...

— Ce să-mi facă...? repetă Bronwynn, uimită. Wade nu mi-a făcut nimic.

...Deci să mă ţină în braţe cînd plîngeam şi să mă asculte cînd aveam nevoie să vorbesc, şi să mă sărute cum nici un alt bărbat n-a mai făcut-o vreodată...

— Îmi dau seama că poţi fi considerată o persoană majoră, cu drept de consimţămînt dar dată fiind actuala ta stare de spirit... Vreau să zic, înţeleg de ce s-ar putea să fi vrut să te culci cu un bărbat, după ce...

Fu rîndul lui Bronwynn s-o privească uluită.

— Să mă culc cu un... o, nu... vai de mine... Zane, Wade s-a culcat aici, dar *nu* „cu” mine!

Şi, odată ce clarificase acest detaliu, îşi îngustă ochii, ofensată.

— Auzi acolo. Măi frate, da' drept cine mă iei? Crezi c-aş tunde-o pînă-n Vermont pentru una scurtă cu primul tip care-mi iese-n cale? Ce prostie, Zane!

Zane îşi trecu mîinile suple, cu inele, peste faţă, în timp ce ofta cu un amestec de uşurare şi frustrare.

— Sigur că nu la aşa ceva m-am gîndit. Doar că, după Ross... vreau să zic... Of las-o baltă. N-am putea s-o luăm iar de la început? Să ne imaginăm că abia acum am intrat pe uşă şi m-am aşezat, fără să mă reped să trag concluzia că te-ai culcat cu acel Wade. De acord...?

— De acord...

Din păcate, odată ce ideea-i fusese sădită în cap, Bronwynn nu mai era în stare să se mai gîndească la altceva. Cum ar fi fost să se culce cu Wade Grayson? Nici un bărbat n-o mai făcuse vreodată să se simtă aşa cum reuşise el.

— Cred că încă mai sînt cam năucită, de ieri, spuse ea încet.

Era o afirmaţie care le acoperea pe toate - grija lui Zane şi a ei proprie.

— Nici nu e de mirare, o privi Zane cu compasiune, în timp ce ochii i se înceţoşau. O, fetiţo, îmi pare atît de rău pentru tot ce s-a întîmplat!

— Ei...

Bronwynn smulse o fîşiuţă din umplutura canapelei, prin gaura lăsată de micii rozători. Îşi privi cu un zîmbet nervos sora, căreia-i era frică de şoareci, şi luă o cutie de pe gheridon, ca să acopere spărtura.

— Un Twinkie, Zane?

— Nu, mulţumesc.

Bronwynn despachetă mica prăjitură şi muşcă din ea, lingîndu-şi crema de pe buze, cu o expresie îngîndurată. Deja se simţea mai bine.

— Mă bucur că nu m-am măritat cu Ross. Ar trebui să mă consider norocoasă că am aflat la timp adevărul despre el. Ce mai mult regret încurcăturile pe care ţi le-am făcut ţie. Cît de groaznic a fost?

Gura lată a lui Zane se arcui într-un zîmbet răutăcios.

— Vrei să ştii adevărul? De fapt, a fost chiar destul de amuzant - lăsînd la o parte grijile pe care ni le făceam pentru tine. Paparazzii s-au năpustit la Ross ca muştele la stîrv, cum zicea unchiul Duncan. Sigur, sînt şi unii care cred că ai fugit la alt bărbat. Oricum, tu cîşigi, din punct de vedere al presei. Toată lumea a aflat că Ross e un afemeiat cu două feţe, iar consensul general e că a primit ce-a meritat, dacă tu ai fugit cu altul.

— Unchiul Duncan...

Bronwynn se rezemă de spătar, luînd încă o muşcătură din Twinkie.

— Nu e nostim? De ani de zile nu m-am mai gîndit la el - şi acum, iată-ne aici, în casa lui, citîndu-i vorbele. Tocmai mi-am

dat seama ce dor mi-e de el. Şi de casa asta mi-era dor.

Zane se uită prin jur, la toate mobilele distruse şi murdăria din casă, la tencuiala crăpată şi tapetul care se cojea.

— Mare păcat c-a ajuns în halul ăsta... Nu-mi vine să cred că ai înnoptat aici.

Cutremurîndu-se, se ridică şi de duse să ridice de pe podea rochia de mireasă.

— Ei bine, hai să-ţi strîngem lucrurile şi să plecăm de-aici, Bronwynn.

— Nu mă mai întorc.

O secundă de tăcere exprimă nemulţumirea lui Zane care apoi trase aer în piept, răbdătoare, şi începu:

— Bine, dar o să te muţi la un hotel normal, unde să te poţi relaxa şi să te gîndeşti pe îndelete.

— Nu, Zane.

Bronwynn se ridică în picioare, vîrîndu-şi mîinile în buzunarele pantalonilor.

— Rămîn aici.Da, am nevoie să mă gîndesc temeinic, să-mi repun viaţa în ordine, şi să mă hotărăsc încotro s-o apuc de-acum încolo...

Ridică uşor din umeri.

— Şi dacă tot e pe-aşa, aş putea foarte bine şi să fac ceva constructiv. Voi pune casa în ordine şi am s-o repar.

— Foarte bine, draga mea, încuviinţă Zane, pe acelaşi ton ca atunci cînd fiul ei îi spunea c-o să meargă cu tricicleta pînă pe Jupiter. Pe drum încoace, am văzut un han mic şi fermecător. O să-ţi luăm o cameră acolo. Sînt sigură că proprietarii îţi pot spune cu cine să vorbeşti ca să facă toate reparaţiile necesare.

Bronwynn îşi dădu ochii peste cap. Nimeni n-o credea în stare să-şi poarte singură de grijă.

Avea *nevoie* să rămînă acolo. Pentru întîia oară, urma să-şi ia viaţa în propriile mîini, în loc de a se lăsa doar purtată de valuri.

Şi, la drept vorbind, abia aştepta să trăiască în bună vecinătate cu un anumit congressman irascibil.

* * *

— Trimite-mi urgent rapoartele alea, bine, Murph?

Wade trase prelung din a treia ţigară a acelei dimineţi, uitîndu-se afară pe fereastra cît peretele, în timp ce prin faţa casei trecea un furgon de la deratizare.

— Wade, era vorba c-o laşi mai moale.

Oftînd prelung, Wade suflă un fuior de fum, apoi îşi masă ceafa. Murphy Mitchell era mîna lui dreaptă şi cel mai bun prieten - unul dintre puţinii oameni care nu se lăsau păcăliţi de tonul lui fermecător.

— Bine, şi ce m-ar putea relaxa mai mult decît lectura rapoartelor?

— Mă pot gîndi la un catralion de lucruri mai relaxate decît cearşaful lui Brentworth despre reducerea bugetului pentru apărare - dormitul, plaja, sexul cu o femeie frumoasă, ca să numesc doar cîteva...

Lui Wade îi veni imediat în gînd Bronwynn Pierson. La naiba! Un singur sărut fusese de-ajuns ca să-i ia minţile.

— Şi, apropo, dacă întîlneşti vreuna, să fii discret, continuă Murphy. Ştii că anul ăsta presa aleargă ca turbată după scandaluri sexuale.

Wade îşi stinse ţigara şi luă îngură o tabletă de antiacid, pe care o înghiţi cu cafea rece.

— Mda, bine, replică el, schimbînd subiectul. Am mai aflat cîte ceva despre proprietatea aia... S-ar putea să fie o mică problemă. M-am... întîlnit cu proprietăreasa. Pe moment, nu se grăbeşte s-o vîndă, dar sînt sigur c-o să se răzgîndească. Îi mai dăm o săptămînă, două...

— Proprietăreasa?

Wade aproape că putu auzi cum se ciuleau urechile lui Murphy.

— Cine e?

— Bronwynn Prescott Pierson. Ea a moştenit casa...

Asistentul său îl întrerupse cu un şir de înjurături incredibil de inventive.

— Bronwynn Prescott Pierson e acolo? Şi te-ai apropiat de ea destul ca să puteţi vorbi?

Se apropiase destul ca să facă mult mai mult decît atît, dar pe-asta nu i-o spuse lui Murphy.

— Aşa, şi ce-i cu asta?

Cu mîna liberă, scoase încă o ţigară din pachetul mototolit şi o aprinse.

— Ce-i cu *asta?* Prinţesa fotomodeligului îşi lasă logodnicul cu buzele umflate în faţa altarului, ca să se mute la o milă de un tînăr congressman în plină ascensiune, din Indiana. „Şi ce-i cu asta?", mă-ntreabă fraierul! Dumnezeule! E tocmai motivul pentru care au coşmaruri oamenii ca mine. Genul de lucru care mă face să chelesc. Te-a văzut cineva cu ea?

— Nu. Linişteşte-te, Murph, bine? Măi frate, eşti de-a dreptul paranoid! E doar o coindicenţă, şi nimic mai mult.

— Celebrele ultime cuvinte. Şi chiar crezi că presa o să-nghită găluşca asta?

— Ascultă, nimeni nu ştie că-i aici. A venit ca să-şi impezească minţile - de parcă ar avea cea mai mică şansă! adăugă el, sarcastic Nici despre mine nu ştie nimeni că sînt aici. Şi-n plus, nu e an electoral, şi nici eu n-am nevastă şi copii care să m-aştepte acasă.

— Ei, atunci ai grijă să nu strigi prea tare. Oi fi eu paranoic, dar şi tu ştii la fel de bine ca şi mine că reporterii ar fi în culmea

fericirii. Nu mai aleargă decît după tipi cu libidoul sănătos, parc-ar împuşca peşti într-un butoi.

— Mie mi se pare că mult mai mult îi interesează libidourile perverse sau adulterin, replică Wade, scuturîndu-şi scrumul într-o farfurioară de cristal pentru bonboane. Se uită la plăcuţa de pe masă cu inscripţia „Vă mulţumim că nu fumaţi" şi o întoarse cu faţa în jos.

— Bronwynn Pierson e un subiect de senzaţie, amice - cu sau fără libido.

Trăgînd scurt, cu furie, mai multe fumuri din ţigară, Wade replică:

— E un cui în cap, asta e. Mai are puţin şi-o ia razna, ascultă-mă pe mine.

— Bun. Mă bucur să aud. Păstrează distanţa, şi cu ocazia asta lasă-ţi şi barbă. Pentru orice eventualitate.

— Mai termină, Murphy...!

— Niciodată nu strică să fii prudent. Hai că mai vorbim noi. La revedere.

„Păstrează distanţa," îi spusese Murphy. Wade avea propriile lui motive s-o evite pe Bronwynn Prescott Pierson. Era nătîngă, îl enerva, îl făcea să simtă tot felul de lucruri de care n-avea nici un chef.

Împlinise treizeci şi şapte de ani. În ultimii cincisprezece, se concentrase asupra construirii carierei politice. Era un om ambiţios, da. Însă mai era şi harnic, responsabil, dornic să-şi aducă o contribuţie. Era patriot şi nu-l interesa dacă acesta era un cuvînt la modă sau nu. Democraţia îl fascina, atît la nivel de principii, cît şi prin nesfîrşitul labirint al realităţii. Lumea politică era viaţa lui, aproape în detrimentul exclusiv al tuturor celorlalte domenii.

Pe drum trecu un furgon de instalaţii sanitare, tot spre casa lui Bronwynn. Wade rîse. Ştia foarte bine ce avea să se întîmple. Pentru moment, casa o cucerise. Pînă miercuri, avea să-şi dea seama că repararea ei nu se putea face peste noapte, oricît de mulţi bani ar fi cheltuit. Iar atunci avea să lase totul balta şi să se ducă acasă. Altceva avea să-i capteze interesul - altceva sau *altcineva...*

Cînd se duse la bucătărie să-şi mai toarne o ceaşcă de cafea, se întrebă ce-o fi fost cu logodnicul, cu acel Ross. Nu avuseseră o relaţie pasională, spusese ea. Doamne, clătină din cap Wade, tipul ăla trebuia să fi fost cu un picior în mormînt. I se înfierbînta sîngele în vene doar cînd îşi amintea cum se potrivise Bronwynn lîngă el.

— Aşa că nu te mai gîndi la asta, Grayson, îşi impuse, încruntîndu-se spre ceaşca de cafea.

Unul dintre marile mistere ale lumii, îşi spuse el, era acela al felului cum un om cu studii superioare şi licenţă în drept nu era

în stare să-şi facă o ceaşcă de cafea potabilă. Lichidul produs de el parc-ar fi fost vopsea diluată.

Se uită la cîine, care stătea aşezat pe un scaun, la masa din bucătărie, sperînd să înfulece o chiflă imediat ce Wade le dădea jos de pe frigider.

— Dacă te-ai pricepe să faci cafele, măcar ai fi şi tu bun la ceva.

Tucker mîrîi.

— Ştiu că nu trebuie s-o beau, continuă Wade, aşezîndu-se în faţa lui. Da' tu cine-oi fi, ministrul sănătăţii? Mă întreb dacă Bronwynn e-n stare să facă o cafea... Of, la naiba.

Trecuseră patruzeci şi opt de ore de cînd ieşise din casa ei - şi simţea că înnebunea. Toată problemea provenea de la planurile lui de relaxare. Vacanţa îi făcea praf sistemul nervos. Se ridică în picioare cînd auzi soneria de la uşă, fără să ia în seamă privirea pierdută pe care i-o aruncă Tucker.

— Un colet pe numele Pierson spuse omul din faţa uşii.

Era scund, cu ochelari, păr şaten rar şi cuvîntul „Norm" brodat cu roşu deasupra buzunarului de la piept al salopetei.

— Ai greşit adresa, răspunse Wade, mutîndu-şi privirea spre maşina parcată pe alee, cu emblema magazinului Hank's Hardware. Pe mine mă cheamă Grayson, nu Pierson, Norm.

— Nici pe mine nu ma cheama Norm, Grayson, zîmbi amabil omul, dezvăluindu-şi strungăreaţa. Sînt Wilson. Norm îşi scoate pietrele de la bilă. Unde-i casa Pierson?

— Mai încolo, răspunse Wade, arătînd cu capul în direcţia casei lui Bronwynn.

— Nu vrei să vii cu mine? Mi-ar prinde bine o mînă de ajutor, la descărcat, îi spuse Wilson, apăsîndu-şi şalele. Mă omoară sciatica.

Wade clipi din ochi - apoi, îşi spuse: „Ei, ce naiba?" Murea să ştie ce era în camion. Altfel, însă, n-ar fi recunoscut nici mort că mai murea şi s-o vadă din nou pe Bronwynn.

* * *

Probabil că nici într-un circ cu trei arene nu s-ar fi desfăşurat nişte activităţi mai intense, îşi spuse Wade, deşi nici nu mai ţinea minte cînd fusese ultima oară la circ. Un tractorist tundea iarba înaltă pînă la genunchi. Pe uşa din faţă intrau şi ieşeau tot felul de oameni. Mai venise şi o maşină de la compania telefonică, iar una de la cea de energie electrică staţiona pe alee, lîngă o automacara Ford cam ruginită. Avu nevoie de cîteva minute ca s-o repereze pe Bronwynn în mulţime, iar cînd o văzu în sfîrşit, abia dacă-şi putu crede ochilor.

Nu mai semăna aproape deloc cu fata de pe coperţile revistelor. Avea faţa brăzdată de praf şi părul strîns la întîmplare, într-o coadă de cal. Purta un tricou galben cu vreo trei numere

mai mare şi nişte blugi decoloraţi şi tăiaţi, care-l făcură să se înece.

Sfinte Mike, ce picioare mai avea... Erau lungi, lungi, *luuungi,* şi extraordinar de suple - şi încălţate cu o pereche de tenişi atît de scîlciaţi, încît şi-i lipise cu scotch ca să nu se destrame în bucăţi.

Cînd Wilson parcă maşina, Bronwynn aruncă foarfecele de grădină cu care măcelărise un arbust şi veni spre ei. O urma o oaie cu o panglică de catifea albastră în jurul gîtului.

Bronwynn simţi un şoc în stomac cînd îl văzu pe Wade coborînd din camion. Puse reacţia pe seama spaghettilor conservate pe care le mîncase la micul dejun.

Briza dimineţii îi flutura părul des iar soarele-i aurea şuviţele mai blonde, accentuînd porţiunile închise la culoare. Deodată, pe Bronwynn o izbi nevoia imperioasă de a-şi trece mîinile prin el. Ştia că trebuia să fie cald şi mătăsos - iar acest gînd o făcea şi pe ea însăşi să se simtă mătăsoasă şi caldă.

„Vino-ţi în fire, Bronwynn!" îşi impuse ea - şi, în loc de salut, îl întîmpină cu cuvintele:

— Mare minune că azi nu ţi-ai pus cravata!

Wade se încruntă.

— Sigur că nu mi-m pus-o... cravata, vreau să zic!

Nu menţionă faptul că, în zori, întinsese automat mîna să-şi ia una, dar îşi dăduse seama ce făcea chiar înainte de a-i lega nodul. Fără cravată, se simţea gol-puşcă.

Bronwynn îşi dădu la o parte bretonul de pe ochi, mijindu-şi-i spre el. Aproape strigînd, ca să se facă auzită peste zgomotul tractorului şi muzica ce bubuia dintr-o boxă scoasă pe verandă, spuse:

— Parcă era vorba să te relaxezi, nu să livrezi produse de la Hank's Hardvare.

— E o poveste lungă, se justifică el, cu privirea coborîndu-i spre vietatea care stătea lîngă Bronwynn, privindu-l cu nişte ochi căprui şi curioşi. Asta ce mai e?

Bronwynn se uită şi ea la animal, apoi îi aruncă lui Wade o privire ironică.

— E o oaie, Wade. Nu prea circuli prin afara oraşului, aşa-i?

— Ştiu şi eu că e o oaie, replică el, iritat. De ce se ţine după tine peste tot?

Lăsîndu-se în genunchi, Bronwynn mîngîie capul îngust al animalului, zîmbind ca o mamă mîndră de bebeluşul ei nou-născut.

— O cheamă Muffin. E primul animal pe care-l am, din copilărie încoace.

— Atunci, ai cam pierdut contactul cu realitatea, Bronwynn. Majoritatea oamenilor îşi iau cîte un cîine sau o pisică.

— Eu nu sînt majoritatea oamenilor.

Wade îşi arcui o sprînceană.

— De treaba asta mi-am dat seama, deja.

Aruncă o privire circulară la forfota din jur, apoi clătină uşor din cap.

— Ai obiceiul să te arunci înainte orbeşte, nu? Eşti sigură că vrei să-ţi dai atîta osteneală? Vreau să zic, clădirea asta veche s-ar putea să nu mai reziste multă vreme. De ce să bagi atîţia bani în ea, fără nici un rost?

— Casa e foarte solidă, replică ea, scuturîndu-şi de praf mîinile. Ieri a venit un inspector de construcţii să-i facă expertiza.

Omul de la livrări apăru lîngă ei şi-i dădu lui Bronwynn o planşetă şi un pix.

— Dacă dumneavoastră sînteţi domnişoara Pierson, vă rog să semnaţi aici, pe rîndul doisprezece. Hai cu mine, Grayson, avem de descărcat o droaie.

Bronwynn îi aruncă lui Wade o privire întrebătoare.

— Lasă, chicoti el.

Îl ajută pe Wilson să dea jos din camion o maşină de tuns iarba un cuptor cu microunde, o scară, diverse echipamente pentru curăţat, tăvi, patru ventilatoare mari şi trei lămpi.

— Bravo ţie, Wade, îl felicită Bronwynn, întinzîndu-i o cutie cu suc de portocale, în timp ce urmăreau cu privirea maşina lui Wilson, care se îndepărta. Nu vrei să mai stai puţin, pînă ajunge aici şi camionul cu mobilă? Ai un spate zdravăn, pentru un tip care toată ziua şade pe poponeaţă la birou.

Aşezîndu-se pe o treaptă, Wade se uită urît la ea, în timp ce-şi scotea o ţigară din buzunarul cămăşii.

— Ce mai compliment...

Bronwynn îşi înghiţi chicotitul.

— Numai că, nu ştiu dacă omul de la sindicatul transportorilor o să-ţi dea voie în camionul lui. Eşti îmbrăcat cu totul nepotrivit. Ce Dumnezeu se întîmplă cu tine, Wade? N-ai şi tu o pereche de blugi?

Privirea lui coborî de la şortul cutat, peste picioarele ei lungi, cu piele mătăsoasă. Îi scăpa complet răspunsul la întrebare. Începea să i se usuce gura numai la gîndul de a-şi plimba mîinile peste acele picioare.

Îşi forţă ochii să se oprească asupra tenişilor rupţi.

— Văd c-ai alergat direct la Armata Salvării, ca să-ţi pui garderoba la punct.

— De fapt, i-am cerut soră-mii să-mi trimită cîteva articole strict necesare, replică ea, netulburată. Blugii tăiaţi sînt puţin mai potriviţi pentru munca în curte decît rochiile de seară.

Iar utilitatea practică nu era singura lor calitate, reflectă Wade, în timp ce privirea i-o lua iar razna în jos.

Cu un efort, întoarse capul spre diversele autovehicule parcate pe alee.

— Rabla aia a cui e?

— A mea! declară mîndră Bronwynn, bucuroasă că nu-i mai contempla picioarele; încă cinci secunde, şi şi-ar fi pierdut

minţile, sărind pe el.

— Ţi-ai dat Mercedes-ul pentru *aia?!?*

Simplul gînd îi întorcea stomacul pe dos şi mai rău decît ulcerul. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru maşinile pretenţioase.

— Nu te repezi, Wade, rîse Bronwynn, la vederea expresiei de pe chipul lui. Mi-am lăsat maşina într-un garaj din Shirley, pînă-i amenajez aici un spaţiu de parcare. M-am gîndit că un camion ar fi ideal, pentru toate lucrurile pe care am să le car de colo-colo în timp ce renovez casa. Şi am găsit frumuseţea asta mică pentru numai patru sute de dolari. Nu-i extraordinar?

Wade îşi rezervă orice comentariu. Ce-ar fi putut să spună? Nici o femeie, dintre toate cunoştinţele lui, n-ar fi găsit că un camion Ford ruginit, cu jumătate din mască lipsă, era o maşină extraordinară.

— I-am pus numele Bomba Albastră, continuă ea. Lui Muffin îi place s-o plimb, urcată în spate - nu-i aşa, Muffin?

Şi se uită la noua ei favorită, tocmai la timp ca s-o vadă înhăţînd din mîna lui Wade ţigara neaprinsă. I-o smulse din bot înainte ca oaia s-o devoreze.

— Muffin, reao ce eşti! N-am nici un chef să deprinzi un năravdezgustător ca fumatul; îţi face rău la sănătate.

Îi înapoie ţigara lui Wade. Acesta se încruntă la ea şi luă încă o tabletă de antiacid.

Bronwynn începea să se îngrijoreze. Oare stătea chiar atît de rău cu stomacul încît trebuia să se îndoape cu antiacide de parcă ar fi fost dropsuri? Perspectiva o descumpănea în chip ciudat.

— Ia te uită, bagi în tine din-astea de parc-ar fi drajeuri!

Wade se uită la tubul de talbete, înainte de a-l vîrî la loc în buzunarul pantalonilor.

— Serios?

Ridică din umeri.

— Puterea obişnuinţei.

— Porţi cravate şi rozi antiacide. Nu-i treaba mea, dar ai nişte vicii foarte bizare, Grayson.

— Uite cine vorbeşte - cea care umblă cu oaia de lesă! o ironiză el.

Muffin înălţă capul de la iarba pe care o păştea, privindu-l cu cea mai deconcertantă expresie.

— De unde-ai făcut rost de animalul ăsta?

— De la Myron, zîmbi ea voios, arătînd spre omul între două vîrste de la volanul tractorului, în timp ce umerii începeau să i se unduiască în ritmul ultimei piese Def Leppard care tocmai începea să răsune din boxă.

— Myron, repetă Wade, fără nici o expresie.

— Da, a lui e ferma de vis-à-vis de tine, răspunse ea privindu-l neîncrezătoare. Eşti aici dinaintea mea, şi încă nu l-ai cunoscut pe Myron?

— Nu cred că asta e o ofensă capitală, răspunse el. Am fost foarte ocupat.

Nu-i venea să creadă că Bronwynn demarase atît de repede şi în forţă reparaţiile.

— Înţeleg că Zane s-a dus acasă...

Bronwynn dădu din cap, smulgînd absentă smocuri de iarbă pentru a i le da oii. Nu-i fusese uşor s-o convingă pe sora ei să plece, dar pînă la urmă reuşise.

— Venise să vadă dacă sînt în regulă şi să-ncerce să mă ia înapoi acasă cu ea.

— Şi de ce nu te-ai dus?

Drept răspuns, Bronwynn oftă prelung.

— Nici nu mai ştiu de cîte ori am explicat asta în ultimele trei zile. Am de gînd să stau aici şi să pun casa la punct. Asta vreau să fac. Şi asta am să şi fac! N-oi fi ştiut eu de ce veneam încoace cînd am plecat de la nuntă, sîmbătă, dar de cînd am ajuns aici m-am gîndit considerabil. Uite, cu mîinile-astea două am să jupoi tapetul vechi şi-am să sablez pardoselile. S-ar putea chiar să-ncerc să înlocuiesc şi tapiţeria la o parte din mobilă.

— Aici e vorba de îngrozitor de multă muncă, Bronwynn.

Şi o scumpire alarmantă a întregii proprietăţi, adăugă Wade în sinea lui.

— Eu în locul tău, m-aş gîndit mai bine înainte de a mă afunda pîn-la brîu în rumeguş şi dale pentru duşumele.

— Ei bine, nu eşti în locul meu, i-o întoarse ea. Voi pune la punct casa asta indiferent dacă tu mă crezi în stare sau nu.

— Foarte bine, sosi răspunsul lui calm. Dar să nu vii la mine plîngînd pe urmă, cînd vei constata că ţi-ai făcut praf contul de depozit, numai pentru un paradis bucolic care te scoate din minţi. N-ai ce căuta aici, Bronwynn. Tu eşti fată de oraş. În Shirley, Vermont, nu există cluburi de fiţe.

Îndreptîndu-şi umerii, Bronwynn pufni indignată. Wade scoase o ţigară nouă şi şi-o puse neglijent între buze, în timp ce se ridica de pe trepte.

— Nesimţit încrezut ce eşti! scrîşni ea, ajungînd aproape nas în nas cu el. Nu ştii nimic despre mine, şi te anunţ că nu mă regăsesc deloc în portretul pe care ţi l-ai făcut în minte. Şi mai am o veste pentru tine, amice! Pot să fac treaba asta. N-am nevoie de criticile tale, nici de aprobările tale şi...

Îi smulse ţigara din gură şi-l lovi în piept cu pumnul în care o strivise:

— ...şi nu-ţi permit să fumezi în faţa oii mele!

Capitolul 5

Casa era puţin cam prea modernă pentru gusturile lui Bronwynn. Părea toată numai sticlă şi unghiuri, dar lemnăria de cedru îi dădea un aspect rustic care-o făcea să se armonizeze plăcut cu împrejurimile. Pe cutia poştală scria „Dr. Jon Jameson”. Probabil erau prieteni, îşi spuse ea. Sau locuiau cu schimbul în acea casă.

Trăgînd adînc aer în piept, ca să-şi adune puterile, trase de volan şi intră cu Bomba Albastră pe alee. În momentul cînd opri motorul, ţeava de eşapament scuipă un nor de fum negru. Muffin scoase capul prin fereastra portierei din spate şi behăi un protest contra poluării.

— Iartă-mă, Muff, se scuză Bronwynn, luînd cutia de pe locul din dreapta, pentru a coborî din camionetă. Cînd închise portiera, o bucată de crom lungă de treizeci de centimetri se desprinse de botul maşinii şi căzu pe alee, zăngănind. Ridicînd din umeri, Bronwynn o luă din loc.

În garaj se vedea un Lincoln negru, iar uşa din faţă era deschisă. Bronwynn se uită prin plasa contra ţînţarilor, aşteptînd să apară Wade. Zări un teanc de ziare puse în ordine pe măsuţa de brad din living. Alături erau stivuite cîteva reviste. Printr-o arcadă se vedea pînă în sufragerie unde o masă cu piedestal de marmură şi placă de sticlă fumurie era îngropată sub un munte de hîrtii.

— Halal vacanţă... mormăi Bronwynn în sinea ei, plesnindu-şi absentă un ţînţar de pe braţ.

Apăsă pe butoul soneriei şi se uită prin curte. Cîinele lui Wade zăcea tolănit sub un arţar, dormind dus.

— Hei, Tucker, unde-i Wade? Unde ţi-e stăpînul, băiete?

Labradorul auriu se întoarse pe spate şi rîgîi.

— Nu eşti tocmai Rin Tin Tin, aşa-i? comentă Bronwynn, sunînd iar la uşă.

Trebuia să fie acolo. Maşina lui era acolo. Şi cîinele. Iar uşa stătea deschisă. În timp ce Muffin se ducea să se împrietenească cu Tucker, Bronwynn intră în casă.

— Wade? Wade, eşti acasă?

De undeva din stînga sufrageriei se auzi un geamăt.

— Wade! îl strigă ea cu voce nesigură.

Imaginaţia începea deja să i-o ia razna. Wade era congressman, probabil ştia tone de secrete. Poate că venise acolo ca să se ascundă de nişte spioni sau asasini. După sunetul geamătului, reieşea că-l găsiseră şi-l torturaseră fără milă. Lui Bronwynn i se puse un nod în stomac.

— Wade, eşti viu?

Cînd îl văzu apărînd în uşă, o luă cu frig. Chipul lui era alb şi lucios ca porţelanul, părul răvăşit, iar cămaşa, scoasă din pantaloni. Şi umbla desculţ. Rezemîndu-se de tocul uşii, îşi apăsă uşor o mînă pe stomac.

— Bună...

Bronwynn aruncă pe masă cutia şi se repezi spre el, cu inima bătîndu-i nebuneşte.

— Wade, ce s-a întîmplat? Ce-i cu tine?

— Prea multe cafele, cred... murmură el, afişînd un zîmbet fără vlagă.

— Ţi-e rău?

— Ca dracu', gemu el din nou.

Bronwynn nu se simţea nici ea prea stabilă pe picioare, în timp ce i se scurgea toată tensiunea din trup.

— Slavă Domnului.

Wade o privi încruntat.

— Pe mine, personal, nu mă prea încîntă situaţia. Întîmplător, să mi se întoarcă stomacul pe dos nu e hobbyul meu favorit.

— Oricum, e de preferat în locul asasinării de către teroriştii iranieni.

— Discutabil, bombăni el, lăsînd-o cu răbdare să-i pună o mînă pe frunte, pentru a verifica dacă nu avea febră. Ora prînzului venise şi trecuse, iar Wade nu pusese nimic în gură, toată ziua, în afară de cafea acidă şi tablete antiacide.

— Dumnezeule mare! exclamă Bronwynn, rozîndu-şi buza de jos. Arăţi ca moartea încălzită.

— Mulţumesc.

— Haide, îl chemă ea cu hotărîre, apucîndu-l de braţ şi pornind înapoi spre hol, cu speranţa c-o luase în direcţia potrivită.

— Unde mă duci?

— La pat.

Wade o urmă docil, întrebîndu-se dacă l-ar fi putut tîrî după ea, în caz că-i cedau picioarele; şi le simţea cam la fel de tari ca două vreascuri uscate.

— Ca să vezi... murmură el, cu glas abia auzit. Parcă juraseşi că te-ai lăsat de bărbaţi pentru cel puţin un an.

— Nu e momentul să faci mişto de mine, domnu'!

Îl duse în dormitorul mare - o încăpere spaţioasă, masculină, decorată în tonuri bej şi maronii.

— Ai chemat doctorul?

Wade reuşi să-şi arunce o mînă peste telefon, înainte ca Bronwynn să ridice receptorul.

— N-am nevoie de nici un doctor. Nu-i atît de rău pe cît pare.

— Nu zău? replică ea, arcuindu-şi sprîncenele. La fel zicea şi Călăreţul fără cap.

— Serios, o să-mi revin, încercă el s-o asigure, arătînd spre o sticluţă de pe noptieră. Am medicamente. Imediat ce nu mai vomit tot ce înghit, o să iau.

Bronwynn luă flaconul şi citi eticheta. Era semnată de doctorul Jon Jameson, ceea ce explica multe - ca şi diagnosticul de pe sticluţă.

— Ai ulcer.

Wade făcu o mutră, în timp ce se rezema de tăblia patului.

— Doar unul mic.

— Sună cam ca şi cum aş spune eu că „sînt doar puţin gravidă".

Puse sticla la loc şi se aşeză pe marginea patului, cu faţa spre el, abia rezistînd imboldului matern de a-l mîngîia pe obraz.

— Ţi se întîmplă des? Ce-ţi declanşează crizele?

Deodată, pe faţă i se aşternut o expresie de pură oroare.

— O, Doamne! Eforturile alea pe care le-ai făcut, la mine acasă! Ai cărat atîtea lucruri grele... O, Wade, nici nu ştii cît de rău îmi pare!

— Nu, nu, nu, o încredinţă el, luînd-o automat de mînă, ca s-o liniştească. N-a avut nici o legătură. M-am adîncit în lucrul la hîrtii şi am uitat să mai mănînc, atîta tot.

— Ai uitat să mai mănînci... repetă ea. Măi frate, da' chiar aveai nevoie de-o vacanţă. Păcat că nu ştii cum să profiţi de ea.

— Ba ştiu foarte bine! protestă el, indignat.

Cînd se îmbufna, devenea incredibil de drăgălaş, observă ea. Buza de jos i se repezea înainte, iar sprîncenele negre i se lăsau peste ochi. Acum, că stătea culcat, îi mai revenise puţin şi culoarea în obraji.

— Dacă toată lumea şi-ar lua vacanţele în acelaşi stil ca tine, Disney World ar da faliment.

— Fiecare cu ale lui, comentă crispat Wade, privind-o cum dispărea în baie.

— Cu ce ale lui? strigă Bronwynn, peste zgomotul apei care curgea.

Wade îşi dădu ochii peste cap, în timp ce Bronwynn revenea în cameră, ca să-i pună pe frunte un prosop umezit cu apă rece.

— Ai da lovitura la „Roata norocului".

— Sînt şocată să aflu că măcar ai auzit de ea, replică sarcastic Bronwynn, aşezîndu-se iar lîngă el. Medicul te-a smuls din mijlocul acţiunii şi te-a trimis aici, în Vermont, pentru binele tău propriu, nu?

Expresia lui îndărătnică şi frustrată fu singurul răspuns de care avea nevoie.

Wade scrîşni din dinţi. Nu voia să vorbească despre asta. Îşi considera ulcerul o slăbiciune personală, faţă de care nu fusese niciodată deosebit de îngăduitor.

Bronwynn se ridică în picioare:

— Să fii cuminte, pînă mă întorc eu. Mă duc să caut ceva de mîncare.

— Bronwynn, protestă el, luîndu-şi ţigările de pe noptieră, n-am nevoie să fiu cocoloşit.

Bronwynn îi smulse pachetul din mînă.

— Asta s-o crezi tu!

— N-am nevoie de păzitori.

— Ce chestie, parcă-mi aduc aminte că şi eu am spus acelaşi lucru...

Ridică din umeri, amuzîndu-se pe seama expresiei lui morocănoase, cu speranţa că asta însemna că se simţea mai bine.

— Şi nu te-a oprit.

— Înţeleg că nici pe tine n-o să te oprească.

— Nici nu ştii cîtă dreptate ai, Grayson, i-o întoarse ea, pornind spre uşă cu pas vioi. Tot ce poţi tu să faci, pot face şi eu... la fel de bine.

— *Mai* bine, o corectă el.

Bronwynn zîmbi.

— Vai, dar îţi mulţumesc Wade!

Clătinînd din cap, Wade se rezemă la loc şi o privi cum ieşea din cameră. Ce contradictorie putea să fie! Purta mătase de firmă şi blugi vechi, cu aceeaşi dezinvoltură. O văzuse pe coperta unui număr din *„Vogue”,* machiată ca o operă de artă modernă. Acum, nu avea pe faţă nici un pic de fard şi părea să se simtă la fel de natural.

* * *

Wade stătea în locul unde-l lăsase, dar acum era complet captivat de actualităţi. Bronwynn puse tava pe masă, luă telecomanda şi mută pe M.T.V.

— Alo...!

Îl privi senină, în timp ce-şi trăgea un scaun lîngă pat şi se aşeza, începînd să se înfrupte din burritos.

— Dacă forţele răului distrug lumea în timp ce tu eşti în vacanţă, nimeni n-o să vină aici ca să te facă pe tine vinovat.

— Dar...

Wade dădu să protesteze în continuare, pînă zări o frumuseţe echipată sumar, în ultimul clip al lui George Michael. Poate că, într-adevăr, cam exagerase cu dependenţa de C.N.N.

— *Wow!* Sînt fierbinţi gagicuţele astea, nu?

Bronwynn aruncă o privire absentă spre televizor. Ce sonat - purta cravată în vacanţă şi nu se uita niciodată la M.T.V. Clătină din cap.

— Da, sînt foarte fierbinţi. Şi supa ta e la fel de fierbinte - dar nu pentru multă vreme. Hai, mănîncă!

Ascultor, Wade luă cîteva linguri, relaxîndu-se sub efectul lichidului cald care-i căptuşea stomacul într-un chip calmant. Muşcă dintr-o crochetă, privind cu jind la cina lui Bronwynn: burritos! Aroma condimentelor era aproape la fel de seducătoare ca spectacolul de pe ecranul televizorului.

— Ştii, cred că o îmbucătură de la tine nu mi-ar face chiar aşa de rău...

Bronwynn îşi linse sosul iute din colţul gurii, aruncîndu-i o privire sfidătoare.

— Pofta-n cui! Nici nu-i de mirare că ai ulcer, la modul în care te-ngrijeşti.

Wade îşi dădu ochii peste cap.

— Vorbeşte femeia care crede că Twinkies constituie o grupă alimentară.

Ridicînd din umeri, Bronwynn trecu peste comentariul lui.

— Eu n-am motive să mănînc igienic, am un stomac de fier. Dar, adăugă, ameninţîndu-l cu furculiţa, dacă doctorul mi-ar spune că am ulcer, n-aş turna deasupra sos picant şi scotch, şi pe urmă să-i dau foc.

Cînd terminară de mîncat, Bronwynn puse tava pe o masă din apropierea televizorului.

— Ştii, spuse ea încet, revenind spre pat, nimeni nu te-ar crede un nemernic, dacă ai mai ceda puţin şi ai avea şi tu mai multă grijă de tine.

Wade strînse din fălci, privind-o tenebros.

— Ai venit aici şi din alt motiv decît să mă regulezi la cap, Bronwynn?

Ochii ei bicolori se luminară.

— De fapt, da.

Dispăru din cameră, pentru a reveni cu o cutie mare, albă, împodobită cu o panglică roşie.

— Asta ce mai e? întrebă el, privind bănuitor cutia pe care Bronwynn i-o puse în braţe.

— Un cadou, Wade.

— Mi-ai adus un cadou...! se miră el. De ce?

Bronwynn se foi pe scaun, ca o fetiţă timidă.

— Fiindcă... trecînd peste dispoziţia ta arţăgoasă, ai fost foarte dulce şi de ajutor cu mine. În după-amiaza asta m-am simţit prost fiindcă mă purtasem atît de arogant cu tine, în legătură cu Foxfire - aşa se numeşte casa. Oricum, am vrut să te răsplătesc şi să-mi prezint scuzele.

În timp ce-şi rodea în continuare buza, privirea ei se aţinti spre ochii lui. Wade simţi că inima începea să-i bubuie în coaste.

— Ce faci, nu-l deschizi? întrebă ea cu răsuflarea tăiată, în timp ce încerca să-şi alunge din minte imaginea lor înlănţuiţi pe pat. Nu cutia e cea mai importantă.

Wade scoase capacul şi izbucni într-un hohot de rîs încîntat.

— Blugi!

— Şi un tricou poli, şi o pereche de adidaşi! adăugă ea, privindu-l cum scotea pantalonii din cutie. Sper că ţi-am nimerit bine mărimile.

— Sînt la fix! o asigură Wade, uitîndu-se pe etichete. Ai ochi bun.

Bronwynn ridică din umeri.

— Mi-a rămas de pe vremea modelingului.

Desigur, o ajutase şi faptul că-şi întipărise în minte fiecare părticică din trupul lui.

— Ar trebui să te ajute să te mai destinzi. În haine de in călcate, cred că relaxarea e practic imposibilă.

Întinzînd o mînă, Wade îi atinse obrazul, urmărind cu degetul mare adîncitura uşoară se sub pometul înalt.

— Îţi mulţumesc din suflet.

Bronwynn clipi din ochi, uimită de senzaţiile pe care i le declanşase atingerea lui.

„Ţine-ţi firea, Bronwynn. Eşti mai aproape de margine decît credeai," îi spuse o voce interioară.

Tocmai se preagătea să-i dea ascultare, cînd Wade se aplecă spre ea - şi, fără voie, îi ieşi în întîmpinare, pînă ce buzele li se atinseră. Îşi rezemă o mînă tremurătoare de tăblia patului, cu un geamăt slab scăpîndu-i din piept, în timp ce limba lui Wade îi explora alene gura.

Cînd în sfîrşit Wade puse capăt sărutului, Bronwynn se rezemă de spătar, convinsă că nu-i mai rămăsese nici un oscior în tot trupul. Toate i se dizolvaseră, nu avea nici o îndoială. Un zumzet plăcut îi umplea craniul. Ştia că, dacă se ridica în picioare, ar fi căzut ca o scîndură.

Wade îi studia reacţia, amuzat şi vrăjit.

— Îţi mulţumesc, murură el din nou, fără să-şi ia ochii de la faţa ei îmbujorată.

— Aaa... ăăă... cu plăcere.

Avusese nevoie de un efort enorm pentru a articula cuvintele şi a le expira pe o respiraţie tremurătoare. În timp ce mintea începea să i se limpezească, îi aruncă o privire speculativă.

— N-ai de gînd să-mi spui că nici asta n-ar fi trebuit să se întîmple?

— Dacă tu n-o spui, n-am s-o spun nici eu, replică el, prudent.

Şi oare asta ce-ar fi vrut să însemne? Bronwynn îşi zise că, pentru moment, nici n-o interesa să afle.

— Mai bine să plec, acum. Muffin o fi nerăbdătoare să ne întoarcem acasă.

— Muffin?

Dădu din cap, în timp ce se ridica în picioare, cu genunchii încă tremurîndu-i.

— E afară, în curte, jucîndu-se cu Tucker.

Wade se ridică şi o urmă afară din cameră.

— Ai lăsat o oaie să umble aiurea pe gazonul doctorului Jameson?

— Nu te panica, Wade. Ia-o ca pe o acţiune de tundere şi fertilizare gratuită.

Se opri lîngă uşa cu plasă şi privi afară. Şi simţi că inima-i cădea printre măruntaie.

Tucker şi Muffin erau plini de pămînt. Cîinele stătea aşezat într-o groapă recent săpată, gîfîind încîntat. Oaia mesteca o plantă smulsă din rădăcini asemenea multor altele, lăfăindu-se sub razele soarelui.

Bronwynn îl simţi pe Wade în spatele ei - nu fiindcă ar fi atins-o, ci pentru că furia emana din el valuri-valuri. Îşi muşcă buzele şi ieşi ca să vadă mai bine pagubele, după care calculă distanţa pînă la camionetă - pentru eventualitatea că lui Wade îi sărea ţandăra.

— Poate o s-o iau ca pe un congelator plin cu carne de oaie, spuse el, cu glas crispat, abia stăpînit. Ieşi desculţ pe gazon, cu poalele cămăşii fîlfîindu-i în adierea blîndă a asfinţitului. Muffin abandonă tufişurile, ca să ronţăie în schimb cămaşa lui Wade. Acesta îi smulse materialul din bot, aruncîndu-i o privire fioroasă.

— Acuma să nu dai vina pe Muffin, pentru toate astea, spuse Bronwynn. Nu sînt expertă, dar sînt destul de sigură că oile nu ştiu să sape gropi - pe cînd cîinii...

Wade ridică un deget spre ea.

— Nici să nu rosteşti cuvîntul! Tucker e prea leneş ca să instige un asemenea dezastru. Cea mai diabolică dintre faptele lui e scotoceala prin lada de gunoi.

Cîinele îşi lăsă botul pe labe şi adoptă un aer de suferinţă inocentă.

Wade îşi propti mîinile în şolduri, încruntîndu-se spre labradorul mînjit cu pămînt.

— Cunosc expresia asta. Eşti vinovat ca păcatul.

Cu un gest afectuos, Bronwynn o mîngîie pe Muffin pe cap, aruncînd o privire acuzatoare spre cîine.

— Să corupi aşa o oaie nevinovată...

La vederea expresiei lui Wade, îşi drese vocea.

— Da, mă rog, amîndoi arată vinovaţi.

Peluza impecabilă, amenajată profesionist, a doctorului Jameson era făcută praf. Arăta de parcă batalioanele din rezervă ale armatei ar fi venit acolo la o aplicaţie de război. Wade îşi trecu o mînă prin păr.

— Uite ce porcărie... O să-mi ia toată ziua de mîine, ca să dreg lucrurile.

Bronwynn abia îşi stăpîni zîmbetul. Bătu uşurel capul lui Muffin, cu un gest de felicitare.

— Nu pot să cred! Aer curat, soare, mişcare...! N-ai să-ţi strici ochii, nici n-o să-ţi agravezi ulcerul, scormonind prin toate hîrţoagele alea pe care nici n-ar fi trebuit să le aduci aici.

Îşi apăsă degetele pe buze, cu o privire plină de o vinovăţie la fel de veritabilă ca o bijuterie de alpaca.

— Îi prezint scuze pentru comportamentul lui Muffin.

Wade se încruntă la ea, suspicios.

— Te amuzi, este?

Lui Bronwynn îi scăpă un chiţăit slab, în timp ce-şi acoperea şi mai apăsat gura cu degetele, ca să nu rîdă. Dar strălucirea din ochii ei era de ajuns ca s-o dea de gol, oricît ar fi clătinat din cap.

Ar fi fost mai isteţ să se înfurie pe ea, îşi zise Wade. Ar fi trebuit să se înfurie pe ea, dar nu-i putea privi lucirea din ochii aceia bicolori fără să simtă altceva decît ameninţrea unui hohot de rîs exasperat - ceea ce nu era deloc caracteristic pentru el.

Era o femeie periculoasă, îşi spuse.

Avertismentul îi intră pe o ureche şi-i ieşi pe amîndouă.

— Voi accepta scuzele, cu o singură condiţie, spuse el, încrucişîndu-şi braţele pe piept.

— Care? întrebă cu suspiciune Bronwynn, trecînd în faţa oii, cu un aer protector. Sper să nu implice jeleu de mentă...

— Nu, o să implice funduleţul tău drăgălaş, pe care ţi-l vei aduce aici mîine dimineaţă cu rabla aia de camionetă, ca să faci şi tu jumătate din treabă.

— Categoric! zîmbi ea larg, deja savurînd în minte perspectiva. Efectiv, o invita să-l ţină sub ochi.

— Şi între timp, continuă Wade, du fiara de-aici pînă nu mă hotărăsc să-mi fac un cojoc din ea.

— Nici o problemă. Haide, Muffin, sus în maşină. Plecăm acasă.

Oaia sări în bena camionetei. Bronwynn luă bucata de crom care căzuse pe alee şi o aruncă în cabină, după care se urcă şi ea la volan.

— Nu-ţi face griji pentru noi, Wade. Ne-am dus - nevăzute... neauzite...

— Necunoscute, o corectă el printre dinţi, deşi ştia că n-avea nici un rost. Vechea zicală era oricum inaplicabilă, cel puţin în privinţa lui Bronwynn.

Capitolul 6

— Ştiu că n-au trecut decît cîteva zile, dar pentru mine Ross ţine deja de domeniul trecutului îndepărtat. Cred că e un semn că noi doi n-am fost niciodată hărăziţi să rămînem împreună. Aşa că n-ar trebui să am reţineri în a-mi vedea de viaţa mea, nu? Vreau să zic, nu-s o văduvă datoare să ţină doliu nu ştiu cît. Şi-n nici un caz n-am să-l iert pe Ross. Nemernicul nici măcar nu s-a deranjat să-ncerce să mă găsească. Probabil că acum el şi Belinda stau îmbufnaţi că n-or să mai pună niciodată mîna pe banii mei.

Bronwynn se întrerupse ca să mai ia o mînă de fulgi glazuraţi din cutie. Întinzîndu-şi picioarele lungi pe treptele verandei, înghiţi cerealele cu o sorbitură de suc de portocale, felicitîndu-se că-şi cumpărase sortimentul care era în proporţie de zece la sută natural.

Muffin ridică privirea din vasul ei cu cereale, pentru a-şi aduce contribuţia la conversaţie cu un behăit lung.

— Că bine zici...! Pun pariu că sînt în Mexic. Sper să nu mă înşel.

Un zîmbet răutăcios îi arcui gura lată.

— Acolo, Ross o să facă insolaţie. Insolaţie *şi* dizenterie! Ce rea sînt... adăugă ea meditativ, apoi ridică din umeri. Şi ce dacă-s rea?

Fusese atît de recent rănită, încît i-ar fi fost greu să nu mai reacţioneze, deja - şi să nu fie prudentă. Numai de-ar fi putut înţelege unde anume greşise cu Ross, ca să nu se mai teamă atîta de o eventuală relaţie cu Wade.

— Nu că l-aş confunda pe Wade cu Ross, îi spuse ea oii, care urcase treptele şi şterpelea fulgi din cutia pe care Bronwynn o ţinea în mînă. Nici vorbă de aşa ceva. Wade pur şi simplu trăsneşte a integritate. Îi place să facă pe cinicul, dar pun pariu pe orice că niciodată nu şi-ar trăda un prieten, nici nu s-ar folosi fără scrupule de o persoană inocentă ca să-şi atingă scopurile. Cine, Wade? Nici într-un milion de ani!

Muffin profită de privirea pierdută în gol a stăpînei sale, pentru a înhăţa cutia cu cereale, coborînd cu ea treptele. O luă la goană prin curte, cu Bronwynn pe urme, şi în cele din urmă sări în bena camionetei, cu cutia în dinţi şi o lucire triumfătoare în ochi.

Bronwynn se rezemă de bara îndoită a maşinii, ca să-şi tragă respiraţia, scărpinînd cu o mînă urechea lui Muffin.

— Am alergat atîta doar fiindcă voiai să faci o plimbare cu maşina? Bine, atunci o să mergem la plimbare, dar nu cred c-o să-ţi placă. va trebui să te leg, cînd ajungem la Wade.

Sări şi ea în benă, întrebîndu-se ce s-o fi întîmplat cu tăblia de la spate.

— Ştiu că tu şi Wade nu vă înţelegeţi prea bine, dar e băiat bun, Muffin. Şi are o mulţime de posibilităţi, ca fiinţă omenească - dacă reuşim să-l salvăm de la sinuciderea prin muncă peste măsură şi rele obiceiuri. Ştiu că e un încuiat, dar noi două ne vom da toată silinţa ca să-l descuiem.

Cînd ajunseră la el, Wade era în curte. Îmbrăcat cu blugii şi bluza polo roşie de la Bronwynn, părea imaginea întruchipată a relaxării. La vederea lui, nu lipsi mult ca Bronwynn să iasă cu camioneta de pe alee. Singurul lucru care-o salvă de leşin fu lipsa bronzului. Dacă pe sub bluza aia roşie pielea lui Wade ar fi fost şi bronzată, s-ar fi zis cu ea.

Wade se opri din săpat, cu piciorul pe marginea cazmalei, privind-o pe Bronwynn cum îşi dădea jos oaia din camionetă. În timp ce venea spre el, îi văzu roşeaţa uşoară lăsată în obraji de soarele din ajun. Nici o femeie nu i se păruse vreodată mai drăguţă ca Bronwynn Prescott Pierson în acel moment, aşa cum stătea în faţa lui, privindu-l cu ochii mijiţi.

Pradă unui impulus - lucru care i se întîmpla atît de rar, încît nici nu-l recunoştea - Wade îşi înclină capul şi-i depuse uşor un sărut pe buze. Îi surprinse pe amîndoi - dar el îşi reveni cel dintîi.

— Bună dimineaţa.

Bronwynn se uită în altă parte, stăpînindu-şi chicotelile. Era enorm de încîntată, dar încercă să-şi spună că Wade o sărutase fiindcă era bine dispus şi relaxat - mai relaxat decît îl văzuse vreodată.

— Bună, îl salută ea privindu-şi vîrful adidasului scîlciat. Cum te simţi pe ziua de azi?

— Excelent, răspunse Wade, trecînd peste uşoara durere de stomac pe care o considera o chestiune de rutină.

Revenindu-şi din sfială, Bronwynn îi observă culoarea sănătoasă a obrajilor.

— Mă bucur să aud. Te superi dacă luăm micul dejun aici înainte de a începe? Mor de foame.

— Din cîte-am văzut, asta e o stare perpetuă, comentă sec Wade.

Se uită la ceas - gest care nu trecu neobservat.

— Mă te că nu prea am cine ştie ce în materie de ingrediente pentru micul dejun.

— Nici o grijă, am trecut pe la cumpărături în dimineaţa asta. Fac eu cinste.

Şi, spunînd acestea, Bronwynn porni înapoi spre camionetă să ia sacoşele.

— Excelent! replică Wade, tachinînd-o. Şi cu ce ne ospătăm, cu fursecuri sau cu tarte de ciocolată?

— Dac-ai de gînd să faci pe deşteptul, am să mănînc singură ambele omlete, îl preveni ea înţepată, pornind spre casă cu nasul pistruiat în sus.

— Fac pe deşteptul? repetă el, dînd dă-şi ia ţigările din buzunarul de la piept, cu un gest reflex - numai pentru a-şi aminti că bluza primită de la ea nu avea buzunare.

— Întîmplător, fac nişte omlete incredibile.

Era singurul aliment pe care ştia cum să-l prepare. dar n-avea de gînd să dea sfoară-n ţară despre asta.

Wade se aşeză la barul pentru micul dejun şi o privi cum punea tîrguielile în frigider. Deci, nu avea de gînd să le ia cu ea acasă. Alesese legume şi fructe proaspete, carne slabă, lapte -totul, cu gîndul numai la burtica lui sensibilă. Încercînd să se-arate cît mai îndemînatică, începu să-i pregătească un ceai de plante.

— Ştii cum se face o cafea băubilă? întrebă el, luînd jumătate dintr-o brioşă englezească pe care ea i-o pusese în faţă.

— Habar n-am! minţi Bronwynn fără să clipească, în timp ce turna ceai în două ceşti, pe una punînd-o în faţa lui Wade. Prefer ceaiul. Ia gustă.

Wade făcu o mutră, privind lung ceaiul, dar luă totuşi o sorbitură şi ajungînd la concluzia că era puţin mai bun decît acidul de baterie pe care şi-l fierbea el în fiecare dimineaţă. Ba chiar, avea o anume calitate plăcută, liniştitoare.

La fel de surprins fu şi de calitatea omletei. Era uşoară şi gustoasă. Încercă să-şi aducă aminte cînd luase ultima oară un mic dejun decent, dar nu reuşi.

— Delicios, o lăudă, cu o lucire în ochii lui chichlimbarii. Speli şi ferestrele?

Bronwynn zîmbi larg.

— Dacă vrei să ştii, da, dar a trebui să-ţi iei un nume de ordine. Săptămîna asta, am de făcut vreo treizeci sau patruzeci, la Foxfire.

— De ce nu angajezi pe cineva? întrebă el, întinzînd mîna spre ţigările pe care ştia că le lăsase pe tejghea. Dispăruseră şi de-acolo.

— De ce aş face-o? i-o întoarse Bronwynn, umplînd din nou ceştile cu ceai. Am tot timpul. Şi-n plus, aştept cu nerăbdare să mă apuc.

— De spălat ferestre?

— Şi de frecat podele, şi de dat jos pînze de păianjeni... Primul meu proiect major e bucătăria.

Toată faţa îi lucea de emoţie.

— Nici nu mă mir, bombăni Wade, abia stăpînindu-şi zîmbetul, în timp ce Bronwynn îi arunca în cap c-un bob de strugure.

— O să smulg tăblia bufetului şi-am s-o pardosesc cu dale de ceramică.

Wade clătină din cap, cu uimire.

— Chiar ţi-ai băgat în minte să pui la punct coşmelia aia veche, aşa-i?

— Chiar aşa.

Îl privi cu atenţie, în căutarea unor semne de scepticism. Nu văzu nici unul.

— O, Wade, s-o fi văzut în vremurile ei bune! Era atît de frumoasă, de elegantă, dar mai era şi caldă şi primitoare. Un adevărat cămin. Şi vreau s-o fac din nou aşa.

Văzînd expresia cu care îl privea, ar fi fost în stare să-i promită orice. Era plină de dorinţă şi speranţă, ca a unei fetiţe la Crăciun.

— Ţi-e foarte dragă, aşa-i?

Bronwynn se gîndi la unchiul Duncan şi la familia ei, şi la toate amintirile minunate care o legau de Foxfire.

— Cît de dragă îi poate fi cuiva o casă.

* * *

În restul dimineţii, au lucrat la amenajarea gazonului, dregînd stricăciunile făcute de animale, sub privirile blajine ale făptuitorilor, care leneveau tolăniţi la umbră. Soarele urca spre zenit, dar briza continua, răcorindu-i. Totuşi, Wade îşi scoase bluza şi o aruncă pe un scaun de grădină.

Dintr-o dată, Bronwynn simţi nevoia de a face un duş rece. Ca să-şi distragă atenţia, îl întrebă:

— Ce-ţi mai face stomacul...?

„...că de arătat, sigur arată trăsnet?” completă ea în gînd.

— Nu prea rău. Graţie micului dejun şi supei de aseară, fără îndoială. Îţi mulţumesc.

Bronwynn ridică din umeri, în timp ce punea pămînt la rădăcina unui ienupăr.

— De-asta există vecinii, nu?

Wade spera ca acea vecină să facă mai mult decît să se ocupe de nevoile stomacului său rebel. Ajunsese la concluzia că o dorea pe Bronwynn în viaţa lui - şi în patul lui - dar nu voia să profite de vulnerabilitatea ei momentană.

Cînd terminară şi cu ultimul arbust, se aşezară pe terasa umbrită, să se odihnească. Wade îşi puse bluza la loc pe el. Bronwynn aduse lapte şi sandvişuri cumpărate din Shirley. Tucker stătea la picioarele lor, cu o privire rugătoare, în vreme ce Muffin se uita la ei de sub arţar, behăind cît o ţinea gura.

— Biata Muffin, spuse Bronwynn cu tristeţe.

— Biata Muffin, repetă şi Wade. Tochitură de oaie la umbră de arţar.

— Wade! se tîngui ea, lovindu-l cu un cartof prăjit. Eşti cel mai nesuferit tachinător!

Rîzînd, Wade îi răsuci nasul.

— Sărăcuţa Bronwynn, chicoti el.

Se rezemă de spătar şi-şi aprinse o ţigară - una dintre ultimele dintr-un pachet despre care ar fi fost gata să jure că era aproape plin. Suflînd un fuior de fum, o studie pe Bronwynn cu ochi îngustaţi.

Fata se uită în jur, neliniştită.

— Ce...?

— Cum te simţi? se interesă el, pe un ton dintr-o dată foarte serios.

Nu era nevoie să dezvolte întrebarea. Bronwynn înţelesese pe loc la ce se referea. Ciudăţenia era că nici nu se mira că erau pe aceeaşi lungime de undă. Părea cel mai firesc lucru. Trase adînc aer în piept, gîndindu-se cu grijă la felul cum avea să-i răspundă, în loc de a se repezi cu obişnuitul „Bine." În sfîrşit, întîlnindu-i privirea, spuse:

— Normal. Încă nu am toate răspunsurile, dar nici nu regret ceva. Am făcut ceea ce trebuia.

— Şi care sînt întrebările la care încă nu ai răspunsurile?

Bronwynn afişă o mină frustrată, rezemîndu-şi bărbia în pumn. Nici o clipă nu-i trecu prin minte să nu vorbească absolut deschis cu Wade.

— Nu înţeleg cum de-am fost în stare să mă logodesc cu Ross. Ştiam că nu era iubire adevărată între noi. În adîncul inimii, ştiam. Dacă i-ai fi cunoscut vreodată pe părinţii mei, ai înţelege. Pe ei, i-a unit o iubire minunată. Ţineau unul la altul cu adevărat, ca fiinţe omeneşti. Erau şi prieteni, dar se şi iubeau cu o pasiune incredibilă.

— Trebuie că te-a durut rău pierderea lor.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Nu încercă să şi le ascundă.

— Ştiam că ceva mai rău decît atît n-avea cum să mi se întîmple. Mama era pe moarte, medicii îi mai dăduseră doar cîteva luni de trăit, cînd tata a murit şi el, înaintea ei, într-un accident de maşină. Atît de brusc, atît de...

Se opri, muşcîndu-şi buza. Cînd se gîndea la acele lucruri, încă se mai simţea înşelată, furată... Nici măcar nu avuseseră timp să-şi ia rămas-bun.

— Mama a murit două zile mai tîrziu. Cînd i-am spus despre tata, pur şi simplu s-a lăsat să se stingă.

Pe negîndite, Wade întinse mîna peste masă şi o prinse uşor pe a ei, în semn de sprijin şi compasiune.

— Şi Ross cum a apărut în toată povestea?

— Ne cunoşteam de cîţiva ani. Familiile noastre erau prietene. După tot ce s-a întîmplat, mi-a fost alături. Cald, de nădejde - sau, cel puţin, aşa credeam eu. M-am dus să lucrez la colectarea de fonduri pentru Societatea Contra Cancerului, şi Ross era mereu prin apropieere. Era...

Nu reuşea să găsească un adjectiv potrivit, ca întotdeauna cînd încerca să-şi pună în ordine sentimentele.

— Sigur, o ajută Wade.

Culorile ochilor ei erau uluitor de limpezi, cînd îşi aţinti privirea intensă asupra lui, murmurînd:

— "Sigur"... Ce cuvînt teribil de interesant...

— E cel mai firesc lucru, să tinzi să te agăţi de ceva familiar şi neameninţător, cînd ai impresia că lumea se descompune în jurul tău.

Bronwynn ştia că era mult mai mult decît atît la mijloc, dar desigur, şi acesta era un început.

— Da, spuse ea. Cred că aşa e.

Conversaţia le fu întreruptă de sosirea maşinii de la serviciul de livrări expres. Conştiincios, Murphy expediase pachetul de rapoarte cerute de Wade - dar inclusese şi un bilet prin care-i spunea şefului său să se menajeze, citind rapoartele într-un hamac, cu un pahar înalt şi rece alături.

Bronwynn se încruntă. Teacul de hîrtii arăta ca manuscrisul netăiat de la „Război şi pace”. Nu-l simpatiza deloc pe necunoscutul Murphy, care-i trimitea un munte de lucrări şefului său plecat în vacanţă.

— O să mă ocup de astea mai tîrziu, spuse Wade, aruncînd rapoartele pe un scaun de grădină. Mai întîi, să terminăm curtea sînt sigur că mai ai şi alte treburi de făcut azi.

— Treburi, treburi, treburi... repetă Bronwynn, doar pe jumătate în glumă, cu mîinile în şolduri. La altceva nu te gîndeşti, Wade. Ce încuiat poţi să fii!

Verdictul ei îl lăsă mască.

— Eu, încuiat...?!?

— Ha! De-atîtea zile eşti în vacanţă, şi abia acum ai reuşit să renunţi la cravată!

Se uită în jur, căutînd o dovadă şi ca să-i distragă atenţia dinspre rapoarte.

— Cînd te-ai urcat ultima oară într-un copac?

— Poftim?

După cum se uita la ea, parcă l-ar fi întrebat cînd îi crescuse ultima oară un al doilea cap.

— Cînd te-ai urcat ultima oară într-un copac? repetă Bronwynn întrebarea, pe acelaşi ton pe care i s-ar fi adresat unui copil bătut în cap.

Wade ridică din umeri, încruntîndu-se iritat.

— Nu ştiu. Sînt un om responsabil, cu o slujbă foarte importată. N-am timp să mă caţăr prin copaci.

Bronwynn îi puse o mînă pîlnie la ureche:

— Mi se pare mie, sau aud cît de înţepenită e încuietoarea?

Expresia lui Wade sugera că era de-a dreptul pietrificată. Sigur că nu se cocoţa în copaci - ce om întreg la minte făcea una ca asta? Chiar în timp ce-şi spunea cît e ridicolă era ideea, porni pe iarbă, în urma lui Bronwynn.

Cu pas hotărît, Bronwynn ocoli casa pînă în spate, unde creştea un copac de o formă ideală pentru căţărat. Se agăţă de o creangă mai joasă şi se săltă în sus.

Wade o privea cu un amestec de neîncredere, admiraţie şi exasperare. Bronwynn se instală pe o ramură şi-l privi printre

frunze, cu o expresie de satisfacţie. Înţelegînd că era în joc mîndria lui, dacă nu şi altceva, Wade apucă strîns cu mîinile aceeaşi creangă joasă şi se căţără după ea, inspirînd mireasma densă a frunzişului, cu gîndul la verile din copilăria lui, în Indiana.

— Încuiat? întrebă el, oprindu-se în picioare pe un ram solid, puţin mai jos de ea.

Bronwynn rîse încîntată:

— Poate că mai ai şi tu unele speranţe, totuşi, Grayson.

Se aplecă spre ea, îngustîndu-şi ochii aţintiţi asupra gurii ei late şi senzuale. În jurul lor, aerul începu să se înfierbînte.

— Este un sărut şi pentru mine pe-aici? Cred că merit şi eu o recompensă, după ce mi-am riscat aşa viaţa, sau măcar integritatea corporală.

Nu-i lăsă timp să-i răspundă. Oricum ar fi fost o pierdere de vreme, îşi spuse Bronwynn, în timp ce buzele lui Wade le capturau uşor pe ale ei. Un geamăt slab îi ieşi din piept, iar ochii i se închiseră, înceţoşaţi de pasiune.

Wade o dorea pe toată. Atunci, în acel moment. Uitînd cu totul unde erau, încercă să se apropie de ea cu un pas, şi călcă pe aer. În încercarea instinctivă de a-şi opri căderea, nimeri cu fundul pe creangă. Bătrînul copac gemu, dar nu cedă.

— Wade? Ai păţit ceva?

Ţinîndu-se de trunchi, Bronwynn se aplecă, într-o încercare de a-i vedea mai bine faţa. Ochii lui Wade erau strîns închişi, şi-şi dezgolise dinţii.

— Aarrgh...

Îşi lăsă capul să cadă într-o parte, rezemîndu-se de copac.

— Cred că s-a zis cu bijuteriile mele de familie...

Bronwynn oftă cu nervozitate.

— Cu alte cuvinte, te doare-n posterior.

— Mai bine m-ar fi durut acolo de provocarea ta... replică sec Wade.

— Nu mă găsi pe mine vinovată! Cu mîna ta ţi-ai făcut-o! Ce, pe mine m-a apucat cheful de giugiuleală-n pom?

— Giugiuleală? îşi arcui el o sprînceană. Şi cine s-a urcat mai întîi în copac? Da' nu contează - o să găseşti tu un pretext să spui că şi pentru asta tot eu sînt de vină.

— Păi ai şi fost! se repezi ea, privindu-l cum începea să se dea jos.

Mîna lui Wade ajunse să se agaţe de ultima ramură - şi, cu un ţipăt sugrumat, îşi dădu drumul, căzînd în picioare, dar numai pentru a se trînti imediat la pămînt cu un geamăt dramatic.

Bronwynn porni în grabă să coboare pe urmele lui, cu inimă oprită în piept. De astă dată, chiar părea să se fi rănit! Fără să-şi ia ochii de la el, nu reuşi să se agaţe de ultima creangă şi căzu din copac, aterizînd peste Wade.

— Oooofff!

— Vai de mine, Wade, slavă Domnului că n-ai murit!

— Am să-i mulţumesc lui Dumnezeu cînd o să-ţi iei cotul din plexul meu, replică el, cu un scrîşnet sufocat; nu tocmai un asemenea deznodămînt avusese în minte, cînd îşi înscenase acea coborîre dramatică din pom.

Bronwynn îşi aranjă mai bine poziţia, deasupra lui, înlăturîndu-i părul din ochi.

— M-ai speriat.

— Serios? întrebă el încet, privind-o în ochii sinceri. Îmi pare rău.

Încadrîndu-i faţa cu mîinile, îi coborî gura spre a lui şi o sărută profund, tandru, minunîndu-se de textura şi gustul ei.

— Locul ăsta-i potrivit pentru giugiuleală? o întrebă, cu un chicotit.

Bronwynn îşi îndesă trupul în el, simţindu-i făptura suplă şi pietroasă. Bărbăţia lui o apăsa pe pîntec, amintindu-i de tot ceea ce avea el masculin, iar ea, feminin.

— Pentru giugiuleală, e de-a dreptul locul ideal.

Luîndu-i din nou gura în stăpînire, Wade se rostogoli pînă o prinse sub el, pe iarba răcoroasă, umbrită. O privi cu un fel de mirare în ochi.

— O, Bronwynn, cît aş vrea să te iau la mine în pat...

Respiraţia ei se opri în gît - dar bubuiturile inimii îi dădură drumul din nou. Îl privi cu ochi mari, încercînd să-i descifreze expresia aproape frustrată de pe faţă.

— Şi e vreo problemă...?

— Da, răspunse el, muşcînd-o drăgăstos de bărbie. Nu cred că mai rezist pînă acolo. Te doresc prea mult.

Zîmbindu-i seducător, Bronwynn începu să-i maseze umerii cu mîinile.

— Atunci, să nu mai aşteptăm.

— Vrei să facem dragoste aici? o întrebă, coborîndu-şi mîinile spre tivul tricoului ei. În iarbă?

— De ce nu? replică ea, scoţîndu-i bluza polo pentru a-i explora cu degetele pielea netedă de deasupra curelei pantalonilor.

— S-ar putea să ne vadă cineva.

Sezaţia de vis a mîinilor ei îl făcea să-şi muşte buzele de excitaţie.

— Sîntem în Vermont, Wade. Nu-i nimeni prin preajmă, ca să ne vadă.

— Ştii, murmură el, cu un zîmbet pustiitor de sexy, cam încep să mă îndrăgostesc de Vermont.

Reuşiră să-şi scoată unul altuia bluzele în acelaşi timp, rîzînd şi sărutîndu-se. Nerăbdător, Wade îşi aruncă tricoul peste cap, apoi îngenunche deasupra lui Bronwynn cu mîinile chiar sub sînii ei. Zîmbetul îi pieri de pe buze.

— E prea devreme pentru tine?

Prea devreme...? Nici pomeneală! Bronwynn învăţase că timpul trebuia să fie măsurat după calitate, nu după cantitate.

— Nu, nu e prea devreme.

Ba chiar, era tocmai momentul potrivit, îşi spuse în timp ce Wade îi arunca tricoul în lături.

— Credeam că te-ai lăsat de bărbaţi pentru cel puţin un an, spuse el, cu mîinile revenind să-i cuprindă sînii.

Bronwynn crezu că avea să leşine.

— Cred că m-am înşelat, murmură ea.

Îngenunchind, încercară să se ajute unul pe altul să-şi scoată în acelaşi timp blugii şi lenjeria intimă. Sfîrşiră încurcaţi fără speranţă unul în hainele celuilalt, chicotind pe iarbă. Dar, odată ce scăpară de îmbrăcăminte, jocul redeveni rapid pătimaş...

...Mult mai tîrziu, Wade ridică încet capul, ca s-o privească pe Bronwynn. Părul lui des se hotărîse în sfîrşit să-şi pune în aplicare ameninţarea de a sta în neorînduială. Îi cădea pe frunte, dîndu-i un aspect de aventurier, care făcea inima lui Bronwynn să bubuie în piept.

— Ai avut dreptate, şopti el, răsfirîndu-i cu degetele o şuviţă de păr. E cel mai minunat loc din lume pentru giugiulit.

Apoi se ridică în şezut şi întinse mîna să-şi ia boxerii, cu un zîmbet tainic.

— Nimic n-ar fi mai uşor decît să stăm aici toată ziua, spuse, ridicîndu-se ca să şi-i tragă pe el. Avem treburi de terminat, iar eu trebuie să mă apuc de raportul ăla.

Bronwynn se încruntă la el, înainte de a-şi trage tricoul peste cap - dar şi după.

— Pocneşte din bici. O oră de relaxare, în vacanţă. Cum de-am putut fi atît de frivoli?

Trăgînd-o la pieptul lui, Wade îi dădu o palmă jucăuşă peste fundul gol.

— Eu n-aş numi-o tocmai relaxare... Sincer îţi spun, nici nu ştii cît m-ai obosit.

— Serios? chicoti Bronwynn, muşcîndu-i buza de jos; fir-ar el al dracului să fie, îi descoperise toate punctele sensibile! Dacă te laşi de fumat, o să ai destulă energie ca să mai stai o oră sub pomul ăsta.

— În viaţa mea n-am auzit un stimulent mai convingător ca să mă las de fumat.

O prinse de mîini, cînd Bronwynn încercă să-i tragă iar boxerii în jos.

— Fii cuminte. Nu ne putem pierde toată după-amiaza cu mozoleli.

— Nu văd de ce n-am putea... se îmbufnă ea puţin, în timp ce-şi lua blugii.

Cînd ajunseră înapoi lîngă casă, după-amiaza trecuse pe jumătate. Mergeau ţinîndu-se de mînă, iar Wade fredona vesel. Dragostea făcută cu Bronwynn nu fusese tocmai o tortură - dar

acum avea de gînd să se apuce de munca la raportul pe care i-l trimisese Murphy.

...Raportul căruia oaia lui Bronwynn tocmai îi mînca ultimele pagini.

Muffin mesteca mulţumită bugetul propus pentru apărare, cu capătul ros al priponului tîrîndu-se pe pămînt. Se întoarse spre Wade şi Bronwynn, salutîndu-i cu un behăit. Tucker stătea aşezat pe unul dintre scaunele de la masă, încercînd să afişeze o mutră nevinovată.

Wade îi aruncă oii o privire feroce.

— Cum ţi-ar plăcea să-i schimbăm numele în Pulpă de Miel?

Bronwynn îşi apăsă degetele pe buze, încercînd zadarnic să nu rîdă. Luă lesa oii şi privi animalul drept în ochi.

— Muffin, nu eşti deloc cuminte.

— Mustrările au mai mult efect dacă nu chicoteşti la fiecare cuvînt, preciză sec Wade.

— Pardon, se scuză ea - cu un nou chicotit, pe care şi-l înghiţi imediat. Ne pare rău. Serios.

Cu mîinile proptite în şolduri, Wade îşi mută privirea în altă parte. Ar fi trebuit să se înfurie. După ce insistase atîta să-i fie trimis acel raport, acum i-l înfulecase o oaie! Încercă să-şi stăpînească rîsul, dar era cu neputinţă. Aruncă o privire spre Bronwynn şi izbucni în hohote.

— Cred că Departamentul Apărării va fi tot acolo, cînd am să mă întorc.

Capitolul 7

Wade aruncă o privire plină de îndoială spre alcătuirea pe care Bronwynn o ţinea în braţe.

— Eşti sigură că are vreun rost? N-ar fi mai simplu să chemi un pădurar?

Bronwynn privea cu hotărîre spre vechiul garaj pentru trăsuri aflat cam la vreo treizeci-patruzeci de metri distanţă în spatele casei. Neglijarea proprietăţii făcuse ca liziera pădurii din jur să înainteze pînă în spatele garajului, dar ea intenţiona să remedieze situaţia de îndată ce învăţa cum să acţioneze o drujbă.

— Are rost, şi e ceva personal. Bandiţii ăştia mici mi-au spart plasa contra ţînţarilor şi au plecat cu o cutie întreagă de gogoşi glazurate, plus o pungă de oreos Double Stuff.

— Ahaaa... îi îngustă Wade ochii, proptindu-şi şi mîinile în şolduri. Ne luptăm cu cuvintele!

Bronwynn făcu o mutră, chicotind. Trecuse mai mult de o săptămînă de cînd deveniseră amanţi, şi era mai hotărîtă ca oricînd să-i asigure cît putea de mult vacanţa de care avea atîta nevoie.

Devenise o adevărată magiciană în materie de făcut ţigările să dispară. Proceda cu subtilitate, susträgînd cîte patru-cinci o dată, după care îi distrăgea atenţia lui Wade, ca să nu observe. Socotea că-l făcuse să reducă fumatul cam cu o treime, cel puţin. Spera să-l reducă şi mai mult, prin forţe proprii, după ce-i dădea micul ei cadou - o cutie de gumă Pierson fără zahăr.

Tabletele antiacide se răreau şi ele văzînd cu ochii. În plus, învăţa să gătească, pentru a se asigura că Wade lua cel puţin două mese normale pe zi. Şi, de vreme ce tot se oferise să-i facă şi cumpărăturile o dată cu ale ei, bucătăria lui era acum plină de alimente sănătoase, în vreme ce produsele ca mîncărurile mexicane congelate şi cafeaua erau uitate „ca din întîmplare”.

Iar acum, fără tragere de inimă, Wade se oferise s-o ajute la capturarea celor doi intruşi - o pereche de ratoni care se pripăşiseră în garajul trăsurilor.

— Trebuie să-i scoatem de-aici, spuse ea. Nu e vorba numai de mîncare, ci şi de Mercedes-ul meu. Vreau să curăţ garajul ăsta şi să-l folosesc. Îmi plac animalele, dar nu atît de mult încît să le fac cadou maşina mea. Şi-n plus, probabil se vor simţi mai bine în pădure, nu crezi?

— Sigur, răspunse Wade, cu cea mai serioasă expresie pe faţă. Eu, unul, ştiu c-aş prefera să umblu prin toate smîrcurile după ghindă şi peşte crud, în loc să mă ghiftuiesc cu mîncare de gata.

Bronwynn se încruntă, săltînd cuşca în braţe, într-o poziţie mai comodă.

— Oricum, Wizzer va şti ce să facă cu ei.

— Un mantou? Sau două căciuli?

Privirea ei îl făcu să zîmbească larg. Tare-i mai plăcea s-o tachineze.

— Şi la urma urmei, cine-i Wizzer ăsta?

— Ţi-am spus, e un eremit pe care l-am cunoscut acum cîteva zile, în timp ce făceam o plimbare prin pădure.

— A, da, strîmbă el din nas. Cel care ţi-a dat chestia aia respingătoare pentru alungat insectele.

— Întîmplător, chestia aia respingătoare e făcută numai din ingrediente naturale.

Wade pufni.

— La fel e şi bălegarul.

Cu o expresie dezgustată, Bronwynn îi puse cuşca-n braţe şi porni spre uşa garajului. Din mers, îi aruncă o privire gînditoare, peste umăr.

— Nu ţi-ar strica să-l cunoşti şi tu pe Wizzer.

A durat aproape trei ore pînă au prins ratonii în cuşcă. Le-au întins cursa pe DeSoto-ul cel vechi al unchiului Duncan, punîndu-le pîine cu gem de afine drept momeală. Apoi s-au ascuns în întuneric şi au aşteptat, drăgălindu-se pînă cînd animalele au cedat ispitei, iar uşiţa cuştii s-a închis în urma lor.

Bronwynn şi Wade au apucat cuşca de cele două mînere şi, cu prizonierii lor blănoşi la mijloc, care mîrîiau şi şuierau, au pornit prin pădure, pe un vechi drum forestier.

— Cînd eram mic, am avut o căciulă din blană de raton, îşi aminti Wade. Pînă la urmă, mama m-a pus s-o arunc: prinsese mană, sau naiba ştie ce...

Bronwynn îi privi pe cei doi ratoni. În timp ce unul încerca să deschidă uşiţa, cu degetele lui mici şi subţiri, celălalt se uita la ea cu ochii său negri şi sclipitori lucind de curiozitate, sub mască. Se aşeză pe coapse şi scoase un scîncet. Era adorabil. Cum s-ar fi putut gîndi cineva să facă o căciulă din blana lui? se întrebă ea.

— Bronwynn, interveni Wade, pe un ton prevenitor. Iar faci mutra aia... Potoleşte-te. Nu poţi ţine ratonii ca animale de casă. Sînt sălbatici.

— Ştiu. Mă gîndeam doar cît mă bucur că Fess Parker a trecut la afaceri imobiliare, în loc să mai încurajeze oamenii să poarte sălbăticiuni pe capete.

Unul dintre ratoni - Bronwynn începuse deja să-i numească în sinea ei Bob şi Ray - îi oferi celuilalt o felie din pîinea cu gem de la care li se trăsese tot necazul. Simţi că i se frîngea inima.

— Nu-s nişte dulci?

— Put de-ţi mută nasul, iubito. Foloseşte-ţi aparatul olfactiv cu care te-a înzestrat Dumnezeu.

Expresia de pe faţa ei, în timp ce le privea pe micile animale, fu cît pe ce să-l facă s-o ia înapoi spre Foxfire. Mai avea puţin, şi avea să-l pună să construiască o cabană pentru ratoni. De ce

trebuia să fie aşa de sentimentală? Încercă să se concentreze asupra unei imagini cu cei doi ratoni sfîşiind tapiţeria Mercedes-ului ei roşu.

— Locul lor e în natură, scumpo.

— Mda, la fel zicea şi Wizzer.

Se lumină la faţă, cînd văzu un cap cărunt la o oarecare distanţă pe potecă, în timp ce la urechi le ajungeau acordurile unei vechi melodii cu Beach Boys.

— Uite-l!

Wade se opri în loc, privind lung spre bătrînul cu aspect de sălbatic, fără să-i vină a crede, apoi se întoarse iar către Bronwynn.

— Pe mine m-ai crezut ucigaş în serie, cînd ne-am cunoscut, iar cu ăsta te-ai împrietenit fără să stai pe gînduri? La naiba, Bronwynn, parc-ar fi apărut din filmele alea horror cu adolescenţi spintecaţi!

Dintr-o dată, se înfurie pe ea fiindcă umblase singură prin pădure. I s-ar fi putut întîmpla orice.

— Nu-mi face acum crize, Wade. Wizzer e okay. Hei, Wizzer! îl strigă ea, făcîndu-i un semn de salut cu mîna.

— Roşcato! răspunse bătrînul, cu glas bubuitor. arătîndu-şi calotele dentare de două mii de dolari prin barba înspicată.

— Aşa-mi zice, „Roşcato”, îi spuse Bronwynn mai încet lui Wade, apoi îi aruncă o privire prevenitoare. Să nu intri la gînduri, Grayson.

Wade, însă, era prea captivat de imaginea lui Wizzer. De cînd îşi puneau eremiţii calote dentare? Omul părea să aibă vreo şaizeci de ani, dacă nu chiar şaptezeci, avea cam un metru optzeci şi era clădit ca un hidrant de incendiu. Un nor de păr rebel i se învolbura în jurul capului şi pe umeri. Ar fi fost greu de spus unde se termina părul şi începea barba. Un tricou cu logo-ul universităţii Princeton i se întindea peste umerii cu genul de muşchi pe care-i formează mînuirea toporului. Purta un kilt cadrilat roşu şi nişte şosete trei-sferturi de lînă cu romburi. După ce puseră jos cuşca ratonilor, o cuprinse pe Bronwynn într-o îmbrăţişare exuberantă.

— Wizzer, el e prietenul meu, Wade Grayson, i-l prezentă Bronwynn, cînd bătrînul îi dădu drumul, şi putu să respire din nou. Wade, fă cunoştinţă cu Wizzer Bralower.

Wade rămase cu gura căscată.

— Wizzer... *Alastair* Bralower? Vrăjitorul din Wall Street?

— Vinovat! rînji Wizzer, rîzînd ca de o glumă nemaipomenită, apucînd mîna lui Wade într-o strînsoare de ţapinar. Mă bucur să te cunosc, Wade. Roşcata mi-a spus că eşti congressman. Nu mai ţin pasul cu viaţa politică. La naiba, arăţi ca un Beach Boy. Întîmplător, nu cumva ştii toate cuvintele la „Little Deuce Coupe” nu?

— Ăă... nu...

Wade era uimit. Oamenii îl căutaseră ani de zile, iar acum el îl găsise în pădurile din Vermont, îmbrăcat cu un kilt scoţian! Se vedea clar că-i sărise o doagă. Clătină din cap.

— Ai dispărut pur şi simplu. Se zvonea că te-au răpit sovieticii, ca să pui la cale o cucerire financiară a lumii occidentale.

Wizzer scoase un sunet grosolan.

— Ce mai adunătură de căcănari! Totuşi, e tipic pentru ei, cred...

Şi, fără să ofere nici o explicaţie a dispariţiei lui, se lăsă pe vine lîngă cuşcă.

— Deci, ăştia-s micii bandiţi?

— Bob şi Ray, preciză Bronwynn, conform tendinţei sale de a da nume jivinelor.

În timp ce Wizzer şi Bronwynn discutau despre ratoni, Wade începu să privească în jur. Ajunseseră într-o poiană nu mai mare decît parkingul unui restaurant fast-food. Într-o parte a cărării se înălţa o cabană solidă de bîrne, avînd într-un colţ un butoi vechi de whisky, gata să adune apa de ploaie de pe acoperiş. Alături se afla o stivă de lemne şi o buturugă groasă, cu un topor înfipt în ea. Nu arăta tocmai ca decorul cel mai potrivit pentru un magnat al bursei.

— Ştiu care-i locul cel mai potrivit pentru ghemotoacele astea de blană, Roşcato, spuse Wizzer, oferindu-le ratonilor o bucată de vită din punga de piele care-i atîrna la cingătoare. Nu departe de-aici curge un pîrîu bogat în peşte şi cu malurile pline de ascunzişuri. Un adevărat paradis al ratonilor. O să le placă la nebunie.

Wade şi Bronwynn porniră după el, cu ratonii captivi, în timp ce Wizzer le deschidea drumul printre copaci, cîntînd *„Surfin' U.S.A.”*. Cînd cuşca se deschise în sfîrşit, iar Bob şi Ray o tuliră, Bronwynn fu nevoită să-şi înghită lacrimile. Resemnat, Wade oftă şi o luă de mînă. Ce vrăjitoare mică şi ciudată era Bronwynn a lui...

Bronwynn *a lui.* Îi plăcea cum suna, dar oare Bronwynn ce părere ar fi avut? Renunţase la ideea de a respinge toţi bărbaţii. Legaseră între ei o relaţie pe care nici unul dintre ei n-o dorise, şi căreia nici unul încă nu îndrăznea să-i spună pe nume. Wade clătină din cap şi încercă să se gîndească la următorul summit al marilor puteri, dar Rusia îi inspira doar imaginea lui Bronwynn goală, întinsă pe o cuvertură de samur.

Cînd ajunseră înapoi la cabană, Bralower îi invită la un ceai. Casa era spaţioasă şi ordonată, cu perdele Piscilla albastre la feresre şi plante medicinale agăţate de grinzi, la uscat. Un şemineu de piatră domina capătul încăperii. Pe un perete se înşirau rafturi pline cu cărţi despre medicina pe bază de plante, leacuri naturiste, teologie şi mitologie. Pe cuvertura patului şedea un enorm motan tărcat, ce părea să cîntărească minimum zece

kilograme. Din urechi îi ieşeau smocuri de păr, iar coada-i arăta ca un panaş înfoiat.

— Ăsta-i Thoreau, li-l prezentă Wizzer. Un mare răsfăţat, nu-i aşa? E vînător de ratoni, rasă tipică din Maine.

Bronwynn păli, cu pistruii ieşindu-i în evidenţă pe nas în timp ce privea în ochii mari, aurii, ai cotoiului.

— Vînător de...? Doar n-o să-i... Vreau să zic, nu l-ai lăsa...

— Linişteşte-te, Roşcato, chicoti Wizzer, în timp ce le turna ceaiul în nişte căni de ceramică decorate cu imagini ale lui Garfield. Aşa se numeşte rasa, şi nimic mai mult. Pentru el, că-i raton, că-i crocodil, tot-aia. Pentru şoareci, însă, e un pericol public!

Se aşezară toţi trei la masa din lemn de brad zgîriată. Wizzer îl studia pe Wade. Acesta îi susţinea privirea cu o expresie franc-speculativă, întrebîndu-se dacă avea să primească un răspuns deschis la întrebarea care-l frămînta: ce naiba căuta Bralower acolo?

Într-un tîrziu, Wizzer lăsă să-i scape un hohot de rîs zgomotos.

— În regulă, Absolventu' tatii, e limpede că mori să afli, aşa c-am să-ţi spun. Am pierdut totul în ultimul mare crah bursier.

Se uită prin jur, cu un zîmbet.

— Nu pot zice că le duc dorul. Nici nu eram prea fericit. Mă prinsesem prea mult în toate presiunile muncii de-aclo - nici măcar nu-mi dădusem seama, pînă n-am scăpat.

Bronwynn dădu din cap cu înţelepciune, cu privirea îndreptată spre Wade.

— Nu vedeai pădurea din cauza pomilor.

— A copacilor, o corectă automat Wade.

Rîzînd, Wizzer îl croi pe spinare destul de tare ca să-i strivească un plămîn.

— Nu te pierde-n mărunţişuri, Absolventule!

— Dar ce faci aici? se interesă Wade cu glas spart, întrebîndu-se dacă nu cumva rămăsese stigmatizat pe viaţă cu urma unei palme uriaşe pe spate.

— Trăiesc. Grădinăresc. Meditez la condiţia umană şi la puterea miturilor.

Deschise un sertar lung cît toată masa, de unde scoase un cilindru lucitor de alamă, pe care i-l dădu lui Wade.

— Iar în timpul liber, construiesc caleidoscoape.

Wade ridică jucăria la ochi, pentru a privi prin tub modelele multicolore care se formau după cum îl rotea. Fiecare părea să încerce a-l întrece pe cel dinainte, şi cu toate că mintea lui logică ştia că nu se uita decît la reflectările unor cioburi colorate, în adîncul inimii vedea jocurile de lumini ale magiei lui Bronwynn.

După ce-şi terminară ceaiul de plante, Wade şi Bronwynn porniră înapoi pe cărarea care ducea la Foxfire, lăsîndu-l în urma lor pe Wizzer, care prepara vin de păpădii, cîntînd *„Surfin' Safari”.*

* * *

— Ei bine, spuse Wade, cînd ajunseră în curtea din spatele casei lui Bronwynn, ar cam fi timpul să mă duc şi eu acasă, ca să mai şi studiez puţin.

Bronwynn păşi în faţa lui, ca să deschidă portiţa ţarcului lui Muffin - unul dintre primele proiecte ale lui Wade - bucuroasă că acesta nu putea să-i vadă expresia. Dacă reuşea vreodată să pună mîna pe acel Murphy, avea să-l facă să-şi blesteme zilele. La trei zile după ce Muffin devorase raportul de la Pentagon, apăruse altul, şi de-atunci nu ştia ce să mai facă pentru a-i distrage lui Wade gîndurile de la el.

Forţîndu-se să adopte un ton indiferent, spuse:

— Okay. Îţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat să-i prind pe Bob şi Ray.

Wade se încruntă, în timp ce o privea cum deschidea poarta pentru Muffin.

— Aş mai sta pe-aici, să te ajut cu casa, dar trebuie neapărat să parcurg raportul ăla.

Cu un zîmbet absent, Bronwynn îi aruncă o privire, apoi se aplecă să verifice dacă oaia mai avea destulă apă de băut în găleată.

— E-n regulă, Wade. Înţeleg.

— Nu oricine poate să-şi lase baltă toate responsabilităţile, aşa cum a făcut Alastair Bralower, continuă el, pe un ton critic.

— Aşa e, nu se poate. Desigur, unii dintre noi încearcă să stabilească un anume echilibru. Iar alţii... nu.

Wade îşi propti mîinile-n şolduri, încruntîndu-se spre Muffin, care tocmai ieşea din ţarc.

— Munca mea e foarte importantă, Bronwynn.

— N-am spus nici un moment că n-ar fi, expedie ea topicul cu un surîs indiferent, despre care ştia că-l făcea pe Wade să i se strepezească dinţii; aproape că-l auzea scrîşnind. Nici eu n-am să pot lua cina cu tine, decît dacă o lăsăm pe mai tîrziu. Am închiriat de la Hank un aparat de răzuit. Vreau să dau jos tapetul vechi din bucătărie, şi ştiu că, o dată ce încep, n-am să mă mai pot opri pînă nu termin.

Îi depuse un sărut scurt pe obraz.

— La revedere.

Wade o privi pornind spre veranda din spate, cu picioarele ei lungi şi suple, care o purtau tot mai departe de el. Nu se clinti din loc.

— Ştii cum funcţionează un aparat de ras tapetul? o întrebă. Ai prize electrice potrivite pentru aşa ceva?

Ridicînd din umeri, Bronwynn îşi dădu la o parte bretonul din ochi.

— Cred că da. Steckerul are trei poli. Nu trebuie decît să găsesc o priză cu trei găuri, nu?

Wade închise strîns ochii, apoi clătină din cap.

— Nu ştiu cum ai reuşit să supravieţuieşti pînă la maturitate, murmură el.

— Printr-un miracol, cred, replică sec Bronwynn.

* * *

O oră mai tîrziu, erau în toiul procesului de a înlătura tapetul hidos din bucătărie - sau, mai degrabă, Wade era în toiul lui. Bronwynn, care se schimbase într-o rochie subţire de vară, stătea nervoasă, cu braţele încrucişate pe piept, privindu-l pe Wade cum luase problema în mînă.

Aşa se întîmpla de fiecare dată. Ori de cîte ori îi spunea, morocănos, c-avea s-o ajute la cîte o treabă, invariabil ajungea s-o dea la o parte, ca să facă el totul.

— Misoginule, bombăni ea.

— Poftim? întrebă Wade peste umăr, încercînd să se facă auzit printre bîzîitul aparatului şi acordurile rock care se auzeau din omniprezenta boxă a lui Bronwynn.

„Ce mama dracu'?" se întrebă ea, răutăcioasă. Făcu un pas spre scara pe care se urcase Wade şi repetă, privindu-l în sus cu un zîmbet:

— Am spus că eşti un misogin.

Wade păru lovit de trăsnet. Închise aparatul.

— Numai misogin n-am mai fost făcut pînă acum.

— Ei bine, află că eşti.

— Ba nu sînt.

Strîngînd din buze, o ameninţă cu degetul.

— Vreau să ştii că am fost susţinut de mai multe organizaţii ale femeilor.

Ce drăgălaş era cînd se bosumfla! Bronwynn abia se putea stăpîni să nu-l îmbrăţişeze.

— Nu zău? Şi care erau alea, mă rog? Liga Femeilor pentru Congresmenii cu Funduleţ Drăguţ?

Oricît ar fi vrut, Wade nu putu găsi o replică usturătoare.

— Vrei să mînuieşti tu aparatul? o întrebă. Mai ţii minte ce s-a întîmplat cînd ai vrut să pui în funcţiune curăţitorul de covoare, în salon?

— De unde era să ştiu că era un covor de lînă? ripostă ea. Şi oricum arăta urît.

— Da-n ziua aia cînd ai pus mîna pe maşina de tuns boschetele?

— Vegetaţia prea luxuriantă distrage atenţia dinspre frumuseţea casei.

Dar buzele îi tresărau, şi o birui rîsul.

— În regulă, recunosc că nu prea am talent la mecanică.

— Pînă şi Muffin se pricepe mai bine ca tine la aparate.

Bronwynn aruncă în el cu un cocoloş de tapet.

— Te rog, Wade, lasă-mă şi pe mine, îl imploră ea, abia stăpînindu-şi chicotelile. Mor de plictiseală stînd aici, fără să fac nimic altceva decît să adun bucăţile de tapet de pe jos...

Privirea lui fu speculativă.

— Hmmm... nu ştiu ce să zic. Chiar găseşti că am un fund drăguţ?

— Dă-l încoa', Grayson! îl somă ea pe un ton sever.

— Nu cred că pot, Bronwynn, răspunse el, peste umăr, bătîndu-se cu palma peste fund. Mă simt foarte ataşat de el.

— Vezi să nu-ţi ataşez şi eu un picior de el, uite-acuşica! Am luat cu chirie aparatul ăla afurisit, şi n-am să-l duc înapoi fără să-l folosesc şi eu, măcar puţin!

— Okay, capitulă el, cu un oftat prelung, chinuit. Dar o să mă *laşi* să-ţi arăt mai întîi cum se umblă cu el, şi-ai să fii *atentă!*

— Promit.

Într-o clipă, Bronwynn se şi cocoţă pe scară, înghesuindu-se lîngă el, în timp ce încerca să se uite cît mai bine, de aproape, la aparat.

— Bronwynn, remarcă Wade, scara asta nu-i făcută să ţină doi oameni în acelaşi timp.

Bronwynn făcu o mutră.

— Wade, aşa-ţi mai place să cîrcoteşti! N-are cum să nu ne ţină, doar nu cîntărim prea mult, amîndoi la un loc. Ştii, ar trebui să le facă destul de solide ca să se poată urca pe ele şi oamenii graşi. Altfel ar fi discriminare, nu?

Şi, smulgîndu-i aparatul din mîini, se şi apucă să-l examineze cu atenţie.

— Ia s-auzim, cum merge scumpetea asta mică?

Fu cît pe ce să-l împingă pe Wade de pe scară. Acesta se agăţă în ultima clipă de o treaptă, rugîndu-se să nu se pomenească amîndoi claie peste grămadă pe podea. Cînd fu rezonabil de sigur că Bronwynn putea să manevreze aparatul fără a-şi pune viaţa în pericol, coborî.

În clipa următoare, fîşia de tapet pe care începuse s-o înlăure se desprinse brusc şi-i căzu în cap, acoperind-o complet. Wade nu-şi putu stăpîni rîsul. Pe scară, în locul lui Bronwynn, se vedea acum o piramidă de tapet întors pe dos.

— Okay, Grayson, se auzi un bombănit îmbufnat, din interiorul piramidei. Dacă ai terminat de rîs, fă bine şi ia de pe mine chestia asta.

— Mai uşor mi-ar fi să te scot pe *tine* de *sub* ea!

Ridică un capăt al fîşiei de hîrtie şi trecu dedesubt, luînd aparatul din mîinile lui Bronwynn, ca să-l pună la o distanţă sigură. S-o dea jos pe Bronwynn de pe scară, însă, nu era la fel de simplu. Hîrtia i se lipise de creştet. Neputînd să vadă unde punea piciorul, Bronwynn călcă pe lîngă treapta următoare şi căzu în

braţele lui Wade. Principiul dominoului îi purtă pe amîndoi pînă pe podea, iar bucata de tapet îi acoperi ca o pătură.

— Iubito, comentă sec Wade, plimbîndu-şi alene mîinile peste spatele ei suplu, dacă voiai să fii deasupra, era de ajuns să-mi spui.

Privindu-l de sus în jos, Bronwynn îşi linse buza, în timp ce răspundea cu voce senzuală:

— Azi vreau eu deasupra.

Lui Wade i se tăie respiraţia, tot aerul îngrămădindu-i-se ca doi bulgări pe fundul plămînilor.

— Niciodată nu m-am mai brănţălit pe podeaua bucătăriei, sub un tapet, spuse ea, aplecîndu-se astfel încît să-l împungă cu sfîrcurile întărite prin rochie şi cămaşă.

— Bronwynn... murmură Wade, cu un glas plin de făgăduieli tenebroase, în timp ce-i ridica încet rochia. Mare figură mai eşti...

Bronwynn îi zîmbi, cu buzele deasupra alor lui - pînă cînd, în clipa următoare, ceva îi atrase atenţia.

— Ăă... Wade? spuse ea, înghiţindu-şi un chicotit, în timp ce se uita afară de sub cortul pe care tapetul vechi îl formase deasupra lui. Avem spectatori.

Întorcînd şi el capul, Wade privi spre uşa cu plasă. Întîlni două perechi de ochi negri, sclipitori. Urechile triunghiulare se mişcau înainte şi-napoi, cu curiozitate, iar cozile vărgate tresăltau pe podelele verandei.

— Ăştia n-au pic de respect pentru viaţa intimă, remarcă el, strîngînd tapetul în jurul umerilor lui Bronwynn.

— Ce-nseamnă puţină intimitate, pe lîngă atracţia unei pungi de cartofi prăjiţi Cajun-spice, sau a unei cutii de Twinkies? întrebă Bronwynn, cu privirea spre Bob şi Ray.

Imediat se auziră nişte acorduri bubuitoare din *„Fun, Fun, Fun”,* anunţînd sosirea încă a unui musafir.

— Nemaipomenit... gemu Wade.

Obrajii lui Bronwynn se îmbujorară într-o nuanţă aproape pe măsura celei a părului. Zăcea împreună cu Wade pe podeaua bucătăriei, înfăşaţi amîndoi în tapet vechi, ca un soi de mumie dublă. Fusese destul de stînjenitor să-i vadă ratonii - darmite şi Wizzer Bralower...!

Îl sărută scurt pe obraz:

— Uite, vezi? Cine-i prea spontan, aşa păţeşte!

— Aici eraţi, bandiţilor! se auzi glasul lui Wizzer, care urca treptele verandei.

Profitînd de faptul că atenţia celor doi ratoni era distrasă de spectacolul din bucătărie, îi înhăţă de ceafă, fără să le dea nici cea mai mică atenţie cînd începură să-l mîrîie. Îi ţinu doar departe de trup, ca şi cum ar fi fost două găleţi.

— Bună, Wizzer, îl salută Bronwynn, cu un zîmbet spăşit.

— Wizzer, spuse şi Wade.

Sprîncenele lui Bralower se unduiră ca două omizi groase, deasupra ochilor albaştri, în timp ce studia scena de pe podeaua bucătăriei. Apoi, mustaţa începu să-i tresalte - şi, în sfîrşit, lăsă să-i scape un hohot de rîs asurzitor.

— Fosta mea nevastă spunea mereu că tapetul e o muncă pentru două persoane, declară el.

Apoi se întoarse şi porni în josul treptelor, cu kiltul legănîndu-i-se ştrengăreşte la fiecare pas, cu cîte un raton care se zvîrcolea în fiecare mînă, şi cu umerii săi laţi scuturîndu-se de rîs.

— Dac-aş fi ştiut, dac-aş fi ştiut...

Capitolul 8

— Şantajul e o treabă urîtă, spuse Wade. Eşti sigură că vrei să cedezi, iubito?

Bronwynn îl privi peste umăr, de pe treapta a treia a scării.

— Nu cred că am de ales. Mi-e mult mai uşor să cedez, decît să le rezist. Ăştia n-au de gînd să mă mai lase în pace - cu nici un chip.

Luă trei cuie în gură, vorbind mai departe cu ele între buze.

— Mai bine le dau cu regularitate mîncare pentru pisici, decît să-mi prade bucătăria în fiecare noapte. Şi Wizzer s-a săturat să-i tot care mereu înapoi în pădure. E clar că n-or să stea acolo. Căbănuţa asta măcar o să-i ţină departe de garaj şi de maşina mea. Sper.

Wade se rezemă de camioneta lui Bronwynn, cu coatele pe capotă, studiind proiectul cabanei pentru ratoni cu ochiul critic al cuiva care a fost silit să înveţe tîmplăria în liceu, ajungînd ca pînă la urmă să-i placă. Planul părea bine gîndit - o platformă ieşind în afară din peretele garajului, cu o scăriţă şi o căsuţă deasupra. În timp ce stătea de vorbă cu el, Bronwynn bătea scîndurile în cuie.

N-avea să se implice, îşi spuse el cu hotărîre. De prea multe ori, micile proiecte ale lui Bronwynn îl distrăseseră de la ale lui - ca să nu mai vorbească şi despre Bronwynn însăşi! Peste două săptămîni trebuia să fie înapoi în Indiana, cu treburile terminate.

— Ai făcut panta prea abruptă, spuse el. O să ai un acoperiş asimetric, dacă-l laşi aşa.

Automat, Bronwynn mută scîndura şi se uită peste umăr la Wade, aşteptîndu-i aprobarea.

— Lasă-mă pe mine, mormăi el, stingîndu-şi ţigara pe o pată de rugină de pe capota Bombei Albastre. O să fie mai bine de amîndoi, dacă nu te mai las să te-atingi de nici un fel de maşinării şi unelte.

Bronwynn sări jos de pe scară, adresîndu-i un surîs sexy.

— Aseară, parcă ziceai altceva.

Cînd trecu pe lîngă el, Wade o cuprinse cu un braţ pe după mijloc.

— Vulpoaico... chicoti el gros, din adîncul gîtlejului, în timp ce o muşca uşurel de gît.

Bronwynn se aşeză pe capota maşinii. Venise în Vermont cu gîndul de a nu mai avea de-a face cu nici un bărbat. Wade îi spusese din capul locului că nu voia să aibă de-a face nimic cu ea. Se încurcaseră unul cu altul aproape în pofida propriilor lor dorinţe. Acest fapt, în sine, era o mărturie a adevăratelor sentimente dintre ei. Nu?

— Te-ai hotărît ce-ai să faci cu casa? întrebă Wade, sperînd să sune mai nonşalant decît se simţea.

Aruncă o privire peste umăr, şi văzu că expresia lui Bronwynn era neobişnuit de sumbră.

— Nu prea. Dar încă mai am multe treburi de făcut, aşa că e timp destul ca să ajung la o concluzie.

Se uită spre clădire. În săptămîna următoare venea o echipă ca să-i instaleze ferestrele noi. Curînd urmau să fie reparate şi podelele verandei, iar lemnăria putredă a brîului, înlocuită. Apoi urmau să vopsească şi exteriorul, în timp ce ea continua reparaţiile dinăuntru.

Pete Lewandowski, un muncitor din partea locului, era urcat pe o mică schelă, în capătul îndepărtat al casei, unde folosea o mică lampă de sudură ca să înlăture straturile de vopsea de pe brîul cu ornamentaţii. Bronwynn îl urmărise o vreme cum lucra, înălzind cu răbdare crusta groasă de vopsea, pentru ca apoi s-o răzuiască mai uşor.

— Deci, crezi c-o să mai stai pe-aici? o întrebă Wade.

„Doar dacă nu cumva mă chemi să vin cu tine."

— Da. Ştii doar cît îmi plac locurile.

— Da, ştiu.

„Dar dacă ţi-aş cere să mă însoţeşti, ai veni?"

Puse ciocanul jos şi se întoarse s-o privească. Dacă la început nu-i venise să creadă, acum o credea: locul lui Bronwynn era acolo. Privilegiile ei din naştere nu contau, cum nu conta nici viaţa de model internaţional pe care o dusese. Făcea parte din zona aceea de lîngă Shirley, Vermont, din acea casă ca o relicvă din poveştile pentru copii.

Stînjenită de privirea lui atît de intensă, Bronwynn ridică din umeri, forţîndu-şi un zîmbet obraznic.

— Ar putea să iasă un han extraordinar. Sau un cămin pentru mamele necăsătorite, ori o comună a artiştilor plastici... Sau, poate, voi sta aici ca să cresc oi şi să devin o domnişoară bătrînă şi excentrică.

— Cît despre excentricitate, nu te pot contrazice, afirmă Wade, coborînd de pe scară pentru a porni spre ea. Dar treaba cu domnişoara bătrînă ar merge categoric în pagubă.

— Aşa crezi? întrebă ea, pe un ton la fel de senzual ca al lui.

Cu genunchiul, Wade îi despărţi coapsele şi păşi între ele.

— Te doresc, Bronwynn, spuse el, cu glasul ca un mîrîit gutural, în timp ce-i acoperea gura cu a lui. Te vreau acum, aici, în clipa asta...

— Oh, Wade... fu singurul răspuns de care era capabilă.

În pieptul lui Wade fremătă un chicotit răutăcios. Îşi trecu o mînă peste şoldul ei, gîdilîndu-i provocator pielea coapsei, cu degetele.

— M-ai scos din minţi, de cît te tot fîţîi pe-aici în blugii ăştia tăiaţi chiar sub fund. Ai idee ce-nseamnă pentru mine să-ţi văd

mereu picioarele?

— Ce...? scînci ea, cu răsuflarea tăiată.

— Mă face să mor de dorinţa de-a intra în tine îi murmură el la ureche.

— Da' ce-o fi cu voi doi, măi fraţilor? bubui asurzitor un glas, din partea cealaltă a peluzei. De fiecare dată cînd vin aici, vă găsesc înciocălaţi!

Capul lui Wade se retrase brusc.

— Poate n-ar strica să dai un telefon înainte de a veni, scrîşni el printre dinţi.

Se desprinse din îmbrăţişare, rezemîndu-şi coatele de capota camionetei, în timp ce Bronwynn încerca să-şi şteargă cu podurile palmelor bujorii din obraji.

Venind către ei dinspre pădure, Wizzer rîse din toată inima, ca şi cum propunerea lui Wade ar fi fost cea mai absurdă sugestie pe care o auzise vreodată.

— Şi de unde ai zice să dau telefon?

Dinţii albi ai lui Wade străluciră.

— Am auzit că la Rangoon e o vreme minunată, în perioada asta a anului.

— Adică vrei să mă duc acolo, şi să pierd toată distracţia de-aici? rînji cu neruşinare Wizzer, bătînd cu palma în camionetă. Fruntea sus şi îndură, Absolventu' tatii! Sînteţi tineri, puţină frustrare nu strică, ba chiar din contră - vă ţine poftele în priză.

Mormăitul lui Wade în legătură cu aceste vorbe înţelepte îi smulseră pustnicului încă un hohot de rîs. Postîndu-se în cealaltă parte a camionetei, simetric cu Wade, trînti pe capotă un container de plastic şi-l împinse spre ei.

— Auzi, Roşcato, mi-ai luat bateriile alea de care te rugasem? De două săptămîni n-am mai putut să-mi ascult benzile cu Beach Boys. La „Surfer Girl", am uitat pînă şi cuvintele.

Wade scoase capacul cutiei de plastic şi făcu o mutră.

— Puah! Ce-i asta? Pare borîtură de mîţă.

— Marinată de ferigi, răspunse Bronwynn. Wizzer zice c-o să-ţi facă bine la stomac.

— Cu condiţia să nu le mănînc, replică Wade printre dinţi, uitîndu-se cu dezgust la cocoloaşele verzi ce pluteau prin oţet.

Bronwynn îl ciupi de fund.

— Ia nu mai face atîtea mofturi! Ai cumpărat bateriile alea?

— Sînt la mine-n maşină.

Toţi trei porniră spre partea din faţă a casei, unde era parcat Lincoln-ul lui Wade. Portiera din stînga era deschisă, iar Tucker stătea aşezat la volan, gîfîind vesel. Imediat ce-şi văzu stăpînul, sări jos şi se tîrî sub maşină. Muffin, urcată pe capotă, mărunţea metodic un cartuş de ţigări. Ridică privirea şi behăi un salut, cu o ţigară atîrnîndu-i pe buză.

Cînd văzu punga de cumpărături făcută ferfeniţă şi urmele lăsate de animale pe toată tapiţeria de piele bej, Wade simţi să-i

exploda tensiunea. Slobozi un şir de înjurături incredibile în crescendo, care se încheie cu:

— ...mă-tii de drob pe picioare!

Ca o mamă protectoare, Bronwynn se repezi să se plaseze între Wade şi oaia ei. Întorcîndu-se în loc şi începînd să se retragă spre Lincoln, spuse:

— Probabil a scos portiţa din ţîţîni...

— Portiţa aia nu e singurul lucru scos din ţîţîni pe-aici! replică Wade, ţintuind-o cu o privire arzătoare. Ce persoană cu mintea întreagă lasă o oaie să-i umble liberă prin curte? Două zile m-au trecut toate năduşelile ca să construiesc un ţarc, ca să se poată evita incidentele ca ăsta!

— Mereu dai vina pe Muffin!

Cu un pufnet indignat, Bronwynn se răsuci pe călcîie şi-şi apucă oaia de zgardă, ademenind-o să coboare de pe botul maşinii. Sărăcuţa de tine! Sînt unii pe-aici care ar prefera să te vadă în puşcărie.

— Ba mai degrabă în ceaun!

Wizzer chicoti, în vreme ce Bronwynn scotea o exclamaţie indignată.

— Ştiu o reţetă grozavă pentru oaie cu cartofi noi şi izmă creaţă, se oferi el.

— Merge şi cu marinată de ferigi? întrebă Wade, chipurile nepăsător.

Cît se putea de serios, Wizzer dădu din cap.

— Dacă ai un vin care nu-i prea pretenţios.

— Vino, Muffin, o chemă Bronwynn cu un aer trufaş, ca s-o scape de alte glume. Să mergem înapoi la ţarc.

— Ce facem, închidem uşa grajdului după ce calul a fugit? o întrebă Wade, cu o sprînceană arcuită, luînd resturile cartuşului de ţigări.

Bronwynn îi aruncă o privire nemulţumită.

— N-am nici grajd, nici cal.

Cînd o văzu cît de ţanţoşă mergea spre curtea din spate, cu Muffin de lesă, Wizzer începu să rîdă ţinîndu-se de burtă. Sprîncenele lui Wade se coborîră, în timp ce colţul gurii i se arcuia într-un zîmbet fără tragere de inimă.

— Într-o bună zi, am s-o trimit la un curs de maxime şi cugetări.

* * *

— Ei, spuse Bronwynn, cu un zîmbet forţat, în timp ce-şi înfrunta icnetul reflex. Au fost, cu siguranţă... neobişnuite.

— Nnn, fu singurul răspuns pe care i-l putu da Wade.

Bronwynn se hotărî să-şi dea arama pe faţă. Împinse farfuria într-o parte.

— Phui. Nu numai că arătau ca voma de pisică, dar şi gustul îl aveau la fel. Îmi pare rău că te-am pus să le mănînci, Wade.

— Şi mie.

Dintr-o dată, nasul lui Bronwynn începu să tresalte. Adulmecă prin jur.

— Nu simţi un miros ciudat?

— Pe lîngă cele de ferigi marinate, de vopsea proaspătă şi de poliuretan? întrebă el sec. Nu. A ce ţi se pare că miroase?

Bronwynn trase din nou aer pe nări, nedumerită.

— Nu-s sigură...

Îi întrerupse un tărăboi asurzitor care izbucni chiar atunci, în curtea din faţă. Pe lîngă scrîşnetul unor caciucuri pe pietriş, se auzeau lătrăturile lui Tucker şi inconfundabilul behăit al lui Muffin.

— Se pare că avem vizitatori, spuse Wade, în timp ce porneau spre uşă. Păcat că n-au ajuns aici mai devreme; i-am fi putut trata cu ferigi.

Bronwynn ieşi pe verandă, iar zîmbetul îi îngheţă pe buze.

În faţa treptelor era parcat un Jaguar gri metalizat. Cumva, Muffin reuşise iar să scape din ţarc şi stea cu copitele dinainte pe portiera de lîngă volan, uitîndu-se drept în ochii lui Ross Hilliard.

Frutnea lui Wade se încreţi, în timp ce-l privea pe bărbatul care cobora din maşină prin dreapta. Era înalt şi brunet, cu părul pieptănat meticulos şi haine de comandă, scumpe.

— Îl cunoşti? o întrebă Wade pe Bronwynn, care stătea lîngă el în poziţia unui Doberman gata de atac.

— A, da, cum să nu-l cunosc? replică ea tăios, fără să-şi ia ochii dinspre chipul lui Hillard. Ăsta-i nemernicul cu care-am fost gata să mă mărit.

Muffin urcă treptele înaintea lui Ross şi se opri pe verandă, behăind la el de parcă s-ar fi crezut cîine de pază. Ross o privi încruntat.

— Bronwynn, ce-i cu lighioana asta care umblă liberă pe-aici? întrebă el cu un accent Brahman din Boston la fel de sec ca un martini bun.

Bronwynn ridică nasul. O fi fost el presărat cu pistrui, dar tot patrician era, iar atitudinea ei de dispreţ îngheţat era inconfundabilă.

— Muffin e prietena mea; are voie să umble pe unde vrea. Locul ei e *aici.* Tu ce scuză ai?

— Sora ta şi-a exprimat faţă de mine o anumită îngrijorare în legătură cu hotărîrea ta de a nu te întoarce acasă. Evident, m-am simţit dator să văd ce faci.

— Las-o jos că măcăne, Ross. Singurul lucru pe care ţi l-ar exprima Zane ar fi un şut în fund. Ce-ai făcut, i-ai citit pe furiş corespondenţa, ca să afli unde sînt?

— Refuz să învrednicesc cu un răspuns o asemenea întrebare nedemnă.

Ce era al lui, era al lui: reuşea să afişeze o expresie credibil de lezată.

— Te-ai simţit dator să vezi ce fac, zici? Cîtă consideraţie - după aproape o lună de la consumarea faptului! Ce s-a întîmplat, Ross? S-a săturat Belinda de tine şi a fugit cu tenismanul la Mazatlán?

— Nu prea ai tu căderea să arunci cu săgeţi, iubito, replică el, aţintindu-şi ochii verzi spre Wade, deşi i se adresa lui Bronwynn. E clar că presa de scandal ştia ce vorbea, cînd a sugerat că fugiseşti cu altul. De cît timp ţinea legătura asta?

Indignarea o făcu să strîngă pumnii, în buzunarele şortului. Imboldul de a-l strînge de gît era aproape irezistibil.

— Porc fustangiu ce eşti! Cum îndrăzneşti să mă acuzi c-aş fi fugit eu cu alt bărbat, cînd tu alergai cu limba scoasă după vară-mea, pe la spatele meu! Ce puneaţi la cale, Ross? Să-mi goleşti contul şi să divorţezi comod, sau să-mi aranjezi un accident în luna de miere?

— Zău aşa, Bronwynn, pufni el. Ai interpretat complet greşit relaţia mea cu Belinda. Aş fi putut să-ţi explic totul. De fapt, tocmai de-asta am venit acum aici. Văd însă că nu căutai decît un pretext ca să mă laşi cu ochii-n soare în faţa altarului, tulind-o cu acest Casanova de două parale.

Bronwynn era gata să-l ia la pumni. I-or fi pus oamenii din cînd în cînd la îndoială integritatea mintală, dar nimeni nu avea vreodată dubii cu privire la integritatea ei morală. Dar, în timp ce încerca să se hotărască unde să-l pornească mai întîi, Wade trecu în faţa ei.

Cu vederea înceţoşată de un nor roşu, înhăţîndu-l pe Ross Hilliard de gulerul exagerat de scrobit, îl împinse înapoi spre trepte. În viaţa lui nu mai simţise o asemenea furie. Găozarul ăla încrezut o rănise pe Bronwynn, iar acum mai avea şi tupeul să-i aducă acuzaţii fără suport! Lui Wade îi venea să bată la el ca la fasole.

— Cred c-ar fi mai cuminte să pleci, băiete, îl avertiză el, crispat.

În pofida palorii care i se aşternuse pe faţă, Ross încercă să se obrăznicească din nou:

— Sau, ce? O să-mi spargi nasu'?

— De fapt, mă gîndeam la ceva mult mai nasol, dar prefer să nu-mi irosesc energia cu un vierme ca tine.

Şi, dintr-un mic brînci, îl propulsă pe Ross în josul treptelor.

— Să fie clar: Bronwynn n-a venit aici ca să stea cu mine, ci ca să scape de tine. Şi tu, ca un escroc fără şira spinării ce eşti, nu poţi decît s-o suspectezi de cine ştie ce porcării; nu eşti demn de încrederea nimănui, aşa că la fel îi consideri şi pe toţi cei din jur. Bronwynn nu te-a înşelat. Tu eşti ăla care-a făcut-o de oaie, Hilliard. Fii bărbat şi recunoaşte-ţi greşeala, în loc de a mai încerca să tot dai vina pe alţii.

În lumina tot mai slabă a asfinţiului, Ross arăta întocmai ca un puşti bosumflat, observă Bronwynn. Cum putuse crede vreodată că ar fi vrut să-şi petreacă tot restul vieţii cu el? I se încreţea pielea pe trup doar gîndindu-se.

— Dac-aş fi fugit cu Wade, aşa-ţi trebuia, spuse ea. Dar eu nu m-aş coborî niciodată la nivelul tău. N-aş ajunge atît de jos nici dac-ar trece cineva cu tăvălugul peste mine! Şi, pentru informarea ta, Wade nu e nici pe departe un Casanova de două parale. E congressman.

— Pentru tine, tot-aia, mîrîi Ross.

Bronwynn încercă să-şi stăpînească pornirea de a-l dezmembra cu mîinile goale.

— Acum te rog să pleci, Ross.

— O să mai auzi de mine, Bronwynn, o ameninţă el, îndreptîndu-şi cu un gest smucit cravata. Nu-s eu omul care să înghită umilirea în public culcat pe spate.

— Nu zău? îşi arcui ea o sprînceană delicată. Credeam că asta-i poziţia ta favorită

— Ce-am mai rîs, se strîmbă el.

— Şi ca să nu mai ai nici un pretext de a mă hărţui în continuare, îţi dau înapoi şi valiza.

Intră în antreu şi reveni cu resturile bagajului distrus a lui Ross. Îl rostogoli în jos pe trepte, apoi îşi scutură palmele de praf.

— Vreau să dispari din viaţa mea, cu căţel, cu toate catrafusele.

— Cu căţel, cu purcel... murmură Wade.

Pe chip i se aşternu un zîmbet larg, cînd zări mutra lui Ross la vederea valizei şi a tuturor hainelor scumpe cărora Bronwynn le dăduse foc.

— Ce... ce-ai făcut? se bîlbîi acesta, privind prin spărtura arsă din capac; trase încet afară o cămaşă de comandă şi se uită cu gura căscată la ce mai rămăsese din ea. Bagajul meu... hainele mele... Cum ai putut?

— Ai auzit de arderea în efigie? replică Bronwynn. Încearcă s-o aplici la Gucci.

* * *

— Îţi vine să crezi, ce tupeu neobrăzat? întrebă Bronwynn, în timp ce se plimba fierbînd prin salon. Ce-şi închipuia el, că poate să vină aici şi să mi se strecoare iar pe sub piele. Să mă acuze pe *mine* că l-aş fi umilit pe *el!* măi frate, asta-i bună! Arogant, nesuferit... argh!

Wade stătea în capătul canapelei noi şi o privea, calmîndu-se treptat.

— Cum te-oi fi putut înhăita cu el, Bronwynn? E ultimul om pe care...

Se întrerupse, cînd Bronwynn se opri în mijlocul camerei, rămînînd încremenită.

— Fiindcă ştiam că niciodată nu l-aş iubi atît de mult, încît să mă poată distruge, spuse ea încet, cuprinsă de melancolie. Nu-i aşa că e ciudat, cît de clare par toate acum?

Închise ochii şi veni spre el, pentru a-şi rezema capul la pieptul lui.

— O, Wade, ce greşeală îngrozitoare ar fi fost, şi pentru mine, şi pentru el... Şi pentru părinţii mei, ce insultă... Cînd căsnicia lor e aşa de minunată...

Wade o mîngîie cu o mînă pe păr.

— Atît de minunată, încît te-a speriat. Încercai să te adăposteşti, iubito.

Să se adăpostească de iubire... Nu aşa voise să-şi trăiască viaţa. Încet, ridică privirea spre el.

— Wade, eu...

Deodată, îi trase nasul, încruntîndu-se peocupată.

— Iar se simte mirosul ăla. E aşa, cumva mucegăit şi acrişor, şi aduce a...

Ochii lui Wade se măriră, cînd îi dădu seama.

— ...fum!

Capitolul 9

Peste tot era apă. Se scurgea din tavaul distrus al bcătăriei, se prelingea pe peretele care fusese pregătit cu atîta grijă pentru noul tapet - noul tapet care zăcea pe masă într-o băltoacă. O altă băltoacă se întindea pe jos, infiltrîndu-se în parchetul bucătăriei.

Bronwynn stătea în uşa din spate şi privea stricăciunile, cu o expresie şocată. Ştia că odaia de deasupra arăta şi mai rău, dar nu prea ţinea la ea. Era doar o cămăruţă de oaspeţi, de care nu plănuia să se ocupe încă multă vreme de-atunci încolo. Bucătăria era încăperea care-i umplea de lacrimi ochii înroşiţi de fum. Muncise atît de greu acolo - împreună cu Wade...

Un strat de funingine acoperea dulapurile nu demult imaculate şi pereţii proaspăt sablaţi, prelingîndu-se în piroaie noroioase pe partea exterioară a peretelui. Deşi stricăciunile picinuite de apă se limitau la doar două încăperi, fumul ajunsese prin toate cotloanele casei. Pînă şi în debarale şi dulapuri pătrunsese. Tot cea ce spălase şi lustruise ea în ultimele săptămîni trebuia să fie frecat din nou - fiecare perete, fiecare plafon, fiecare ochi de geam din cele treizeci şi şapte de ferestre.

Nu toate pagubele fuseseră cauzate de foc. Pompierii prea zeloşi se repeziseră cu topoarele la uşa din spate, care acum atîrna dintr-o ţîţînă, cu bucăţile ţinute laolaltă doar de sîrmele din plasa contra ţînţarilor. În peretele dormitorului de la etaj se căsca o spărtură.

— E destul de simplu, spuse şeful pompierilor voluntari din Shirley, pe un ton neobişnuit de vesel.

Era un bărbat scund, cu chip rotund şi mustaţă neagră tunsă îngrijit. Mantaua galbenă de pompier părea să-l înghită cu totul.

— Azi, Pete a lucrat cu o lampă de sudură la rîul exterior. De la căldură, cuibul de veveriţe din peretele de la etaj s-a încins aşa de tare, încît s-a aprins, iar focul s-a propagat prin perete. Dacă nu vă prindeaţi atunci, s-ar fi putut ca-n seara asta să avem aici un ditamai foculde tabără!

— Am simţit miros de fum, murmură Bronwynn, cu voce răguşită.

— Îmi pare rău, iubito, încercă Wade s-o consoleze.

Stătea în spatele ei, ţinîndu-i mîinile pe umeri. Cînd Bronwynn trase aer în piept, tremurător, o simţi subţiratică şi firavă.

— Mai întîi Ross, iar acum, asta...

Bronwynn se întoarse spre el să-l privească, deşi lacrimile care-i umpluseră ochii o împiedicau să-l vadă bine. Buza de jos îi tremura ameninţător.

— N-am o seară prea norocoasă...

— O, sărăcuţa de tine...

O cuprinse cu braţele, iar ea căzu la pieptul lui, suspinînd.

— Haide, iubito. Să respirăm puţin aer curat.

O ajută să se aşeze pe platforma camionetei, după care i se alătură şi el, cuprinzînd-o cu braţul pe după umeri.

— O să fie bine, iubito. Vom face curat cît ai bate din palme. Pete mi-a spus că-i pare aşa de rău că de la flacăra lămpii lui a pornit totul, încît se va apuca imediat de reparaţiile pereţilor.

Bronwynn nu reuşi decît să-şi tragă nasul. Ajunsese la capătul puterilor şi era prea epuizată, emoţional şi fizic.

— Ia o prăjiturică, scumpo, o îmbie o femeie, cu compasiune. Rose Lubonovich, se prezentă ea, ridicînd platoul. Sînt cu caramel.

Bronwynn îşi ascunse faţa în umărul lui Wade şi începu să plîngă. Toţi erau aşa de buni cu ea, încît nu credea că avea să mai poată rezista multă vreme.

— Cred că nu-i plac prăjiturile cu caramel, îi spuse Rose lui Wade.

— Eu cred că e doar cam prea copleşită de toate cele întîmplate, sugeră Wade, mîngîind cu un gest liniştitor părul lui Bronwynn.

— A, da, n-o învinuiesc de nimic. Ţie-ţi place caramelul?

Wade luă o prăjitură, ca s-o mulţumească pe doamna Lubonovich, iar după plecarea acesteia, i-o aruncă lui Tucker. Sărutînd creştetul capului lui Bronwynn, îşi scoase batista din buzunarul de la şold şi i-o oferi.

— Măcar de data asta sînt pregătit.

Lui Bronwynn îi scăpă un chicotit diluat.

— Ce dulce eşti. Întotdeauna îmi stai alături, cînd am nevoie de tine. Cred că eşti cel mai dulce bărbat din lume, chiar dacă în cea mai mare parte a timpului te porţi ca un arici.

Jenat, Wade schimbă subiectul.

— Cred c-ar fi o idee excelentă să plecăm de-aici pentru cîteva zile. Nu e cazul să te-apuci iar de spălat toate ferestrele alea. Putem merge undeva, în timp ce altcineva va pune lucrurile în ordine.

— Unde să mergem? întrebă ea, dîndu-şi la o parte părul din ochi. Într-o minivacanţă? Şi cu toate hîrţoagele alea pentru care faci atîta caz cum o să rămînă?

Wade ridică din umeri, ştergîndu-i o pată de funingine de pe bărbie.

— Nu sînt la fel de importante ca tine.

Nespus de mişcată, Bronwynn se întinse spre el să-l sărute pe obraz.

— Unde vrei să ne ducem? o întrebă Wade, cu gîndul la un hotel de lux, cu room service şi inscripţia „Nu deranjaţi” pe uşă. La Lake Champlain?

Fără nici cea mai mică ezitare, Bronwynn îi răspunse:

— Cu cortul.

— Cu cortul? repetă el, pe un ton sec şi fără urmă de entuziasm.

— Cu cortul.

— Fraier am fost, că te-am lăsat pe tine să alegi. Okay, aşa să fie. La noapte, vei dormi la mine.

— Fără discuţie, consimţi ea obosită, rezemîndu-şi capul pe umărul lui.

— Poţi să faci şi o baie fierbinte... adăugă el, după care îi mirosi părul. Ba chiar, insist!

Reuşind să chicotească, Bronwynn îi înfipse un cot în coaste.

După ce pompierii şi vecinii plecară, Wade şi Bronwynn rămaseră aşezaţi pe marginea camionetei, uitînu-se la dinamicul cuplu de ratoni care explorau bucătăria devastată.

Bronwynn oftă:

— Sînt prea dărîmată ca să-i mai alung...

— Oricum, acolo n-a mai rămas nimic de mîncare.

O strînse de umăr, apoi îi făcu cu ochiul.

— Poate vor descoperi ultimele ferigi marinate ale lui Wizzer. Alea-i vor lecui pe veci de scormonitul prin casă. Probabil chiar au să se mute, în New Hampshire.

Se dădură jos din camionetă şi porniră spre maşina lui Wade, care era parcată în faţa casei. Bronwynn mergea rezemată de el, simţindu-se apărată şi în siguranţă.

Wade Grayson era un bărbat nemaipomenit. Dacă nu cumva greşea... dacă nu greşea amarnic de tot... putea fi *chiar* bărbatul pe care-l aşteptase.

* * *

— Ţi-ai ieşit din minţi? vru să ştie Wade.

Bronwynn îi ignoră cu nepăsare expresia încruntată. În timp ce Wade se plimba agitat prin jur, ea stătea aşezată pe podeaua livingului, împachetînd calm şi eficient proviziile în rucsacuri: şosete de rezervă, spray care să respingă insectele şi trei sortimente de ciocolată. Foarte discret, împinse cartuşul de ţigări al lui Wade sub canapea.

— Nu. Sînt în toate minţile - doar puţin cam neobişnuită ca persoană.

— Vrei să iei cu noi în camping caierul ăsta de lînă patruped!

— N-am s-o las aici, cu străinii.

— Atunci las-o la tipul de la care-ai luat-o!

— Myron şi Phyllis sînt în drum spre tabăra Cavalerilor lui Columb din Oswego, New York. Tu chiar nu ştii nimic din tot ce se-ntîmplă pe-aici, Wade?

— Las-o la Wizzer.

— Nici nu mă gîndesc. Wizzer are o reţetă de oaie cu cartofi noi şi izmă creaţă, ai uitat?

— Cum aş putea să uit...? zîmbi pervers Wade.

— Muffin vine cu noi.

— Şi dacă dăm peste vreun urs? Pe ea o s-o înfulece prima.

— Wizzer mi-a spus că de ani de zile n-au mai fost văzuţi urşi pe-aici. Toţi s-au retras mai spre nord.

Trase fermoarele rucsacurilor, se ridică şi-l sărută pe Wade pe obraz.

— Singurul urs pe care am şanse să-l întîlnesc în excursia asta cu corturile e chiar aici, iubitule.

Wade scrîşni din dinţi, în timp ce o privea cum pornea cu rucsacurile spre uşă.

— Bronwynn, nu putem lua cu noi o oaie în camping.

— Şi tu-l iei pe Tucker, sublinie ea, rezemîndu-şi cu grijă rucsacul de perete, ca să nu se răstoarne.

— Tucker nu e oaie, e cîine! Cîinii pot veni în excursii.

Bronwynn făcu o mutră.

— Of, Wade, eşti aşa de tradiţionalist! Mai destinde-te şi tu. Dacă un cîine poate veni într-o expediţie cu corturile, de ce n-ar putea veni şi o oaie?

* * *

O oră mai tîrziu, în adîncul pădurii, Wade, Bronwynn şi Tucker se uitau la Muffin, care reuşise să se încurce inexplicabil într-un hăţiş.

— Uite, mîrîi Wade printre dinţi, de-asta nu se pot lua oile în camping!

În consecinţă, Muffin fu lăsată în grija lui Wizzer, după ce Bronwynn obţinut de la pustnic promisiunea că n-avea să-şi deschidă cartea de reţete. Wizzer le dădu ceai, instrucţiuni şi nişte pateuri făcute din coajă de mesteacăn pisată. În timp ce Wade studia arta desenată de mînă, Bronwynn luă de la Wizzer un pachet şi-l ascunse cu grijă în rucsac.

Se făcuse după-amiază, cînd ajunseră în locul despre care le spusese Wizzer. Era exact aşa cum şi-l imaginase Wade, cînd se gîndise că voia s-o aibă pe Bronwynn numai pentru el, în sălbăticie. Îşi înălţară cortul între copaci, la marginea unei mici pajişti.

După ce-şi terminară de instalat tabăra, Wade o chemă pe Bronwynn în eleşteul cu apă limpede şi răcoroasă pe care-l forma rîul. Frumuseţea priveliştii făcea să se oprească inima în piept. Se bălăciră stropindu-se, ca doi copii, şi făcură dragoste sub micuţa cascadă. Wade nu se mai sătura s-o atingă, iar Bronwynn i se dăruia fără rezerve. Îl iubea. Şi avea de gînd să i-o spună, înainte de a se întoarce în lumea civilizată, unde aveau de luat decizii. Deocamdată, însă, se desfăta în lipsa lui de reţinere, în libertatea spirituală care păruse să lipsească din viaţa lui prima oară cînd îl întîlnise.

* * *

— Ce fel de ciocolată mîncăm la cină? întrebă Wade, cu două luminiţe tachinătoare dansîndu-i în ochi, pe cînd aranja lemnele pentru un foc de tabără.

Bronwynn îi aruncă o privire, de pe buşteanul unde stătea aşezată, ştergîndu-şi părul.

— Pentru cină aveam programat peştele ăla pe care nu l-ai prins în timp ce făceam dragoste.

— Te-aşteptai să-mi mai ardă de prins peşti în timp ce făceam dragoste cu tine? Perversă mai eşti, Bronwynn!

Dîndu-şi ochii peste cap, Bronwynn îi puse în mînă undiţa.

— Du-te să vezi dacă muşcă vreun păstrăv.

Wade o sărută pe nas şi plecă spre iaz, fluierînd. Bronwynn îl privi cum se îndepărta, cu un zîmbet cald de satisfacţie arcuindu-i gura generoasă. Apoi se uită la Tucker, care zăcea tolănit pe un strat de ferigi.

— Se dă pe brazdă, Tucker, îi spuse ea. Cînd l-am cunoscut, ar fi zis că n-are timp nici măcar să fluiere, necum să se ducă şi la pescuit.

Labradorul mîrîi gutural, mult mai preocupat de fursecurile pe care Bronwynn le scosese din rucsac, decît de importantele schimbări prin care trecuse stăpînul lui în ultimele cîteva săptămîni.

Soarele cobora spre apus, cînd Wade se înapoie cu cina - doi păstrăvi mici. Nu era sigur ce se aşteptase să găsească în tabără la întoarcere, dar în nici un caz nu se gîndise la o pătură roşie întinsă pe iarbă, avînd puse deasupra două farfurii albe de porţelan lucitor cu tacîmuri de argint.

— N-am îndrăznit să aduc şi pahare de cristal, spuse Bronwynn, încîntată de expresia cu care el îi studia opera. Va trebui să ne bem vinul din ceşti de tablă, închipuindu-ne că sînt cupe.

Amuţit de uimire, Wade văzu sticla de vin alb pusă într-o găletuşă cu apă, la lumina focului de tabără. Bronwynn înfăşurase în staniol doi cartofi şi-i pusese la copt. Mai culsesese şi flori, aflate acum într-o cană, ca ornament central al „mesei". Aveau pînă şi o lumînare - cam îndoită, după atîta timp petrecut în rucsac, dar asta nu făcea decît să-i sporească farmecul. Wade se duse la rucsacul lui Bronwynn şi aruncă o privire înăuntru.

— Cum? Să nu-mi spui că nu ţi-ai adus şi o rochie de seară! o tachină el.

Bronwynn îi ocoli privirea, abia stăpînindu-şi un zîmbet tainic. Avea pe ea o pereche de blugi şi o cămaşă largă care-i ajungea aproape pînă la genunchi.

— Nu, rochie de seară n-am.

Îşi fripseră păstrăvii la foc şi cinară fără nici un deranj din partea cîinelui, pe care-l mituiseră în prealabil cu sandvişuri cu

brînză, iar acum moţăia de cealaltă parte a focului. Cînd masa fu gata şi vasele spălate, Wade îi depuse lui Bronwynn un sărut pe buze.

— Mulţumesc, murmură el, privind-o în ochi. A fost o cină cu totul specială.

Lui Bronwynn îi sări inima în piept, anticipînd ceea ce se pregătea.

— Încă nu s-a terminat, spuse ea încet, ridicîndu-şi mîna la obrazul lui. Toată noaptea asta o să fie specială.

* * *

O luară pe Muffin de la Wizzer, pe drumul înapoi spre civilizaţie, conversînd nimicuri în timp ce mergeau de mînă, fiecare ţinîndu-şi cu cealaltă animalul de lesă. Cînd ieşiră din pădure, în curtea din spatele casei, Bronwynn desprinse lesa şi lăsă oaia să se ducă la locul ei favorit de păscut. Wade dădu drumul cîinelui, uitîndu-se amuzat cum Tucker o urma pe Muffin şi se tolănea pe iarbă, într-un loc de unde putea s-o ţină mereu sub ochi. Formau o pereche la fel de improbabilă ca ei doi, îşi spuse Wade, aruncînd o privire spre Bronwynn.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă el.

Bronwynn avea pe faţă o expresie uimită şi se uita drept către casă.

— Cine sînt toţi oamenii ăştia?

Din locul unde stăteau, neobservaţi, pe marginea din spate a proprietăţii, Wade numără cel puţin o duzină de oameni care forfoteau pe gazon. De la distanţa aceea, nu-l putea recunoaşte pe nici unul, dar îşi dădu seama imediat că nu erau vecini. Mulţi dintre bărbaţi şi femei purtau haine de birou, iar cel îmbrăcaţi mai lejer aceau aparate de fotografiat la gît. Pe Wade îl străbătu o presimţire rea.

— Presa... mormăi el.

Dintr-o dată, unul dintre bărbaţi întoarse capul şi se uită drept la ei.

Şi se dezlănţui prăpădul.

Capitolul 10

Era o adevărată debandadă. Ziariştii năvăleau peste peluză, fotografii în adidaşi întrecîndu-i pe reporterii cu pantofi de oraş. Toţi strigau în acelaşi timp, agitîndu-şi braţele. Printre glasuri se amestecau ţăcăniturile şi bîzîielile camerelor de luat vederi, în vreme ce paparazzii avizi făceau fotografii. Tucker şi Muffin se avîntară şi ei la mijloc, lătrînd şi behăind şi ciocnindu-se de reporteri. Înainte de a putea înţelege pe deplin ce se întîmpla, Bronwynn se pomeni în mijlocul întregii nebunii.

— Domnişoară Pierson, de cît timp durează această relaţie clandestină cu congressmanul Grayson?

— Domnişoară Pierson, de cînd plănuiaţi să-l părăsiţi pe Ross Hilliard?

— Ştiţi că electoratrul congressmanului Grayson îl crede plecat în misiune la Rangoon?

— Este adevărat că trustul Pierson Chewing Gum licitează pentru un contract cu Pentagonul?

Bronwynn nici nu apuca să răspundă la vreuna dintre toate întrebările acelea mitraliate în succesiune rapidă. „Năucită" ar fi fost un termen prea blînd pentru felul cum se simţea. Efectiv, crescuse în paginile mondene şi întotdeauna se putuse descurca uşor cu presa, aruncînd zîmbete şi remarce spirituale, dar acum o buimăciseră. N-aveau ce să caute acolo, la Foxfire. Era sanctuarul ei. Îi profanau refugiul special. Şi, mai rău decît atît, îi violau relaţia cu Wade, făcînd-o să pară de-a dreptul sordidă.

Ce făceau acolo? Cum o găsiseră? Nimeni nu ştia unde se dusese, decît Zane... şi Ross. Ross Hilliard, canalia aia fără şira spinării...! Nu era de ajuns că fusese cît pe ce să-i distrugă viaţa, luînd-o de nevastă, acum mai trebuia şi să asmuţească presa asupra ei.

Ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că Bronwynn nici nu răspunsese la întrebările lor turbate, reporterii se întoarseră spre Wade, care era la fel de stupefiat ca şi Bronwynn.

— Domnule congressman, aţi avut vreun moment intenţia să vă duceţi la Rangoon? Urma să vă însoţească şi domnişoara Pierson?

— Domnule congressman, această vacanţă e plătită din banii contribuabililor?

Expresia lui încruntată declanşă încă un val de fotografii. Înainte de a apuca să deschidă gura pentru a răspunde la acele întrebări jignitoare, Murphy Mitchell îşi croi drum pînă în faţa reporterilor.

Asistentul congressmanului se întoarse spre mulţime, blocînd vederea spre Wade şi Bronwynn, cu constituţia lui masiv şi

braţele desfăcute. Arăta de parcă ar fi fost călcat în picioare de goana turmei peste gazon.

— Dacă aveţi puţină răbdare, domnul congressman Grayson şi domnişoara Pierson vor avea pegătită în scurt timp o declaraţie oficială.

— În cît timp? strigă un reporter.

— Atîta cît să se pună de acord? întrebă altul.

— Nu există nici un motiv ca să se pună de acord, doamnelor şi domnilor, replică tăios Murphy. Totul e absolut inofensiv şi foarte uşor de explicat. Nu cerem decît un elementar bun-simţ din partea dumneavoastră. Conferinţa de presă se va ţine pe peluza din faţa casei, peste cincisprezece minute.

Şi, fără să mai adreseze nici o vorbă cuiva, îi zori pe Wade şi Bronwynn spre casă, conducîndu-i în dormitorul din turn, unde nimeni nu putea să tragă cu urechea la ceea ce discutau.

— Murphy, ce naiba se întîmplă aici? întrebă imperios Wade, încercînd să nu vorbească prea tare, în timp ce o ajuta pe Bronwynn să-şi scoată rucsacul, înainte de a şi-l lăsa jos şi pe al lui.

Plimbîndu-se încoace şi-ncolo pe podelele prăfuite, Murphy îşi trecu o mînă nervoasă peste părul brunet şi rar. Îi aruncă şefului său o privire neîncrezătoare.

— Ce naiba se întîmplă? Un spectacol de circ, asta se întîmplă. Acu' două zile, cineva a servit presei o bîrfă suculentă despre voi doi. După cum vedeţi, nimeni n-a pierdut vremea înainte de a veni aici s-o verifice. Am încercat să le explic situaţia, dar absenţa voastră suspectă i-a făcut să rămînă sceptici - ca să nu spun mai mult.

— Numai Ross e de vină, Wade, spuse Bronwynn, încrucişîndu-şi braţele pe piept. A jurat să se răzbune, dacă mai ţii minte, ticălosul...

— Foarte bine.

Wade se întoarse spre Murphy.

— Şi ce le-ai spus?

— Adevărul, răspunse cu sinceritate asistentul său. Că ai venit aici din motive de sănătate, iar prezenţa domnişoarei Pierson alături n-a fost decît o simplă coincidenţă. Le-am explicat că relaţia ta cu domnişoara Pierson este strict de afaceri, şi se referă la achiziţionarea proprietăţii dumneaei de-aici, din Vermont.

Bronwynn avu senzaţia că primise o lovitură în piept. Se holbă la el, prea uluită ca să mai facă vreo mişcare. Achiziţionarea proprietăţii? Relaţie strict de afaceri? Era clar că Murphy vorbea în deplină cunoştinţă de cauză. N-avea nici un motiv să mintă. Iar expresia vinovată de pe chipul lui Wade îi spunea tot ceea ce nu voia să ştie.

Fără să ia seama la curenţii tensionaţi dintre cei doi, Murphy continuă:

— Le-am spus că am discutat de cîteva ori, la telefon, despre posibila cumpărare a proprietăţii. Am adus chiar şi schiţele cabanei de ski pe care plănuim s-o construim aici.

Cum mai reuşea să se ţină pe picioare era un mister total pentru Bronwynn. Se simţea amorţită toată, şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Îl privi pe Murphy, care tocmai se întorcea spre patul de mahon cu încrustaţii, ca să deschidă fermoarul unui portofoliu uriaş, din care scoase cîteva desene mari, în peniţă, ale unei cabane de ski moderne. Se întrebă vag dacă ceea ce simţea se compara cît de cît cu o experienţă de ieşire în afara propriului său trup. În timp ce privea imaginiile clădirii despre care desenatorul considera că ar fi trebuit să stea în locul casei sale dragi, o încerca o detaşare stranuie. Numai dacă ceea ce se întîmpla ar fi fost la fel de ireal pe cît i se părea, îşi zise Bronwynn.

Cu o limpezime dureroasă, îşi aminti fiecare întrebare pe care i-o pusese Wade despre Foxfire în ultimele cîteva săptămîni. Nu o dată, o întrebase dacă nu cumva s-ar fi putut gîndi s-o vîndă - ba chiar, o şi îndemnase în acest sens. Din capul locului încercase s-o descurajeze să mai stea acolo. Cu doar două zile în urmă, o întrebase ce planuri avea.

Atunci, sperase că Wade se gîndea la viitorul lor împreună. Doamne, ce proastă fusese! Nici nu era de mirare că Wade nu-i spusese niciodată că o iubea. Pentru el, relaţia lor fusese strict de afaceri, cu un adaos de sex fabulos ca beneficiu marginal. Acceptase ceea ce i se oferise pe gratis. Care bărbat n-ar fi făcut-o?

Bărbaţii! Venise acolo ca să scape de un mascul machiavellic şi se încurcase cu altul, spunîndu-şi din nou că era îndrăgostită de el. Cum putuse fi atît de proastă? Pe Ross îl cunoştea de ani de zile, şi totuşi o trădase. Cum fusese în stare să se încreadă în Wade Grayson, cînd despre el nu ştia absolut nimic? Oare avea atîta nevoie de dragoste, încît trebuia să se arunce asupra primului bărbat ieşit în cale, în speranţa unui dram de tandreţe, după o experienţă care-i frînsese inima?

O parte din ea încă ar mai fi vrut să nege ceea ce spunea Murph. Nu voia să creadă că fusese făcută de rîs, de două ori în aceeaşi vară. Nu-i convenea să creadă că relaţia dintre sine şi Wade nu conţinuse şi dragoste. Dar Murphy Mitchell nu minţea, şi ţinea dovada în mîinile lui, desenată negru pe alb.

— Am încercat să le spun că voi doi nu vă potriviţi de nici o culoare, continuă el, rîzînd fără tragere de inimă, dar n-au vrut să mă creadă.

Îşi ameninţă şeful du degetul.

— Şi te-am prevenit în legătură cu asta, Wade. Ţi-am spus că se vor repezi ca uliii la aspectul sexual...

— Murphy, taci din gură... mîrîi Wade printre dinţi, cu privirea aţintită asupra lui Bronwynn.

Expresia de pe faţa ei îl făcea să-i vină rău. I se puteau citi gîndurile ca şi cum ar fi urmărit un film proiectat pe ecran. Tot ce spunea Murphy o atingea drept în inimă, iar pe Wade îl trimitea tot atît de drept la dracu'. Simţea cum fundaţia acelei relaţii noi şi fragile dintre ei i se fărîmiţa sub picioare, iar panica i se încleşta în burtă ca un pumn de gheaţă. Întinzînd o mînă spre ea, încercă s-o înduplece:

— Bronwynn, pot să-ţi explic...

Bronwynn se smulse din calea mîinii lui, ca şi cum aceasta ar fi fost gata s-o frigă. Bărbia îi tremura abia perceptibil, dar îşi ţinea spatele drept şi ţeapăn ca un stîlp. Dacă tot nu mai putea drege nimic, măcar căuta să se agaţe cît de cît de propria-i demnitate.

— Nu e nevoie, Wade. Haidamacul tău a rezolvat cu prisosinţă problema...

— Haidamac...?! protestă Murphy.

Wade îi făcu semn să tacă, fără să-şi ia ochii de la Bronwynn.

— Bronwynn, dacă ai vrea să mă asculţi numai puţin...

— Am să te ascult, se învoi ea, încrucişîndu-şi braţele pe piept, atît ca să-şi ascundă tremurul, cît şi pentru a lua o poziţie cît mai beligerantă. Spune-mi: ai avut vreodată indenţia de a cumpăra proprietatea asta, ca să construieşti o cabană de ski în locul casei mele?

Inima lui Wade se prăbuşi şi mai jos. Dacă nu-l lăsa să-i explice, răspunsul lui avea să bată ultimul cui în capacul sicriului. Nu-i pomenise niciodată de vechiul lui plan de a cumpăra proprietatea, fiindcă renunţase la el imediat ce înţelesese cît de importantă era Foxfire pentru Bronwynn - şi cît de importantă era Bronwynn pentru el. Dar l-ar fi crezut, fie şi dacă-i dădea ocazia să-i explice? Presimţea că răspunsul era nu.

— Da, recunoscu el, rostind cuvîntul aproape cu forţa, dar...

Bronwynn tresări, ca şi cum ar fi lovit-o. Coborîndu-şi privirea în podea, ca să nu i se vadă lacrimile ce-i umpleau ochii, spuse încet:

— Asta-i tot ce aveam nevoie să aud.

În timp ce se întorcea spre uşă, ca să iasă din cameră, Wade o apucă de braţ, degetele sale înfigîndu-se adînc în carnea ei moale. Ochii-i erau rugători, iar glasul îngroşat şi răguşit de nevoia înţelegerii.

— Bronwynn, nu e deloc ceea ce crezi...

— Ce anume, că te-ai folosit de mine? Că am fost partea recreativa a călătoriei tale de afaceri în Vermont? Că după ce mi-ai auzit povestea ţi-ai spus: „Excelent, uite o tîmpiţică cu care pot şi eu să-mi fac puţin de cap!”?

Frustrat că n-o putea convinge să-l asculte, Wade o trase mai aproape de el.

— Să ştii că într-adevăr eşti o... prostuţă, dacă nu înţelegi ce vreau să-ţi spun acum. Bronwynn, te iubesc.

Încruntată, Bronwynn se uită la mîna cu care o ţina de braţ, apoi îşi ridică privirea spre faţa lui, cu ochii ei ceacîri scăpărînd ca două nestemate de foc.

— Ce moment convenabil ca să mi-o spui! remarcă ea, în timp ce furia i se descolăcea în piept ca un şarpe. Nu-ţi face nici o grijă, domnule congressman, n-am să spun presei ce canalie eşti. La urma urmei, adăugă ea batjocoritor, situaţia e absolut inofensivă şi uşor de explicat. A fost strict o tranzacţie de afaceri. Păcat doar că nu s-a deranjat nimeni să mă anunţe şi pe mine.

* * *

Juca presa pe degete cu o iscusinţă aproape cinică, îşi spuse Wade, în timp ce o asculta pe Bronwynn cum răspundea la întrebări şi demonta toate acuzaţiile. Bronwynn a lui, care întotdeauna era atît de blîndă, putea deveni o adevărată tigroaică, dacă se simţea încolţită.

Bronwynn a lui... Nu mai era a lui. Se grăbise să creadă tot ce putea fi mai rău despre el, iar Wade nu putea să nu se întrebe dacă fusese vreodată a lui cu adevărat. Suferea pe două niveluri diferite. Nu suporta să i se pună la îndoială integritatea. Era şi dintotdeauna fusese scrupulos de cinstit, iar dacă cineva credea contrariul despre el, îi aducea cel mai grav afront. Dar acum descoperea că cel mai tare îl durea faptul că Bronwynn îi punea la îndoială dragostea.

Nu-i spusese la timp că era îndrăgostit de ea, dar înainte de asta nici nu mai fusese îndrăgostit vreodată. Era ceva cu totul nou pentru el - şi, pînă acum, experienţa nu-l încînta deloc. Mai întîi, îi căzuse cu tronc o femeie care-l scotea din minţi cu hachiţele ei, fiind opusul lui în toate sensurile posibile. Iar acum, îl durea pînă-n vîrful unghiilor de la picioare, fiindcă Bronwynn îi luase declaraţia de dragoste şi i-o azvîrlise înapoi în faţă.

La naiba, cum putuse să-şi piardă credinţa în el atît de repede? Cum putea să creadă că ar fi fost capabil de o asemenea duplicitate? Mă rog, ştiuse tot timpul că mecanismele minţii ei erau mai misterioase decît enigmele lui Sherlock Holmes. Femeia nu ştia ce însemna logica. „Ţine-te cît mai departe de ea," îşi spusese el, încă de la bun început. De ce nu-şi urmase propriul sfat?

— Cum explicaţi rucsacurile pe care le purtaţi cînd aţi ieşit din pădure, domnişoară Pierson? o întrebă una dintre reportere, care stătea lîngă baza verandei.

— Pe proprietatea asta se află trei sute cincizeci de acri de pădure, explică Bronwynn cu mult calm, privind-o de sus pe ziaristă. Congressmanul Grayson şi cu mine exploram regiunea, pentru a determina dacă ar fi potrivită pentru nişte trasee de ski fond.

— Şi veţi cumpăra proprietatea, domnule congressman? se interesă un tînăr reporter de teren, de la una dintre marile reţele de televiziune.

— Nu, răspunse încet Wade.

Fără a-i lăsa timp să spună mai mult, Bronwynn se grăbi să intervină:

— N-am putut ajunge la o înţelegere, aşa că m-am hotărît să păstrez Foxfire să renovez casa şi curtea şi să deschid un han de tip pensiune.

— Atunci, n-o să vă duceţi înapoi în Indiana, cu domnul congressman?

„Nici măcar nu m-a invitat," îşi spuse Bronwynn, sfîşiată de o durere acută. „Dracu' să te ia, Wade Grayson, pentru că m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine! Şi dracu' să mă ia şi pe mine, fiindcă am, fost atît de proastă încît să-ţi cad în plasă!"

— Nu, n-am să mă duc în Indiana.

Aruncă o privire spre Wade, cu o expresie acuzatoare.

— Nici n-a fost vorba vreodată.

— Dumneavoastră ce aveţi de spus în legătură cu asta, domnule congressman?

Privirea lui Wade nu se desprinse nici un moment de faţa lui Bronwynn. Încleştarea îndărătnică a fălcilor, linia gurii, îi trădau durerea interioară, dar copoii ştirilor nu aveau cum să observe. În general, părea relaxat, plictisit chiar. Răspunse pe un ton sardonic:

— Departamentul turismului va fi foarte dezamăgit.

— Ce rol joacă Ross Hilliard în tot acest scenariu, domnişoară Pierson?

La auzul acestui nume, Bronwynn văzu roşu în faţa ochilor. Ross jurase să se răzbune pe ea fiindcă-l părăsise în faţa altarului - iar răzbunarea îi reuşise de minune, nemernicul! Încă nu se inventase o metodă de tortură care să fie destul de hidoasă pentru a i se potrivi lui, dar lui Bronwynn îi treceau prin minte cîteva care nici mult nu mai aveau.

Reuşi să ridice din umeri cu falsă nepăsare, privindu-l întrebător pe reporter.

— De ce nu-mi spuneţi dumneavoastră? În ceea ce mă priveşte pe mine, Ross Hilliard e un lucru care ţine de domeniul trecutului. Apă peste pod...

— Pe sub pod... mormăi Wade, dîndu-şi ochii peste cap.

Bronwynn se răsuci spre el, fără să-şi mai poată stăpîni enervarea. Zidul pe care se grăbise să-l înalţe în calea emoţiilor ei, deja fisurat, explodă năprasnic.

— La naiba, da' încetează odată să mă tot corectezi! Poate să fie şi apă peste pod, dacă aşa vreau eu!

— Ba nu poate, fiindcă podul ăsta al tău nu are legătură cu ambele maluri, replică Wade, începînd să-şi descarce şi el frustrarea.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui una ca asta, băi... băi... băi... *bărbatule!*

Termenul devenise din nou pentru ea o vorbă de ocară. Se întoarse să ia schiţele nesuferitei de cabane pentru ski, cu gîndul de a i le arunca în faţă, numai spre a constata că Muffin le savura în tihnă.

— N-ai decît să-ţi iei cabana aia de ski şi să ţi-o bagi în... în statul de reşedinţă! Cine dracu' te-a mai adus şi pe tine-n calea mea!

— Crede-mă, duduie, că sentimentul e reciproc, scrîşni Wade printre dinţi.

Bronwynn îi scoase limba, apoi se răsuci pe călcîie şi dispăru în casă, fără să-i mai pese de mulţimea adunată în faţa verandei - mulţime ce înregistrase fiecare cuvînt rostit de ea, pentru actualităţile de seară, ziarele de dimineaţă şi tabloidele săptămînale.

Wade coborî şi el nervos treptele verandei, pornind direct spre maşină. Murphy îl urmă în grabă, cu rucsacul agăţat pe un braţ. Reporterii se despărţiră ca Marea Roşie, ca să nu fie călcaţi în picioare, dar fără a înceta să-l bombardeze pe congressman cu întrebări:

— Domnule congressman, atunci veţi construi o cabană de ski în Indiana?

— Povestea aia cu podul are vreo legătură cu Legea Siguranţei Drumurilor?

— Domnule congressman Grayson, asta înseamnă că relaţia dumneavoastră cu domnişoara Pierson a luat sfîrşit?

Cu o mînă pe clanţa portierei şi cealaltă rezemată de acoperişul Lincoln-ului, Wade se întoarse să se mai uite o dată spre uşa vechii case victoriene. Durerea îi sfîşia sufletul ca nişte gheare de vultur.

— Categoric, răspunse el, cu glas crispat.

Aruncă o privire către reporteri şi le adresă o imitaţie palidă a faimosului său zîmbet.

— Cu asta, mă puteţi cita.

* * *

— ”Congressmanul şi cocheta: tranzacţie funciară sau legătură amoroasă?” citi Zane cu voce tare titlul din tabloid.

Ajunsese la faţa locului prea tîrziu ca să-şi apere de presă sora mai mică, dar nu atît de tîrziu încît să nu-i mai poată oferi un umăr pe care să plîngă.

— *Cochetă?* repetă Bronwynn, făcînd o mutră dezgustată. Pfui!

Îşi rezemă coatele pe masa de lucru din centrul bucătăriei, care-i servea şi drept bar pentru micul dejun, şi-şi privi jumările

de ouă neatinse, pe care cloşca de soră-sa i le pusese în farfurie mai înainte.

Wizzer ridică alta dintre foile de scandal pe care Ross Hilliard li le trimisese prin curier special.

— ”Moştenitoarea excentrică şi congressmanul conservator - Amor în Vermont”. Ăştia de la *„National Inquisitor”* îl numesc „scandal sexual torid în toiul verii”.

Bronwynn gemu. Parţial, se întreba şi ce efect aveau titlurile asupra carierei lui Wade, şi în acelaşi timp îşi reproşa singură faptul c-o interesa. Profitase de ea cum nu se putea mai rău. Ce-i păsa ei că electoratul lui conservator din Indiana voia să-l spînzure de picioare? Ea, una, l-ar fi spînzurat de cu totul altceva!

Zane întinse mîna peste masă, pentru a o bătea liniştitor pe dosul palmei.

— Gata, totul s-a terminat, iubito. Acum, cînd nici tu, nici mitocanul ăla de congressman nu mai daţi declaraţii presei, toată tevatura asta se va stinge în cîteva zile. Bucură-te doar că i-ai descoperit planurile şi te-ai descotorosit de el pînă n-a fost prea tîrziu. Am ştiut eu că nu-i lucru curat la mijloc, din prima clipă cînd l-am văzut.

Wizzer rîse. Toată tărăşenia părea să-l amuze enorm.

— Şi tu i-ai prins înciocălaţi?

Cu un aer înfumurat, Zane îşi ridică nasul îngust.

— Pardon?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse Bronwynn, rezemîndu-şi bărbia în palmă, cu o privire posomorîtă spre noua uşă cu plasă, dincolo de care cei doi ratoni stăteau aşezaţi pe verandă, uitîndu-se înăuntru.

— E-n regulă, iubito, încuviinţă Zane, cu o privire compătimitoare. Cel mai bine e să laşi totul în urmă. Dă-l încolo de cretin lipsit de scrupule!

— Ete, măciuci! mugi Wizzer, ungîndu-şi din greu cu jeleu de struguri o *muffin* eglezească. Şi apropo de „muffin” - ai făcut-o de oaie, Roşcato!

Zane se şi zbîrli.

— Cum îţi permiţi să-i vorbeşti aşa surorii mele?!

Wizzer pufni.

— Un pustnic bătrîn ca mine şi permite să spună ce i se năzare.

Muşcă lacom din chiflă, apoi îşi şterse cu grijă jeleul de pe mustaţă. Cînd întoarse capul spre Bronwynn, ochii-i erau ca două lasere.

— Foloseşte-ţi dovleacul, Roşcato.

— Wizzer, a profitat de mine! se apără Bronwynn.

Era de-a dreptul incredibil, cît de vie i se simţea durerea, de fiecare dată cînd se gîndea la cele întîmplate.

— Cum?

Bronwynn roşi.

— Ştia că eram vulnerabilă...

— Aşa, şi?

„Şi a luat tot ceea ce avea să-i ofer, după care m-a rănit şi a plecat!”

Din nefericire pentru conştiinţa ei, nu putea să aibă o memorie prea selectivă. Ieşeau la suprafaţă şi alte amintiri, din zilele petrecute cu Wade.

„Şi m-a ţinut în braţe cînd plîngeam, şi m-a ascultat cînd simţeam nevoia să vorbesc...”

Remuşcările o rodeau cu dinţişorii lor ascuţiţi, nu pentru prima oară de la marea lovitură de teatru din urmă cu două zile. Dar, cînd se gîndea la schiţele viitoarei cabane de ski, o cuprindea din nou indignarea.

— Niciodată n-a vrut altceva decît să pună mîna pe Foxfire.

Mai întîi, Ross o voise ca să-i ia banii, apoi Wade pusese şi el ochii pe ea, pentru pămînt. O ustura insuportabil gîndul că nici unul dintre ei n-o dorise pentru ea însăşi.

— Măciuci la buci, mormăi Wizzer, turnîndu-şi încă o ceaşcă de ceai.

Zane muşcă delicat din pîinea prăjită, cu o expresie dezaprobatoare.

— E evident că individul era un escroc. Fără să piardă vremea, a intrat în contact cu Bronwynn, încercînd să profite de starea ei de spirit...

— A stat aici în prima noapte fiindcă era îngrijorat pentru mine, o întrerupse Bronwynn, uimită că simţea nevoia să-l apere pe omul care o trădase.

— ...şi i-a impus cu forţa compania lui şi după aia, şi...

— De fapt, i-o reteză Bronwynn din nou, gîndindu-se de cîte ori abuzase ea de bunăvoinţa lui Wade, în toate acele încercări de a-l ademeni să lucreze mai puţin, s-a întîmplat mai degrabă invers.

Sprîncenele negre ale lui Zane se îmbinară, în timp ce ridica spre sora ei o privire nemulţumită.

— Auzi...? Da' tu de partea cui eşti, de fapt?

Înălţînd o sprînceană stufoasă, Wizzer îi aşteptă răspunsul. Bronwynn se foia pe taburet, luptîndu-se în sinea ei cu întrebarea. Se încruntă spre prietenul ei sihastru.

— De ce nu mi-a spus niciodată despre cabana aia de ski?

— Poate fiindcă nu mai era importantă pentru el. O fi uitat...

— Dar planurile...

— Alea nu dovedesc nici cît o ceapă degerată. S-ar putea să-l fi interesat locul, cîndva... Ce, femeile sînt singurele care au voie să se răzgîndească?

— Nu, dar Murphy...

— Murphy e clar că nu ştia toată povestea. I-ai dat Absolventului vreo şansă să-ţi explice, Roşcato?

Wade îi spusese că putea să-i explice, dar ea se simţise prea lezată ca să-i mai dea voie. Totuşi, ar fi putut lămuri lucrurile şi la conferinţa de presă. Oare fusese prea rănit pentru a mai încerca o dată? Nu numai că se îndoise de dragostea lui, dar şi integritatea i-o pusese la îndoială. Îşi amintea cît de furioasă fusese cînd Ross o acuzase pe nedrept. Cum trebuia să se fi simţit Wade, cînd şi ea îi făcuse lui acelaşi lucru?

Dacă era într-adevăr nevinovat... Bronwynn încă se simţa mai în siguranţă agăţîndu-se de propria-i durere, decît crezînd în el.

— Deschide ochii, Roşcato, insistă Wizzer, gesticulînd cu chifla englezească spre împrejurimi. Uită-te în jurul tău. Cîte ore aţi petrecut voi doi lucrînd la casa asta? De ce-ar fi făcut-o, dacă tot plănuia s-o cumpere şi s-o demoleze? De ce să-şi irosească vacanţa aici, ajutînd la scumpirea unei proprietăţi pe care voia, chipurile, s-o cumpere şi s-o radă cu buldozerul? Ce, îl crezi tîmpit?

— Nu, răspunse încet Bronwynn, simţindu-se cu adevărat ruşinată.

Se uită în jur, prin bucătărie. Funinginea fusese spălată, apa de la inundaţie ştearsă, duşumeaua lucea de curăţenie. Nu era nevoie să facă nici un efort pentru a aduce la suprafaţă amintirile despre felul cum o ajutase Wade - la răzuitul tapetului vechi, la sablatul pereţilor, la desprinsul mochetei urîte... Se înroşi în obraji cînd îşi aminti ziua în care căzuseră grămadă pe podea, înfăşuraţi în tapet dezlipit.

Se putea s-o fi ajutat doar ca să intre în graţiile ei, îşi spuse ea. Sau poate o făcuse ca un soi de glumă privată perversă. Nici una dintre posibilităţi nu i se părea prea credibilă. Oricît de rănită era, totuşi nu-l putea crede un monstru. La drept vorbind, pe sub toată durerea ei, îşi dădea seama că e fapt era tocmai contrariul.

Wade avea puterea de a-i da foc doar cu o atingere sau cu o simplă privire. Avea acea tandreţe necesară pentru a o consola, şi îndrăzneala de a o tachina. Singurul lucru asupra căruia căzuseră de acord era atracţia reciprocă. Îl cunoştea doar de cîteva săptămîni, dar nu mai era un străin pentru ea. Din capul locului, între ei se legase o comunicare mult mai profundă decît în mod normal. Acum, îi era ruşine că lăsase ca frica şi neîncrederea să-i învingă instinctele.

Luîndu-şi cu ea o ciocolată Twinkie, Bronwynn se dădu jos de pe tburet.

— Scuzaţi-mă cîteva minute, da? le spuse ea lui Zane şi Wizzer. Am nevoie de puţin timp de gîndire.

Se aşeză pe treptele din spate, aruncînd o privire spre Bob şi Ray, cre stăteau aşezaţi la o distanţă discretă, cu ochii spre ciocolata ei. Cu un oftat de resemnare, o rupse în două şi le aruncă jumătăţile.

Wizzer avea dreptate - o făcuse de oaie. Trădarea lui Ross o împinsese spre o adevărată paranoia, lăsînd-o expusă tentaţiei de

a crede tot ce putea fi mai rău despre Wade. Probele împotriva lui fuseseră doar circumtanţiale, dar ar fi putut părea incriminatoare, în ochii unei femei care fusese înşelată atît de recent. Nu făcuse decît să reacţionez faţă de situaţia creată, în loc de a-şi ţine durerea în frîu timp suficient pentru a examina toate faptele. Îi făcuse lui Wade un deserviciu îngrozitor. Of, numai dacă i-ar fi explicat mai dinainte despre planurile lui imobiliare...! Numai de-ar fi avut mai mult timp, pentru a-şi consolida încrederea reciprocă... Numai dacă...

— Nu „dacă" şi „dar dacă"-uri n-o să rezolvăm toată încurcătura asta - ce zici, Muffin? întrebă ea, mîngîind capul oii care urcase treptele, dornică să i se dea atenţie.

Ce putea să facă? Îl iubea pe Wade Grayson. Chiar şi cînd credea că o trădase, chiar şi în acele momente îl iubea. De-asta o duruse atît de rău, mult mai rău decît trădarea lui Ross. Numai iubirea profundă şi adevărată avea puterea de a provoca o asemenea durere. Îl iubea pe Wade aşa cum visase dintotdeauna să iubească pe cineva - cu fiecare fibră a fiinţei ei, cu trup şi suflet. Gîndul de a-l pierde era insuportabil.

Îl iubea pe Wade, dar oare avea s-o creadă, după felul în care se purtase cu el? Îl acuzase de nişte lucruri groaznice. De ce ar mai fi primit-o înapoi? Într-un moment de disperare, îi spusese că şi el o iubea, însă nu cumva acel sentiment fragil fusese zdrobit de suspiciunile ei?

Nu exista decît un singur mod sigur de a afla, îşi spuse ea cu hotărîre, abia stăpînindu-şi o criză de nervi. Trebuia să se ducă la Wade şi să-l întrebe.

Bronwynn cea veche poate ar fi aşteptat să vadă dacă nu se întorcea Wade primul la ea. Vechea Bronwynn s-ar fi lăsat purtată de curent, acceptînd cu fatalism tot ceea ce i se întîmpla. Dar ea nu mai era acea Bronwynn. Jurase să devină stăpînă pe viaţa ei. Făcuse o greşeală şi avea s-o îndrepte. Îl iubea pe Wade Grayson, îl dorea pe Wade Grayson, şi avea să facă tot ceea ce era nevoie pentru a-l aduce înapoi.

Capitolul 11

Murphy Mitchell aruncă o singură privire spre şeful său, după care spuse pe un ton defensiv:

— Nu mi-ai spus decît că era o belea de toată...

Wade ridică o mînă, întrerupîndu-l. Era primul lucru pe care asistentul său i-l spunea în fiecare dimineaţă, de cînd se întorseseră din Vermont. Expresiile „Bună dimineaţa" şi „Salut" dispăruseră complet din vocabularul lui. Pe Wade îl durea destul capul de la propriile lui argumente, n-avea nevoie să le mai audă încă o dată şi pe ale lui Murphy. Rezemîndu-se cu coatele de birou, îşi strînse între degete rădăcina nasului şi oftă adînc.

— Ştiu, Murphy. Ştiu.

— Sondajele de opinie arată treizeci şi patru la sută în favoarea ta, şi douăzeci şi nouă la sută împotrivă. Opt la sută cred că ai fost fundaş la Minnesota Vikings, iar restul de douăzeci şi nouă la sută vor să ştie unde naiba-i Rangoon şi ce legătură are cu Indiana.

Murphy îi turnă o ceaşcă de cafea, privindu-şi imaginea oglindită în cafetiera metalică.

— Am început să şi chelesc de la chestia asta, Wade. Să nu zici că n-am încercat să te previn. Femeile ca ea n-aduc altceva decît necazuri.

— Cum adică, „femeile *ca ea"?* se răsti Wade, care deşi încă mai era furios pe Bronwynn pentru că se îndoise de el, nu-i dădea totuşi lui Murphy dreptul s-o insulte.

Umerii masivi ai lui Mitchell se ridicară scurt. Îşi făcea de lucru la nodul cravatei.

— Femeile ca Bronwynn Prescott Pierson. Nişte bogătaşe nesim...

Wade i-o reteză scurt, aruncînd scîntei din ochi:

— Bronwynn nu e una din-alea. Ea nu se compară cu nimeni!

„Cît de adevărat...!" şi mai spuse el. Nimeni pe lume nu mai avea puterea să-l exaspereze atît de mult ca ea.

— Bine, lasă! ridică Murphy o mînă, în semn de capitulare. Sînt de partea ta, ai uitat?

— Atunci, mai bine s-o lăsăm baltă.

Wade îşi masă tîmplele, numărînd secundele pînă mai putea lua o aspirină. Douăsprezece mii şase sute, douăsprezece mii cinci sute nouăzeci şi nouă...

— Dacă încă nu te poţi desprinde de ea, să ştii că eu te înţeleg, Wade...

— Murphy.

Nicicînd nu se rostise un cuvînt care să închidă în el o ameninţare mai clară.

— Okay.

Mitchell avu înţelepciunea de a abandona subiectul. Deschise o agendă de pe birou şi făcu o însemnare.

— Am reuşit să-ţi amîn întîlnirea cu Lawrence Brockton pentru săptămîna viitoare. Pînă atunci, o să se mai liniştească puţin lucrurile.

În timp ce vorbea despre Lawrence Brockton, care era unul dintre principalii susţinători ai lui Wade Grayson, Murphy îşi dădu ochii peste cap.

— Ştii ce crede el, că politicienii ar trebui să fie şi ei celibatari, la fel ca preoţii. O să-ţi facă uite-atîta capu', prietene...

— La naiba, Murphy, se enervă Wade, care ajunsese la capătul răbdării - mai ales de cînd presa se năpustise asupra lui şi a lui Bronwynn. N-am nevoie de încă o afurisită de predică din partea ta! Ştiu care-mi sînt obligaţiile. Ştiu şi ce greşeli am făcut. Şi la fel de bine ştiu şi că n-am nevoie să mă tot baţi la cap cu asta. Mai lasă-le naibii de hîrţoage şi ieşi afară!

Murphy făcu doi paşi înapoi, cu buzele subţiindu-i-se la auzul perdafului tras de şeful său. Trînti pe birou un vraf de dosare şi nu mai spuse decît atît:

— Perfect.

După ce uşa biroului se închise în urma lui, Wade îşi lăsă capul în mîini, împingîndu-şi degetele prin părul deja răvăşit. Propria lui suferinţă era mult prea crudă ca să-şi mai poată face griji şi pentru sentimentele lui Murphy. Ba chiar, îi era destul de greu să nu-l învinuiască şi pe Murphy, măcar în parte, pentru problemele lui. El era acela care adusese vorba despre cumpărarea proprietăţii, la conferinţa de presă - dar, în fond, îşi făcuse doar datoria, încercînd să apere reputaţia şefului său. Iar Murphy n-avea nici o vină că Wade nu-i spusese nimic despre situaţia sa cu Bronwynn.

La naiba, cum ar fi putut să-l informeze, cînd pînă şi el abia dacă se dumirise că era îndrăgostit de ea? Nici chiar lui Bronwynn nu-i spusese - sau, cel puţin, nu la timp. Ce mai încurcătură... îşi zicea el.

Luînd tabloidul pe care-l smulsese de pe biroul secretarei, în drum spre cabinet, citi titlul cu voce tare:

— „Praful s-a ales de aventura romantică a deputatului: la Foxfire a ieşit cu scîntei”.

Fotografia o surprinsese pe Bronwynn în momentul cînd scotea limba la el.

Aşa cum îi atrăsese atenţia Murphy, cu cea mai pedantă regularitate, pe tot parcursul săptămînii trecute, era scandalul sexual al anului. Aveau să treacă luni de zile pînă să se aştearnă din nou liniştea.

Wade ştia că viaţa particulară a unui om politic nu-i aparţinea în totalitate, dar totuşi îl irita ca a lui să fie examinată la microscop, disecată şi întoarsă pe toate feţele. Nu o dată, în

ultima săptămînă, fusese tentat să pună lucrurile la punct, da Murphy îl convinsese să renunţe. Istoria dovedise că modul cel mai bun de a înfrunta bîrfele consta în a le ignora. Dacă nimeni nu mai turna gaz peste foc, acesta se stingea de la sine.

Întrebîndu-se cînd avea să se stingă şi focul dinlăuntrul lui, Wade scoase ultima tabletă de antiacid din tubul de pe birou, şi-o aruncă în gură şi imediat scoase alt tub din sertarul de sus al biroului. După cum mergeau lucrurile, curînd avea să trebuiască să şi le cumpere angro. Stomacul îl ardea şi forfotea ca o groapă cu var nestins. De-o săptămînă nu mai luase o masă omenească. De cînd se întorsese la biroul său de congressman din Lafayette, dieta lui constase mai mult din cafea, tablete antiacide, scotch şi din nou antiacide. Mîncărurile propriu-zise nu-l tentau cu nimic - şi nici ţigara pe care o scosese din pachet, răsucind-o nervos între degete.

Îi ardea buza să şi-o aprindă - dar nu putea. Nu mai fumase nici măcar o ţigară, de la plecarea din Vermont, deşi nervii-i erau întinşi la limită, efectiv ţipînd după nicotină. Se tortura singur, asta făcea. Perversitatea lui ajunsese la extrem. Dar, fir-ar să fie, de fiecare dată cînd punea mîna pe cîte o ţigară, se gîndea la Bronwynn - la dezaprobarea ei, la subtila ei campanie de a-l face să se lase de fumat.

Putea fi extrem de deşteaptă, cînd îşi punea mintea. Trecuseră cîteva zile pînă să-şi dea seama că nu mai fuma nici pe departe atît de mult ca de obicei. Recidiva problemelor cu ulcerul survenise ca un adevărat şoc, după cîteva săptămîni în care nici măcar nu se mai gîndise la flaconul de antiacide.

Un zîmbet răutăcios îi arcui gura, în timp ce se întreba cît din stîngăcia ei cu sculele şi uneltele fusese doar o simplă prefăcătorie. Munca la Foxfire, şi strădaniile de a o salva pe Bronwynn de toate acele catastrofe pe care el le considera iminente, îl ţinuse departe de grijile profesionale. Nici chiar doctorul Jameson nu i-ar fi putut recomanda un remediu mai bun împotriva stresului.

Se îndrăgostise de ea, iar ea îl rănise. O, cît îl mai rănise! Dăruindu-i inima lui, îi oferise şi puterea de a-l leza adînc. Profunzimea acelei suferinţe, cînd văzuse că se îndoia de el, îl lăsase incapabil să se apere, ba chiar lipsit şi de dorinţa de a o face.

Acum, că avusese puţin timp la dispoziţie ca să-şi revină şi să se gîndească temeinic la toate cele prin care trecuse, îşi dădea seama de greşelile pe care le făcuse. Ar fi trebuit să-i spună, la un moment dat, despre planul de a cumpăra proprietatea, la care renunţase. Ar fi trebuit să-i spună mai curînd că o iubea. Ar fi trebuit să fie mai înţelegător în legătură cu reacţia ei faţă de presupusa lui trădare - după ceea ce i se întîmplase cu Hilliard, era absolut firească. Ar fi trebuit s-o înveţe să creadă în el. Felul

cum se comportase nu făcuse decît să-i confirme suspiciunile că era un ticălos.

Se întreba ce să facă. Raţiunea îi spunea să renunţe, s-o lase în pace. Bronwynn se afla acolo unde dorea ea să fie, iar Wade era şi el unde voia - şi unde avea nevoie. Ea avea Foxfire, el avea munca lui. Înainte, aceasta îi fusese întotdeauna de ajuns.

În timp ce-şi trecea încoace şi-ncolo ţigara neaprinsă peste buza de jos, Wade aruncă o privire pasageră peste dosarele pe care Murphy i le aruncase pe birou. Înaintea vacanţei din Vermont, s-ar fi repezit cu nesaţ asupra lor, simţindu-se vinovat dacă le ignora măcar cinci minute. Acum, nu-şi putea aduna interesul nici măcar atîta cît să deschidă coperta celui dintîi. Cariera fusese mutată pe locul doi în viaţa lui, întrecută de o roşcovană cu care nu avea aproape nimic în comun.

Acesta era adevărul. Erau la fel de nepotriviţi ca ochii lui Bronwynn - şi totuşi, o iubea. Toate celelalte din viaţa lui aveau să stea în aşteptare pînă o recucerea pe Bronwynn - sau pînă şi-o exorciza complet din suflet.

Cumva, Wade nu credea că a doua variantă ar fi fost posibilă.

Deschise sertarul din dreapta, jos, al biroului, şi ridică singurul lucru pe care-l mai aveade la Bronwynn, în afara amintirilor. Caleidoscopul fusese împachetat cu grijă şi vîrît în rucsac, cu cuvintele „Te iubesc” scrise pe hîrtie. În cilindrul de lemn lustruit, cu cercuri de alamă lucitore, se recunoştea măiestria inconfundabilă a lui Wizzer, dar nu la sihastrul îmbrăcat cu kilt scoţian se gîndea Wade, cînd ridica jucăria la ochi, ca să privească formele multicolore şi strălucitoare. Se gîndea la femeia care adusese culori şi luciri capricioase într-o lume decolorată de muncă şi responsabilitate. Iar acum, dispăruse din viaţa lui, şi se simţea mai rău decît dacă ar fi fost mort.

Punînd caleidoscopul deoparte, se aplecă înainte şi apăsă pe butonul intercomului.

— Doamnă Griffin, eşti bună, te rog, să dai un telefon la liniile aeriene...

Sunetul vocii ascuţite a secretarei, din cealaltă parte a uşii, îl făcu să se întrerupă brusc.

— Ce înseamnă asta? ţipă ea. Cine vă credeţi? Nu puteţi da buzna aici! Domnul congressman Grayson nu are timp să primească pe nimeni...

Wade tocmai începea să se ridice de pe scaun, cînd uşa se dădu de perete şi năvăli o echipă de televiziune, urmată de mai mulţi reporteri şi fotografi care se luau la întrecere să ocupe poziţii cît mai avantajoase.

— Ce înseamnă asta? repetă Wade cuvînt cu cuvînt protestul secretarei.

Nu se amestecaseră destul în viaţa lui, o săptămînă încheiată? Dacă afurisiţii de ziarişti nu apăreau tocmai în acel momnt? ar fi

avut ocazia să discute cu Bronwynn despre viitor, iar viaţa lui n-ar mai fi devenit un asemenea infern.

— Domnule congressman, este adevărat că nu v-a anunţat nimeni în prealabil despre această conferinţă de presă?

— Conferinţă de...? Murphy! mugi Wade, fără să-şi mai poată stăpîni furia, după care se uită încruntat la reporteri. Cine naiba v-a dat drumul aici?

— Eu răspunse Murphy din uşă, înfruntînd privirea cruntă a şefului său cu o expresie ce părea o încruncişare straniu de familiară între iritare şi resemnare.

Wade era gata să se arunce asupra lui, cînd o altă voce, din spatele lui Murphy, adăugă:

— La cererea mea.

Dacă nu stătea rezemat de birou, Wade nu se îndoia că ar fi căzut de pe picioare, la auzul acelei voci. Genunchii i se înmuiară precum cauciucul. Abia reuşi să nu rămînă cu gura căscată, cînd Murphy se dădu la o parte, făcîndu-i loc lui Bronwynn să intre în încăpere.

Pe stradă, poate că n-ar fi recunoscut-o. Cu exepţia zulufilor unui breton recalcitrant, părul ei odinioară zburlit stătea acum pieptănat cu grijă pe spate şi strîns într-o coadă de cal. Blugii rupţi şi tricoul larg fuseseră înlocuiţi cu o fustă bej şi un bleizăr maro cadrilat, cu croială bărbătească, luat peste o bluză de mătase. Ochii ei migdalaţi el priveau printr-o pereche de ochelari profesorali, cu rame de baga. Wade îşi spuse că era cea mai incredibil de sexy arătare pe care o văzuse vreodată în viaţa lui.

— Domnule congressman, îl salută Bronwynn, pe un ton oficial, cînd ajunse în faţa biroului.

Wade observă că dinţii i se înfipseseră în buza de jos, cu nervozitate.

Dacă Wade se bucura s-o vadă, îşi ascundea totuşi destul de bine sentimentele. Arăta surprins şi destul de circumspect. Mă rog, nu l-ar fi putut acuza nimeni - dar Bronwynn sperase s-o primească măcar cu un zîmbet. După cît se certase cu Murphy Mitchell ca să intre, nu i-ar fi stricat o mică încurajare.

Wade îşi drese glasul şi strînse mîna pe care Bronwynn i-o întindea peste birou.

— Domnişoară Pierson, răspunse el, după care îşi muşcă limba ca să nu geamă, la senzaţia atingerii dintre pielea ei şi a lui. Electricitatea îl străbătea zumzăind prin tot trupul, amintindu-i toate nopţile în care zăcuse treaz, cu gîndul numai la ea.

Bronwynn îşi înfruntă pornirea de a se răsuci pe călcîie ca s-o ia la fugă. În acel moment, nu se mai îndoia că era condamnată la un eşec urmat de umilinţa publică, deşi beneficia de avantajul elemenului surpriză. Wade era politician, şi nu unul care să aibă nevoie de un autor de discursuri pentru a-l învăţa pronunţia corectă a fiecărui cuvînt. Se pricepea de minune să gîndească pe propriile lui picioare.

Sudoarea i se prelingea printre sîni. Avea s-o jupoaie de vie şi să-i lase hoitul la discreţia presei pe care ea însăşi o invitase în cabinetul lui.

— M-ai prins pe nepregătite, spuse Wade pe un ton neutru.

Bronwynn încă nu dăduse de înţeles prin nimic cu ce intenţii se afla acolo. Se pomeni că spera să nu mai fie supărată pe el, că spera să nu fi citit vreo pagină din cartea lui Ross Hilliard ca să pună la cale cine ştie ce răzbunare.

— N-ai vrea să-mi explici despre ce este vorba?

— Ăă...

Tremurînd ca o frunză-n vînt, Bronwynn strînse în mînă mapa de piele cu care venise. Spre propria ei surprindere, sună remarcabil de calmă cînd îi răspunse:

— Desigur. Mi-a trecut prin minte că s-a putea ca presa să fi fost indusă în eroare cu privire la anumite aspecte privitoare la relaţia noastră. Mi-am rezervat dreptul de a o invita azi aici, pentru a clarifica lucrurile.

Ochii lui Wade îi cercetară pe ai ei, în căutarea unor răspunsuri mai complete. Dar ceea ce descoperi acolo era speranţă, remuşcare şi o spaimă vecină cu moartea. Îl străbătu un val de optimism.

— Înţeleg... Ei bine, va trebui să-ţi dau dreptate - articolele din ziare n-au fost deloc corecte, cel puţin cu privire la propriile mele sentimente.

— Sau la ale mele, adăugă ea, rugîndu-se ca sensul ascuns pe care-l depistase în cuvintele lui să nu fi fost doar o părere. Dacă pot lua loc, am de făcut o declaraţie, şi aş mai dori, de asemenea, să-ţi adresez cîteva întrebări.

Wade îi făcu semn spre masa de conferinţe paralelă cu peretele opus al cabinetului. Cu zgomot, ziariştii se rearanjară ca să aibă o vedere cît mai bună. Bronwynn se aşeză pe scaunul tras de Wade pentru ea. Niciodată în viaţa ei nu se mai bucurase atît de mult că avea unde să ia loc. Încă o secundă dacă mai stătea în picioare în faţa biroului, şi era convinsă că s-ar fi moleşit ca ţelina veche de-o săptămînă.

În timp ce microfoanele erau instalate pe masă, Wade se aşeză pe scaunul de lîngă al lui Bronwynn şi se uită la ea, în aşteptare, după care aruncă o privire spre picioarele lungi şi suple pe care ea şi le ţinea decent unul peste altul. Doamne, da' sexy mai arăta în ţinuta aia! îşi spuse el. Îl mîncau degetele să-i scoată ochelarii şi să-i desfacă părul din coadă, să-i tragă de pe umeri sacoul ăla oficial şi să-i cuprindă sînii prin materialul fîşiuţei de mătase care se dădea drept bluză.

Cu degete tremurătoare, Bronwynn îşi deschise mapa şi se uită la însemnările pe care le scrisese în blocnotesul cu pagini de culoarea lavandei. Îndreptîndu-şi pe nas ochelarii pe care şi-i luase doar pentru efect, se adresă reporterilor, mijind ochii în

lumina puternică a lămpilor pe care şi le aprinseseră operatorii de televiziune.

— În primul rînd, aş dori să vă spun că nu m-am dus în Vermont cu intenţia de a mă întîlni cu congressmanul Grayson. Înainte de sosirea mea la Foxfire, nu aveam nici măcar cea mai vagă idee cine era.

Nu-şi putu stăpîni complet un început de zîmbet, cînd zări cu coada ochiului expresia nemulţumită a lui Wade.

— Am plecat spre Vermont fiindcă simţeam nevoia unei retrageri în izolare, ca să-mi pot pune viaţa la loc în ordine. Pînă în ziua conferinţei de presă anterioare, n-am avut deloc cunoştinţă de interesul pe care-l prezenta pentru congressmanul Grayson proprietatea mea.

Această afirmaţie le smulse reporterilor cîteva exclamaţii surprinse şi murmure de nelinişte. În fundul încăperii, Murphy se făcu verde la faţă şi se prăbuşi într-un fotoliu. Rumoarea presei se înteţea treptat, într-un crescendo pe care Bronwynn îl întrerupse cînd vorbi din nou:

— Privind lucrurile retrospectiv, cred că nu mi-a pomenit niciodată despre asta fiindcă se răzgîndise în legătură cu achiziţionarea proprietăţii. Aşa este, domnule congressman?

— Da, răspunse Wade, fără să-şi ia ochii de la Bronwynn.

Numai cel mai strict autocontrol îi împiedica zîmbetul să se transforme într-un rînjet de satisfacţie cu toată gura, jenant de larg. Scăpase. Nu mai avea nici o importanţă că Bronwynn se îndoise de el. Tot ce conta era că acum credea în el şi se afla acolo, alături, la o lungime de braţ... Întoarse capul spre ziarişti şi le spuse:

— Iniţial, mă interesase proprietatea Foxfire, pînă cînd mi-am dat seama cît de importantă era pentru domnişoara... pentru Bronwynn. N-o cunoşteam personal cînd am ajuns, la recomandarea medicului, în Vermont. Şi nici după ce ne-am întîlnit prima oară n-am fost prea sigur că aş fi dorit s-o cunoasc mai bine, continuă el, chicotind cînd o văzu cum îşi îngusta ochii, scandalizată. Treptat, însă, m-am răzgîndit.

— Atunci, de ce aţi folosit subterfugiul cu achiziţionarea proprietăţii, domnişoară Pierson? se interesă unul dintre reporteri.

— A fost o neînţelegere, răspunse Bronwynn, cerîndu-i lui Wade iertare din priviri. Şi o îngrozitoare lipsă de încredere, din partea mea.

— Precum şi prea multă mîndrie dintr-a mea, adăugă Wade.

Bronwynn îşi privi însemnările, încercînd să vadă cît mai limpede prin ceaţa lacrimilor care-i umezeau ochii. Pînă acum, lucrurile mergeau mai bine decît îndrăznise să spere, dar povestea încă nu se terminase. Trăgînd adînc aer în piept, ca să se calmeze, îl întrebă pe Wade:

— Aţi spune că discuţia dintre noi a fost consecinţa unei probleme de comunicare, domnule congressman?

— Absolut, dădu el din cap, înfrînîndu-şi imboldul de a întinde mîna s-o atingă. O dorea în braţele lui, cu gura lipită de a lui. În ceea ce-l privea pe el, aceea era cea mai bună formă de comunicare dintre ei.

— Amîndoi am spus unele lucruri pe care nu le gîndeam. Nu sînteţi de acord?

— Întru totul, cu o singură excepţie.

— Ştiu, consimţi Bronwynn cu un oftat, în timp ce umerii i se înmuiau sub sacoul vătuit. Aţi avut dreptate. Expresia este „apă *pe sub* pod".

— Nu.

— Ba da, aşa e corect.

Bine că-i mai ardea acum şi să despice firul de păr în patru! se revoltă ea.

— Ai de gînd să mă asculţi măcar o dată şi pe mine? insistă Wade, prins între dorinţa de a o îmbrăţişa şi pofta s-o zgîlţîie. Te iubesc. Am spus lucrul ăsta, în după-amiaza aia. Şi vorbisem serios.

În timp ce presa digera această nouă informaţie, Bronwynn rămase încremenită, cu privirea la Wade. Preţ de-o eternitate, nu putu să se mişte, să vorbească, să respire. O, cît mai dorise să-l audă spunîndu-i c-o iubea - şi cît de mare nevoie avea de răspunsul corect la următoarea întrebare.

— Şi încă mai ai aceleaşi sentimente? şopti ea.

Nimic n-ar fi putut să fie mai sincer decît expresia din ochii lui Wade.

— Da.

Numai amintirea vagă a prezenţei reporterilor o împiedică pe Bronwynn să se arunce în braţele lui.

— Şi eu te iubesc, murmură ea, pe lîngă nodul care i se pusese în gît.

Acum îşi dorea să nu fi chemat presa. La momentul respectiv, aducerea ziariştilor i se păruse o idee inspirată, dar de cînd devenise conştientă, în adîncurile făpturii ei, de bărbatul aşezat alături, nu-şi mai dorea decît ca gazetarii să se plictisească de spectacol şi plece să facă din viaţa altcuiva un subiect de senzaţie. Ea avea de sedus un congressman. Imaginaţia ei plăsmuia deja imagini cu lărgirea nodului de la sobra lui cravată verde-pătrunjel.

— Cum aţi spus, domnişoară Pierson? întrebă un reporter, din fundul încăperii. Aici, în spate, nu se-aude.

— Am spus că mai am doar o singură întrebare pentru domnul congressman Grayson.

Bronwynn înghiţi în sec şi se întoarse din nou spre Wade. Preţ de-o secundă fugară, fu cît pe ce să cadă pradă fricii şi să întrebe care era drumul spre Kokomo. Dar, de undeva din străfundurile fiinţei, reuşi să-şi extragă puterea de care avea nevoie. El era bărbatul pe care-l iubea, omul pe care toată viaţa aşteptase să-l

iubească. Îl dorea în viaţa ei, şi nu avea altceva de făcut decît să întrebe.

— Wade, vrei să se însori cu mine?

În timp ce camerele de luat vederi se declanşau frenetic, Wade o privi fix, cu mintea golită brusc de orice gînduri, preţ de cîteva secunde. Bronwynn voia să se mărite cu el?

— Şi Foxfire? N-am putea locui acolo, ştii foarte bine.

— Ştiu. Dar va fi o casă excelentă de vacanţă, nu crezi?

— Mda.

Wade zîmbi, ridicîndu-se de pe scaun. Cu cît scăpau mai repede de spectatori, cu atît mai bine. Luînd mîna lui Bronwynn într-a lui, o ridică în picioare, fără să-şi desprindă nici o clipă privirea din ochii ei.

— Crezi că avem vreo şansă? Sînt foarte diferiţi unul de altul.

— Ca ziua şi noaptea, confirmă ea, cu un zîmbet blînd.

— Nu ne putem pune de acord în legătură cu mai nimic.

— Ba da, îl contrazise ea, trăgîndu-se mai aproape.

Wade clătină din cap.

— Ba nu...

— Ba uite că în privinţa asta sîntem de acord...

Şi, fără să-i pese de toţi cei care se uitau la ei, Bronwynn îşi scoase ochelarii şi-l cuprinse pe Wade cu braţele pe după gît. Îşi ridică gura spre a lui şi începu să-l sărute încet, meticulos, lăsînd fierbinţeala să crească între ei pînă cînd ştiu că, dacă nu se desprindea de el, avea să-şi piardă controlul.

Fără tragere de inimă, Wade îi lăsă buzele să se dezlipească de ale lui. Cu răsuflarea tăiată murmură:

— În privinţa asta, ai dreptate.

— Deci, reluă ea, încercînd să adopte un ton cît mai firesc, în timp ce inima îi gonea la galop, iar respiraţia i se poticnea la tot pasul. Te însori cu mine?

Wade nici nu-şi dădu seama cît de mult îi întîrzia răspunsul. Era prea absorbit s-o privească pe Bronwynn. Îşi amintea destul de bine cum arătase în rochie de mireasă. Spiritul posesiv îl cuprinse cu totul, cînd se gîndi că următoarea ocazie cînd avea s-o îmbrace urma să fie pentru el. Iar cînd i-o scotea, Bronwynn n-avea să mai jure că nu voia să mai aibă de-a face cu nici un bărbat: el urma să fie excepţia de la regulă. Avea să fie a lui, ca să se certe, să se joace şi să se iubească împreună. Avea să-i aducă în viaţă echilibrul, iar el urma s-o împiedice să se mai apropie de aparatele electrice.

— Măi Wade, remarcă sec Bronwynn, încruntîndu-se nemulţumită, da' ştiu că-ţi ia mult timp să răspunzi... Nu sînt decît vreun milion de oameni care ne văd pe ecranele televizoarelor, şi nu se cade să-i laşi să aştepte. De data asta, citeşte-mi pe buze: mă iei de nevastă?

Zîmbind larg, Wade o cuprinse în braţe, strîngînd-o cu putere la piept.

— Atîta vreme cît nu insişti să luăm cu noi şi oaia aia în luna de miere.

Simţindu-se încălzită şi în siguranţă la pieptul lui, Bronwynn zîmbi obraznic.

— Mai vedem noi.

- Sfîrşit -